

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
ปิยรัตน์ จันทร์เรือง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

ปิยรัตน์ จันทร์เรือง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ปิยรัตน์ จันทน์เรือง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552

ปิยรัตน์ จันทรเรือง (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์, รองศาสตราจารย์ เวนี่ กรีทอง.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกปัจจัยที่ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความคาดหวังของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 163 คน เป็นนักเรียนชาย 77 คน และนักเรียนหญิง 86 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_3) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_5) การใช้เวลาในการเรียน(X_6) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_7) ความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_8) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู(X_{10}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{11})
2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว(X_4)

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร มี 2 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) และเพศหญิง (X_2)

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ปัจจัย ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_7) การใช้เวลาในการเรียน (X_6) และลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_9) ซึ่งทั้ง 3 ปัจจัยสามารถอธิบายความแปรปรวนความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 34.4

5. สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 5.741 - .406X_7 - .342X_6 - .266X_9$$

5.2 สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = -.296X_7 - .255X_6 - .209X_9$$

FACTORS AFFECTING FURTHER LEARNING ANXIETY OF MATHAYOMSUKSA III
STUDENTS AT PIBOOLAUPHATUM SCHOOL IN HUAIKHWANG DISTRICT, BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
PIYARAT JANRAUNG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2009

Piyarat Janraung. (2009). Factors Affecting Further Learning Anxiety of Mathayom Suksa III Students at Piboolaphatum School in Huaikhwang District, Bangkok Master thesis, M.Ed.(Educational Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asst. Prof. Dr. Pasana Chularut, Assoc. Prof. Waythanee Greethong .

The purposes of this research were to study the factors affecting further learning anxiety of mathayom suksa III students at Piboolaphatum school in Huaikhwang district, Bangkok. These factors were divided into 3 dimensions, first of them was personal factors : gender, future orientation, learning time spending, learning achievement and achievement motivation, second of them was family factors: guardians' economic and guardians' expectation and third of them was learning environmental factors : physical learning environment, interpersonal relationship between students and their teachers and interpersonal relationship between students and their peers .

The 163 samples were 77 males and 86 females of mathayom suksa III students at Piboolaphatum school in Huaikhwang district, Bangkok in academic year of 2008. The instrument was questionnaires of the factors affecting further learning anxiety of mathayom suksa III students at Piboolaphatum school in Huaikhwang district, Bangkok. The data was analyzed by using the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows:

1. There were significantly negative correlation between further learning anxiety of mathayom suksa III students at Piboolaphatum school in Huaikhwang district, Bangkok and 8 factors; learning achievement (X_3), future orientation (X_5), learning time spending (X_6), achievement motivation (X_7), guardians' expectation (X_8), physical learning environment (X_9), interpersonal relationship between students and their teachers (X_{10}) and interpersonal relationship between students and their peers (X_{11}) at .01 level.
2. There were significantly negative correlation between further learning anxiety

of mathayom suksa III students at Piboolaphatum school in Huaikhwang district, Bangkok and 1 factor; guardians' economic (X_4) at .05 level.

3. There was no significantly correlation between further learning anxiety of mathayom suksa III students at Piboolaphatum school in Huaikhwang district, Bangkok and 2 factors: genders; males (X_1) and females (X_2) at .01 level.

4. There were 3 factors significantly affecting further learning anxiety of mathayom suksa III students at Piboolaphatum school in Huaikhwang district, Bangkok, at .01 level ranking from the most affecter to the least affecter; achievement motivation (X_7), learning time spending(X_6) and physical learning environment (X_9). These 3 factors could predict further learning anxiety of mathayom suksa III students about percentage of 34.4

5. The significantly predicted equations of further learning anxiety of mathayom suksa III students at Piboolaphatum school in Huaikhwang district, Bangkok at .01 level were as follows:

5.1 In term of raw scores were:

$$\hat{Y} = 5.741 - .406X_7 - .342X_6 - .266X_9$$

5.2 In term of standard scores were

$$Z = -.296X_7 - .255X_6 - .209X_9$$

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวธนี กรීทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และรองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธมณี กรรมการสอบปากเปล่าที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ และให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ตลอดจนบรรพจารย์ผู้ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน

ขอขอบพระคุณ อาจารย์วุฒิ เนยเขียว ผู้อำนวยการโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร และอาจารย์ยุวดี งามเลิศรัตนชัย รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ ที่ให้ความอนุเคราะห์และอนุญาตให้เก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาคปกติ ปีการศึกษา 2551 ทุกคนที่ให้อกำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ และร่วมทุกข์ ร่วมสุขกันมาตลอดระยะเวลาการศึกษา

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ญาติๆ และเพื่อนสนิท ที่ให้อกำลังใจ และให้ความช่วยเหลือทุกด้านมาโดยตลอด คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นของขวัญแด่บุคคลในครอบครัวอันเป็นที่รักของผู้วิจัยทุกท่าน

ปิยรัตน์ จันทรเรือง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	5
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	9
สมมติฐานการวิจัย	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล ในการศึกษาต่อ	27
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพินุลอุปลัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร	64
3 วิธีดำเนินการวิจัย	66
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	66
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	66
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	66
การหาคุณภาพเครื่องมือ	80
การเก็บรวบรวมข้อมูล	82
การวิเคราะห์ข้อมูล	82
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	83

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	84
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	84
การวิเคราะห์ข้อมูล	85
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	85
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	86
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	93
ความมุ่งหมายของการวิจัย	93
สมมติฐานการวิจัย	93
วิธีดำเนินการวิจัย	93
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	94
การเก็บรวบรวมข้อมูล	95
การวิเคราะห์ข้อมูล	95
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	96
อภิปรายผลการวิจัย	97
ข้อเสนอแนะ	105
ข้อเสนอแนะทั่วไป	105
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	106
บรรณานุกรม	107
ภาคผนวก	123
ภาคผนวก ก	124
ภาคผนวก ข	129
ภาคผนวก ค	143
ประวัติย่อผู้วิจัย	152

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักเรียน.....	86
2 แสดงค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ.....	87
3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ.....	89
4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ.....	90
5 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ.....	91
6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ทางการเรียน.....	144
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการใช้เวลา ในการเรียน.....	145
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทางการเรียน.....	146
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวังของ ผู้ปกครอง.....	147
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ ทางการเรียน.....	148
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับครู.....	149
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับเพื่อน.....	150
14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความวิตกกังวล ในการศึกษาต่อ.....	151

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมไทยในยุคโลกาภิวัตน์ ชาวไทยคงจะต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทางเทคโนโลยีทางเศรษฐกิจ และวัฒนธรรม อย่างรวดเร็วและคาดไม่ถึง ขณะเดียวกันพื้นฐานดั้งเดิมของชาวไทยคือสังคมเกษตรเป็นสังคมที่ยึดถือประเพณีชาวบ้าน การเผชิญหน้าระหว่างคนในยุคสมัยหนึ่ง ย่อมนำมาซึ่งปัญหาและความสับสนมิใช่น้อย การศึกษาเท่านั้นที่จะเป็นกระบวนการปรับเปลี่ยนให้เกิดความเข้าใจและการยอมรับหรือการปฏิเสธ การให้การศึกษาที่มีคุณภาพแก่ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศจึงเป็นภารกิจสำคัญอย่างยิ่ง และสำหรับสังคมไทยที่ต้องเผชิญกับวิกฤติการณ์หลายๆ ด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนวิถีชีวิตการแข่งกันกับเวลาจึงเป็นตัวแปรที่สำคัญอีกตัวหนึ่งที่แทรกซ้อนเข้ามา (วิชัย ต้นศิริ. 2542 : 170)

ระยะเวลาที่ผ่านมาคุณภาพการศึกษามีสภาพด้อยลงมาก โครงสร้างระบบที่ปรับเปลี่ยนไม่เกิดการกระจายอำนาจทางการศึกษาในทางปฏิบัติมากนัก วัฒนธรรมองค์กรยังเหมือนเดิม เป็นระบบราชการศึกษา อนุรักษ์นิยม และติดกรอบการทำงานเชิงระเบียบกฎเกณฑ์ แบบแผนดั้งเดิมที่สั่งสมกันมา นวัตกรรมแนวคิดใหม่ๆ ไม่สามารถสอดแทรกเข้าสู่กระแสหลัก ระบบใหญ่ที่ปฏิบัติกันจนเคยชินได้มากนัก หลักสูตรกระบวนการเรียนรู้อย่างยืดยาวและครูเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ตลอดเวลา ประชาธิปไตยมีเพียงรูปแบบตายตัว สำเร็จรูปเหมือนกันทั่วประเทศ ระบบการวัดผลการศึกษา มีการปล่อยคุณภาพทุกระดับชั้นจนเข้าสู่การแข่งขันสอบเข้าสถาบันอุดมศึกษา (Admissions) จึงพบข้อเท็จจริงทั้งปัญหาผลสัมฤทธิ์ที่ตกต่ำทุกรายวิชา เกเรดเฟ้อ และมาตรฐานคุณลักษณะเด็กในเชิงจิตวิเคราะห์ การตัดสินใจ ทักษะชีวิต คุณธรรม จริยธรรมล้วนไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้เป็นอันมาก ความเหลื่อมล้ำเชิงคุณภาพการศึกษาไทยยังปรากฏความแตกต่างมากยิ่งขึ้น ขาดแคลนครู ทรัพยากร งบประมาณ โดยเฉพาะในโรงเรียนที่ห่างไกลในชนบท ในขณะที่ส่วนกลางยังคงมีความขัดแย้งแตกต่างในเรื่องการถ่ายโอนโรงเรียนจนนำไปสู่การชะลอตัวของความร่วมมือช่วยเหลือกันในแทบทุกด้าน เด็กและเยาวชนมีปัญหาเชิงพฤติกรรมมากขึ้น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร ยาเสพติดในสถานศึกษา ความรุนแรง การทำร้ายตอบโต้กัน และการเสพสื่อลามกอนาจาร ติดอินเทอร์เน็ต เล่นเกมจนติดเป็นนิสัย และอื่นๆ เด็กจำนวนมากกำลังถูกบีบให้ออกจากโรงเรียน ครอบครัว ชุมชน เข้าสู่วงจรอบายมุขของสังคมที่เต็มไปด้วยสิ่งแวดล้อมอันตรายหลุมดำ และเครือข่ายที่เด็กเข้าสู่ถนนยาอาชญากรรมง่ายขึ้นตามลำดับ (สมพงษ์ จิตระดับ สุอังคะวาทิน. 2550 : ออนไลน์)

การศึกษาจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะพัฒนาคุณภาพเยาวชนเพื่อหลีกเลี่ยงจากปัญหาที่ได้กล่าวมาในข้างต้น จากแผนการศึกษาแห่งชาติได้นิยามการศึกษาไว้ว่า “การศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์

สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนสามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีสันติสุขและสามารถเกื้อหนุนการพัฒนาประเทศได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับเปลี่ยนแปลงในทุกๆด้านของชาติ” (วิชัย ตันศิริ. 2542:58 ;อ้างอิงจาก แผนการศึกษาแห่งชาติ.2535)) การจัดการศึกษาในปี 2549-2550 ประชาชนไม่ได้มีโอกาสรับการศึกษาขั้นพื้นฐานเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ประชากรที่มีโอกาสได้เรียนระดับก่อนประถมศึกษาและประถมศึกษา ยังมีสัดส่วนต่ำกว่าเมื่อ 4 ปีที่แล้วด้วย มีระดับมัธยมศึกษา ที่ประชาชนวัยเรียนมีโอกาสได้เรียนเป็นสัดส่วนสูงขึ้น แต่ส่วนใหญ่ยังนิยมเรียนสายสามัญศึกษามากกว่าสายอาชีวศึกษา แม้ว่าสัดส่วนผู้เรียนอาชีวศึกษาจะกระตือรือร้นเล็กน้อย แต่จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

บทบาทหน้าที่ของมัธยมศึกษาตอนปลายคือ มุ่งให้นักเรียนได้ศึกษาวิชาการและวิชาชีพ เพื่อไปประกอบอาชีพหรือทำมาหาเลี้ยงชีพได้ และมุ่งให้เป็นพื้นฐานเพื่อศึกษาต่อ วิธีการจัดเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ อาจมีได้หลายวิธีและวิธีที่ปฏิบัติในปัจจุบันคือ แบ่งแยกเป็นสองสาย คือสายอาชีวศึกษา มีวิทยาลัยอาชีวศึกษาโดยเฉพาะแยกจากโรงเรียนสามัญศึกษา และสายสามัญศึกษา การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนศึกษาตามความถนัดและความสนใจ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา หรือเพื่อให้เพียงพอแก่การประกอบภาระงานและอาชีพที่ตนถนัด ทั้งอาชีพอิสระและรับจ้าง รวมทั้งส่งเสริมผู้เรียนได้พัฒนาคุณธรรมและจริยธรรม และทักษะทางสังคมที่จำเป็นสำหรับการประกอบงานและอาชีพ และการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีสันติสุข (วิชัย ตันศิริ. 2542 : 31)

ดังนั้นการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งสายสามัญศึกษาและสายอาชีวศึกษา ถือได้ว่าเป็นระดับการศึกษาที่มุ่งเน้นผู้เรียนตามความถนัด ความสนใจ และเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อหรือเพื่อประกอบภาระงานและอาชีพตามที่ถนัด โดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรม และนำผลการประเมินไปใช้ในการพิจารณาหลักเกณฑ์ ในการจัดสรรโอกาสการเข้าศึกษาต่อ แต่จากปัญหาการแข่งขันการสอบเข้าโรงเรียนที่มีชื่อเสียงในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นจำนวนมาก เพื่อให้ได้สถาบันที่คาดหวังไว้ของนักเรียนและผู้ปกครองในการเตรียมตัวที่จะสอบเข้าระดับอุดมศึกษาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (จิราพร พาพลงาม.2548:1 ;อ้างอิงจากการศึกษาวันนี้.2545) ทำให้นักเรียนเกิดความวุ่นวายใจ และเกิดความวิตกกังวลขึ้น ดังที่ แมนด์ลา และซาราสัน (กุลสิรี ไคว์สุวรรณ.2543:19 ;อ้างอิงจาก Mandlar;Sarason.1979.) กล่าวว่า ความวิตกกังวลในการสอบจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลคือ บุคคลที่มีความวิตกกังวลในการสอบสูง จะคิดหมกมุ่นอยู่กับตัวเองจนไม่สามารถตอบสนองได้อย่างเหมาะสมเมื่อบุคคลต้องเผชิญกับเงื่อนไขการประเมิน นอกจากนี้ ยรรยง ศุทธิรัตน์ (จีระ เจริญสุขวิมล.2527:1 ;อ้างอิงจาก ยรรยง ศุทธิรัตน์.2525) ได้ชี้ให้เห็นว่า ความวิตกกังวลถ้ามีมากๆ จะเกิดอาการโรคประสาทขึ้น และอาจทำให้เกิดโรคต่างๆ ในร่างกายขึ้นได้ เช่น ท้องอืด ท้องเฟ้อ ตลอดจนกระทั่งเป็นแผลในกระเพาะอาหาร หรือโรคหัวใจ

ความดันโลหิตสูงและอื่นๆ อีกมากมาย

จากการที่ผู้วิจัยมีความสนใจโรงเรียนขยายโอกาสที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยจึงได้ไปสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียนขยายโอกาสแห่งหนึ่ง และพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการศึกษาต่อ และไม่ทราบว่าจะไปเรียนต่อที่ไหนหลังจากเรียนจบแล้ว ดังนั้นผู้วิจัยได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นโดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ สอบถามนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

คำถามข้อที่ 1 ถามว่า “นักเรียนคิดว่านักเรียนมีปัญหาทางการศึกษาต่อหรือไม่อย่างไร” ผลการสำรวจพบปัญหาเรียงลำดับจากปัญหามากที่สุดไปหาน้อยที่สุดดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 35 คน ตอบว่ามีปัญหาทางการศึกษาต่อ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 5.25 ได้แก่ ไม่ทราบว่าจะเรียนต่อที่ไหน กลัวสอบเข้าไม่ได้ กลัวเกรดเฉลี่ยไม่ถึง และไม่ทราบว่าตนเองมีความถนัดวิชาอะไร รองลงมาเป็นปัญหาด้านส่วนตัว จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 ได้แก่ ย้ายที่เรียนบ่อย และไม่ค่อยมีเพื่อน และปัญหาด้านเศรษฐกิจ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 ได้แก่ เงินไม่พอใช้จ่าย และไม่มีเงินซื้ออุปกรณ์การเรียน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 35 คน ตอบว่ามีปัญหาทางการศึกษาต่อ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 5.95 ได้แก่ ไม่ทราบว่าจะไปเรียนต่อที่ไหน โรงเรียนที่อยากเรียนไกลบ้าน และกลัวสอบเข้าไม่ได้ รองลงมาเป็นปัญหาด้านส่วนตัว จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 5.25 ได้แก่ ไม่รู้ว่าจะตนเองต้องการเรียนด้านใด ไม่ชอบทำงานส่งครูและไม่ค่อยตั้งใจเรียน และปัญหาด้านเศรษฐกิจ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.05 ได้แก่ ไม่มีเงินซื้ออุปกรณ์การเรียนและค่าเดินทางมาเรียนมีจำนวนไม่เพียงพอ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 35 คน ตอบว่ามีปัญหาทางการศึกษาต่อ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 7 ได้แก่ ไม่รู้จะเรียนต่อที่ไหน เกรดเฉลี่ยไม่ถึง กลัวสอบเข้าไม่ได้ รองลงมาเป็นปัญหาด้านส่วนตัว จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.15 ได้แก่ ไม่รู้ว่าตัวเองควรที่จะเลือกเรียนต่อด้านไหน ไม่มีเป้าหมายในชีวิตและไม่รู้ว่าตนเองต้องการประกอบอาชีพอะไรในอนาคต และปัญหาด้านเศรษฐกิจ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1 ได้แก่ ไม่มีทุนการศึกษาต่อ และไม่มีเงินซื้ออุปกรณ์การเรียน

คำถามข้อที่ 2 ถามว่า “เมื่อมีปัญหา นักเรียนคิดว่าเกิดจากสาเหตุใด” ผลการสำรวจเรียงลำดับจากปัญหามากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตอบว่าปัญหาทางการศึกษาต่อ สาเหตุเกิดจาก ยังไม่ได้รับการแนะแนวทางการศึกษาต่อ และไม่รู้จักความถนัดของตนเอง ปัญหาด้านส่วนตัว สาเหตุเกิดจาก ไม่ค่อยอ่านหนังสือ ไม่อยากเรียนและเล่นกันในห้องเรียน และปัญหาด้านเศรษฐกิจ สาเหตุเกิดจาก ฐานะเศรษฐกิจครอบครัวไม่ดี และผู้ปกครองหาเงินส่งลูกเรียนไม่ทัน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตอบว่าปัญหาด้านการศึกษาต่อ สาเหตุเกิดจาก ไม่ทราบว่ามีสาขาไหนบ้างที่เปิดสอน และยังไม่ได้วางแผนในอนาคต ปัญหาด้านส่วนตัว สาเหตุเกิดจาก เรียนไม่ค่อยเก่ง ต้องทำงานหาเงินช่วยครอบครัวและไม่ค่อยมาเรียน และปัญหาด้านเศรษฐกิจ สาเหตุเกิดจาก ครอบครัวมีค่าใช้จ่ายสูง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตอบว่าปัญหาด้านการศึกษาต่อ สาเหตุเกิดจาก ไม่รู้เป้าหมายของชีวิตและยังไม่ได้วางแผนในอนาคต ปัญหาด้านส่วนตัว สาเหตุเกิดจาก ไม่ตั้งใจเรียน เล่นกันในห้องเรียน และไม่อ่านหนังสือ และปัญหาด้านเศรษฐกิจ สาเหตุเกิดจาก ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี และผู้ปกครอง ต้องหาเงินส่งลูกเรียนหลายคน

จากผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้น พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 น่าจะมีปัญหาด้านการศึกษาต่อมากที่สุด เพราะนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าจะเรียนต่อที่ไหน เกรดเฉลี่ยไม่ถึง และกลัวสอบเข้าเรียนต่อไม่ได้ ดังที่ ลักขณา สิริวัฒน์ (2545:70) กล่าวว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่สบายใจซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว (Fear) เช่น กลัวสอบเรียนต่อไม่ได้ กลัวสอบตก และกลัวเรียนจบออกมาแล้วไม่มีงานทำ ซึ่งความกลัวเหล่านี้จะก่อให้เกิดความไม่สบายใจซึ่งอาจเกิดขึ้นก่อนหรือหลังสถานการณ์บุคคลนั้นต้องประสบเป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ ไรครอฟท์ (Rycroft. 1978:12) อธิบายว่า ความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกของการเตรียมพร้อมเพื่อเผชิญหน้ากับสิ่งที่จะเกิดขึ้นและความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่ไม่คุ้นเคย ภาวะเช่นนี้เกิดขึ้นเมื่อบุคคลตระหนักว่ามีอะไรบางอย่างที่เป็นอันตรายต่อตนแต่ยังไม่สามารถลงมือจัดการกับสิ่งนั้นได้เนื่องจากยังไม่ได้เกิดขึ้นจริง ๆ หากสิ่งนั้นเกิดขึ้นแล้ว หรือบุคคลรับรู้อย่างแจ่มชัดแล้ว ความวิตกกังวลก็จะหมดไป เพราะไม่ต้องเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาแล้ว เหลืออยู่แต่การลงมือปฏิบัติจริง และภาวะอารมณ์ชนิดอื่นจะเข้ามาแทนที่ความวิตกกังวล และซาราสัน (Sarason.1960:7-10) ได้อธิบายอีกว่า ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อเป็นความวิตกกังวลเฉพาะบางสถานการณ์ (Specific Anxiety) เป็นความวิตกกังวลที่เกิดกับบุคคลแต่ละคนในบางสถานการณ์เท่านั้น แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็จะคงอยู่ในช่วงเวลาอันสั้น ซึ่งความวิตกกังวลทำให้เกิดผลเสียต่อบุคคลทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ ความคิดและพฤติกรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพวัน สุขสำราญ (2547:60) ที่ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 จำนวน 316 คน พบว่าโดยภาพรวมนักเรียนมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มุ่งที่จะสอบคัดเลือกเข้าระดับอุดมศึกษาที่ทางทพวงมหาวิทยาลัยได้จัดสอบเป็นส่วนใหญ่ และพบว่าการสอบเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาแต่ละแห่งนั้นมีการแข่งขันกันสูง จึงมีผลทำให้นักเรียนเกิดความกดดันและความวิตกกังวลขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยนี้ สามารถนำไปเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ และผู้ปกครองใช้ประกอบการวางนโยบายในการปรับปรุงและส่งเสริมในการศึกษาต่อ เพื่อหาทางแก้ปัญหาความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 163 คน เป็นนักเรียนชาย 77 คน นักเรียนหญิง 86 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระได้แก่
 - 1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่
 - 1.1.1 เพศ
 - 1.1.2 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
 - 1.1.3 การใช้เวลาในการเรียน
 - 1.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.1.5 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

- 1.2.1 สุนัขทางเศรษฐกิจของครอบครัว
- 1.2.2 ความคาดหวังของผู้ปกครอง
- 1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่
 - 1.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
 - 1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
 - 1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- 2.ตัวแปรตาม คือ ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ** หมายถึง ความรู้สึกที่ไม่สบายใจของนักเรียนที่มีต่อการศึกษาต่อ ซึ่งจะออกมาในรูปของความวิตกกังวลต่อเหตุการณ์ข้างหน้าที่ยังไม่เกิดขึ้น ได้แก่ ไม่รู้จะไปเรียนต่อที่ไหน กังวลเกรดเฉลี่ยไม่ถึงเกณฑ์ กลัวสอบเข้าไม่ได้ เตรียมตัวยังไม่พร้อม และยังไม่ได้รับการแนะแนวทางการศึกษาต่อ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 **ความวิตกกังวลที่แสดงออกทางกาย** ได้แก่ นักเรียนมีอาการแน่นหน้าอก หัวใจหรือชีพจรเต้นเร็ว นอนไม่หลับ ปัสสาวะบ่อย มือเท้าเย็น เหงื่อออกมากกว่าปกติ และรับประทานอาหารได้น้อยกว่าปกติ

1.2 **ความวิตกกังวลทางด้านจิตใจ** ได้แก่ นักเรียนคิดฟุ้งซ่าน หงุดหงิด ตกใจง่าย กระสับกระส่าย และขาดสมาธิ

2. **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ** หมายถึง สิ่งที่มีผลต่อความวิตกกังวลของนักเรียนด้านการศึกษาต่อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 **ปัจจัยด้านส่วนตัว** ได้แก่ เพศ ลักษณะมุงอนาคตทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.1 **เพศ** ได้แก่ เพศชายและเพศหญิง

2.1.2 **ลักษณะมุงอนาคตทางการเรียน** หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการคาดการณ์ไกลเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และความสามารถในการวางแผนปฏิบัติเพื่อรองรับผลดีป้องกันผลเสีย ตลอดจนสามารถควบคุมตนเองให้กระทำหรือเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง เพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะตามมาทั้งแก่ตนเองและแก่ผู้อื่นภายหลัง

2.1.3 **การใช้เวลาในการเรียน** หมายถึง การแสดงออกของนักเรียน ในการทำภารกิจต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนได้เหมาะสมทั้งในวันธรรมดาและวันหยุดที่เป็นเวลานอกเวลาเรียน ได้แก่

ทบทวนบทเรียน การอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน การทำการบ้าน การทำงานที่ได้รับมอบหมาย และการค้นคว้าบทเรียนเพิ่มเติม

2.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนักเรียนโดยพิจารณาจากระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมถึงภาคเรียนสุดท้ายที่กำลังศึกษา

2.1.5 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความพยายามของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ให้ประสบความสำเร็จโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และความล้มเหลว รู้จักกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสมกับความสามารถของตน สามารถคิดแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ในการทำงานและใช้เวลาส่วนมากแก่การเรียน

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

2.2.1 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง รายได้ที่ได้รับเป็นประจำของบิดามารดาารวมกันในแต่ละเดือน

2.2.2 ความคาดหวังของผู้ปกครอง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อความต้องการหรือการตั้งเป้าหมายของผู้ปกครองที่เกี่ยวกับการตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน มีความรับผิดชอบต่อการเรียนและการทำงาน มีผลการเรียนดี และสามารถเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นได้

2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน หมายถึง สภาพแวดล้อมทางการเรียน ทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ได้แก่ สถานที่เรียน สื่อ และอุปกรณ์การเรียนการสอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ สภาพห้องเรียน ขนาดห้องเรียนเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียน ความสะอาด ความเป็นระเบียบของห้องเรียน การถ่ายเทอากาศ แสงสว่าง การปราศจาก เสียง และกลิ่นรบกวน

2.3.1.2 สื่อและอุปกรณ์การเรียน ได้แก่ ความพร้อมของสื่อและอุปกรณ์การเรียน ความทันสมัยและคุณภาพการใช้งาน

2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู และการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนี้

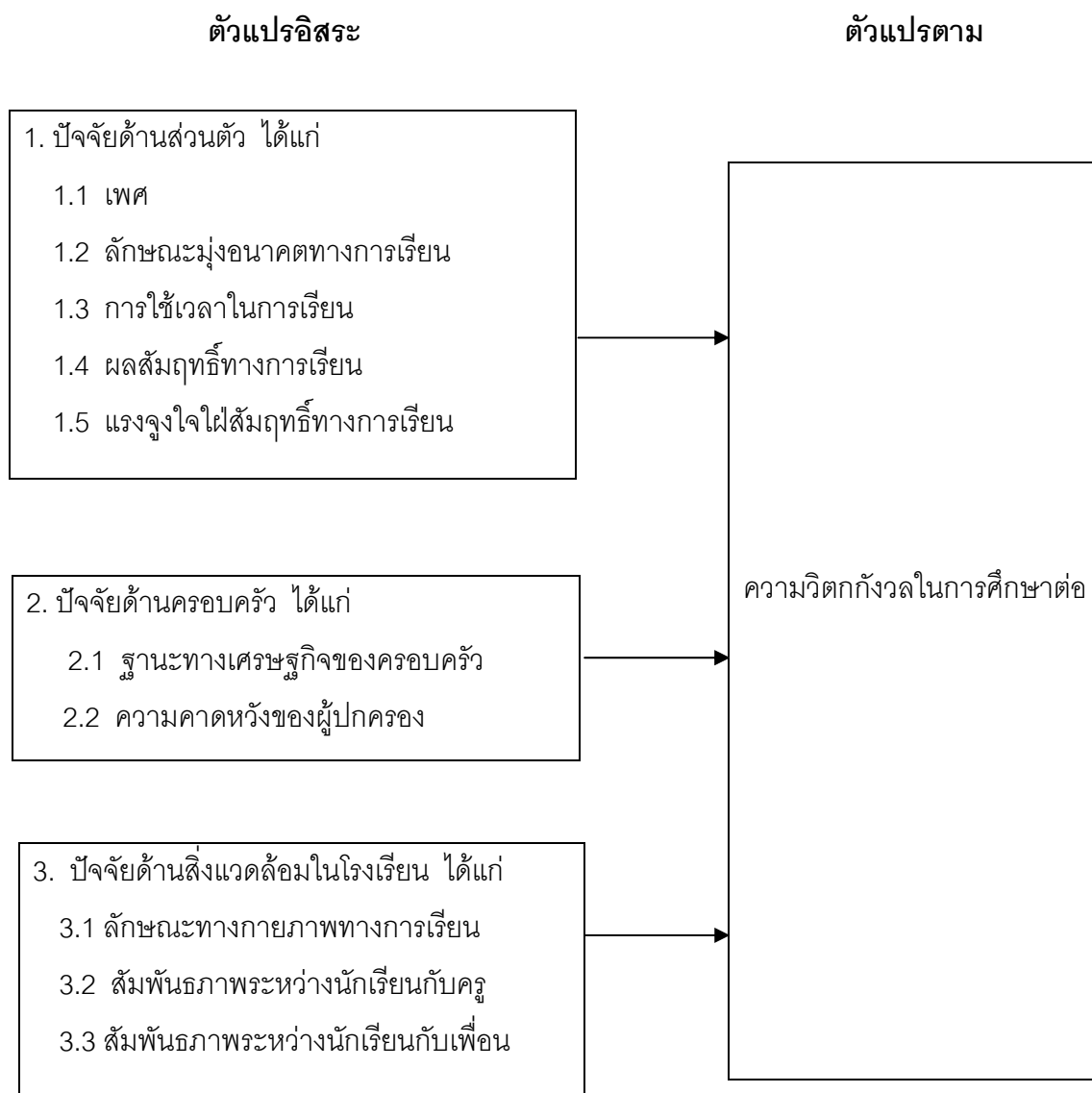
2.3.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ได้แก่ การให้ความเคารพนับถือครู เชื่อฟังครูผู้สอน ตั้งใจ และสนใจกระทำในสิ่งที่ครูอบรมสั่งสอน และซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยทั้งในด้านการเรียน และด้านส่วนตัว

2.3.2.2 การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความสนใจต่อนักเรียน การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีที่ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเป็นกันเอง และให้ความรักความเอาใจใส่ให้

คำปรึกษา และข้อชี้แนะแก่นักเรียนในด้านการเรียน และด้านส่วนตัว

2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียน และเพื่อนที่มีต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกันด้านการเรียน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันทางการเรียน ความห่วงใยใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งกันและกัน การทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อนเพื่อความสำเร็จทางด้านการเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ความคาดหวังของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพินุดอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

1.1.1 ความวิตกกังวล

1.1.1.1 ความหมายของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นอารมณ์ชนิดหนึ่งที่ได้ยินคนพูดถึงกันอยู่เสมอ และทุกคนคงจะเคยมีความวิตกกังวลเกิดขึ้นบ้างเป็นครั้งคราว ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนจะมีความวิตกกังวลอยู่บ้างตั้งแต่วัยเด็กจนเข้าสู่วัยชรา แต่ถ้ามีความวิตกกังวลมากเกินไปอาจจะเป็นผลร้ายต่อร่างกายและจิตใจได้ (ศิริเพิ่ม เชาวนิศิลป์ .2543: 1) ดังนั้นจึงได้มีผู้สนใจศึกษาเรื่องความวิตกกังวลกันมากมาย บางคนก็ให้นิยามศัพท์ต่าง ๆ นานา เพื่ออธิบายคำว่า “ความวิตกกังวล” นี้ เช่น บางคนกล่าวว่า ความกลัว (Fear) ความเครียด (Stress) การคุกคาม (Threat) ความตกใจกลัว (Fright) และความวิตกกังวล (Anxiety) คำเหล่านี้มักจะใช้ปะปนกันไปทำให้แยกไม่ออกว่าอารมณ์ใดควรจะเรียกว่า กลัว เครียด หรือวิตกกังวล อย่างไรก็ตาม สปิธเบอร์เกอร์ (Spielberger: 1972) ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องมาตรวัดความวิตกกังวลได้เสนอความคิดเห็นว่าคำว่าความเครียด การคุกคาม และความตกใจกลัว ควรจะให้ความหมายไว้ให้ชัดเจนเพราะอารมณ์เหล่านี้เป็นรากฐานที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล เพื่อให้เข้าใจคำต่าง ๆ เหล่านี้ชัดเจนขึ้นจึงได้สรุปความหมายของคำต่าง ๆ ดังนี้

นักจิตวิทยามักพิจารณาความวิตกกังวลในแง่ของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการคาดการณ์ล่วงหน้า คือ เป็นสภาพของความเครียด ไม่เป็นสุขเกี่ยวกับเหตุการณ์บางอย่างซึ่งอาจเกิดขึ้นในอนาคต (Adam.1977: 71)

เพิร์ลส (Patterson. 1973: 348 ; citing Perls. n.d.) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นช่องว่างระหว่างปัจจุบันกับอนาคต นั่นคือเมื่อบุคคลคิดถึงเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นความคิดของบุคคลจะกระโดดจากปัจจุบันไปสู่อนาคต ทำให้เกิดความรู้สึกวิตกกังวล

เจอร์ซิลด์ (ประสาธ อิศระปริตตา. 2531: 45 ;อ้างอิงจาก Jersild. n.d.) อธิบายว่า ความวิตกกังวล หมายถึง ความวุ่นวายใจที่เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้นหรือจะมีภัยอันตรายใด ๆ เกิดขึ้นแก่ตน เป็นสภาพจิตใจที่ไม่พึงปรารถนา เป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่เป็นอันตรายหรือสิ่งที่มาข่มขู่และถ้าเกิดความกลัวหรือความวิตกกังวลในอันตรายที่ค่อนข้างสูงแล้วก็จะทำให้มีปฏิกิริยาทางร่างกายเกิดขึ้น เช่น กลไกของระบบประสาท ทำให้ต่อมอะดรีนัล (Adrenal Gland) ทำงานมากขึ้น มีผลทำให้หัวใจเต้นเร็ว ระบบย่อยอาหารทำงานช้าลง มีเหงื่อออกตามฝ่ามือและมีการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ อีกด้วย ส่วน ไรครอฟท์ (Rycroft. 1978 : 12) อธิบายว่า ความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกของการเตรียมพร้อมเพื่อเผชิญหน้ากับสิ่งที่จะเกิดขึ้นและความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่ไม่คุ้นเคย ภาวะเช่นนี้เกิดขึ้นเมื่อบุคคลตระหนักว่ามีอะไรบางอย่างที่เป็นอันตรายต่อตนแต่ยังไม่สามารถลงมือจัดการกับสิ่งนั้นได้เนื่องจากยังไม่ได้เกิดขึ้นจริง ๆ หากสิ่งนั้นเกิดขึ้นแล้ว หรือบุคคลรับรู้อย่างแจ่มชัดแล้ว ความวิตกกังวลก็จะหมดไป เพราะไม่ต้องเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาแล้ว เหลืออยู่แต่การลงมือปฏิบัติจริง และภาวะอารมณ์ชนิดอื่นจะเข้ามาแทนที่ความวิตกกังวล นอกจากนี้ ไรครอฟท์ ยังเชื่อว่าเมื่อความวิตกกังวลเกิดกับสิ่งที่คุณคนไม่รู้จักร่วมแสดงว่า ประสบการณ์ใหม่ทั้งหลายที่คุณคนไม่เคยผ่านพบมาก่อน สามารถก่อให้เกิดความวิตกกังวลได้ทั้งสิ้นไม่ว่าประสบการณ์นั้นจะน่าพึงพอใจหรือไม่ก็ตาม

เลวิตท์ (Lievitt. 1967: 8 – 9) กล่าวว่า ความวิตกกังวลและความกลัวมีลักษณะร่วมกันต่างกันที่ความกลัวเป็นภาวะที่เกิดขึ้นอย่างมีเป้าหมาย คือ บุคคลรู้ว่าตนกลัวสิ่งใดหรือสภาพการณ์ใด แต่ความวิตกกังวลเป็นอารมณ์ที่บุคคลคิดว่า เหตุการณ์ที่น่ากลัวกำลังจะเกิดขึ้นแต่ไม่รู้ชัดว่าเป็นสิ่งใดความวิตกกังวลเช่นนี้เรียกว่า ความวิตกกังวลแบบเลื่อนลอย (Free-Floating Anxiety) แต่หากเป็นความวิตกกังวลที่เฉพาะเจาะจง คือรู้สิ่งเร้าชัดเจนใช้คำว่า “ความกลัว” แทนสอดคล้องกับ อัดัมส์ (Adams. 1977: 71) ซึ่งกล่าวว่า ความกลัวเป็นอารมณ์พื้นฐานของความวิตกกังวล และ อิซาร์ด (Izard. 1972: 40) ก็ระบุเช่นเดียวกันว่าเกือบทุกทฤษฎีมีความคิดเห็นตรงกันว่าความกลัวเป็นองค์ประกอบสำคัญของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลอาจเกิดจากภาวะคุกคามที่บุคคลสามารถระบุสาเหตุชัดเจนได้ เพียงแต่ไม่สามารถตอบสนองสิ่งเร้าที่คุกคามอยู่นั้นให้เป็นการกระทำโดยตรงได้ เนื่องจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง เช่น ภาวะนั้นยังไม่ปรากฏชัด หรือบุคคลไม่สามารถตัดสินใจได้ว่า ควรตอบสนองสิ่งเร้านั้นได้อย่างไร หรือบุคคลไม่สามารถตอบสนองสิ่งเร้านั้นในทันทีตามต้องการได้ จึงต้องรอต่อไปจนถึงเวลาที่กำหนด สาเหตุเหล่านี้ก่อให้เกิดความกลัวที่คุกรุ่นแต่ไม่อาจกำหนดแนวทางตอบสนองสิ่งเร้านั้นได้ (Epstein. 1972: 311)

โกรเอน (Groen. 1975: 733) ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับความวิตกกังวลได้ว่า โดยตัวของเหตุการณ์เองแล้ว ไม่ใช่ตัวก่อความวิตกกังวลโดยตรง แต่การรับรู้ของบุคคลต่อเหตุการณ์นั้น ๆ ต่างหากที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล

ฟิลิปส์ มาร์ติน และเมเยอร์ (Phillips, Martin and Meyers. 1972: 412) ได้แบ่งกระบวนการเกิดความวิตกกังวลออกเป็น 3 ระดับ คือ

ระดับแรก เมื่อบุคคลปะทะสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นจะอยู่ในระบบรับรู้สัมผัส และการเคลื่อนไหว (Sensory Motor) ซึ่งเป็นกลไกทางสรีระ

ระดับที่ 2 ความวิตกกังวลที่บุคคลประสบจะแปรรูปไปสู่การรับรู้โดยประสบการณ์นั้นจะถูกแปลงไปเป็นภาพพจน์และจินตนาการต่าง ๆ

ระดับที่ 3 ความวิตกกังวลจะผสมผสานกันระหว่างการสร้างสัญลักษณ์ และการให้ความหมายซึ่งเกิดจากกระบวนการทางความคิด ในระดับสุดท้ายนี้ความวิตกกังวลจะแสดงออกในเชิงลบ เช่น การถดถอยและมีแนวโน้มที่จะเกิดกลไกป้องกันตนเองในรูปแบบต่าง ๆ

นอกจากนั้น ทั้ง 3 ยังสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเกิดจากการกระตุ้นของภาวะกดดันทางจิตและภาวะกดดันทางจิตนี้เกิดขึ้นเพราะบุคคลเกรงว่าความคาดหวังของคนจะไม่ได้รับผลที่น่าพอใจ ทำให้บุคคลขาดความมั่นใจต่อเหตุการณ์ข้างหน้า ความหวั่นเกรงดังกล่าวเกิดขึ้นจากการปะทะกับสิ่งแวดล้อมและจากความคิดของบุคคลนั่นเอง ซึ่งเป็นทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในที่จะบ่งชี้ว่าปฏิกิริยาวิตกกังวลของบุคคลต่อสถานการณ์ที่กดดันนั้นจะเกิดขึ้น หรือไม่เกิดขึ้น

จากแนวคิดของ ฟิลิปส์ มาร์ติน และเมเยอร์ นี้ แสดงให้เห็นว่า ระบบการผลิตเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเกิดความวิตกกังวล

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2524: 90) ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่าเป็นผลมาจากความกลัวเรื่องต่าง ๆ โดยนึกคิดและทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เกรงว่าจะเป็นไปในทางที่ไม่ดี ซึ่งบางทีสิ่งนั้นอาจจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้

1.1.1.2 ประเภทของความวิตกกังวล

ฟรอยด์ (Levitt. 1967: 18 -19 ; citing Freud. 1923) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความวิตกกังวลตามความจริง (Reality Anxiety) คือ ความกลัวอันตรายที่แท้จริงในโลก
2. ความวิตกกังวลแบบโรคประสาท (Neurotic Anxiety) คือ ความกลัวว่าสิ่งที่ทำไปตามสัญชาตญาณนั้นจะรับการลงโทษ ความวิตกกังวลแบบนี้มีรากฐานมาจากความเป็นจริงเพราะเคยถูกพ่อแม่ หรือผู้มีอำนาจลงโทษอีก
3. ความวิตกกังวลที่เกี่ยวข้องหลักศีลธรรม (Moral Anxiety) มีความกลัวต่อมโนธรรม (Conscience) คือ กลัวว่าความคิดหรือการกระทำบางอย่างจะขัดหลักศีลธรรมที่บุคคลได้รับการอบรมสั่งสอนมาแต่วัยเด็ก ความวิตกกังวลแบบนี้มีรากฐานมาจากความเป็นจริงด้วยเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะบุคคลเคยถูกลงโทษเนื่องจากฝ่าฝืนหลักศีลธรรมจึงเกิดความกลัวว่าจะถูกลงโทษ

สุวณีย์ ตันติพัฒนานันต์ (2522: 130-131) ได้กล่าวถึงชนิดของความวิตกกังวลในคนปกติและในคนป่วยซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. ความวิตกกังวลแบบปกติ (Normal Anxiety) ได้แก่ ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เป็นแหล่งของพลังงานที่กระตุ้นให้บุคคลมีพลังงานในการต่อสู้เพื่อดำรงชีวิต เป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลคิดวางแผนเพื่อหาทางเอาชนะอุปสรรคที่มาขัดขวาง ความวิตกกังวลประเภทนี้จะเกิดขึ้นได้สัดส่วนกับสิ่งกระตุ้น และจะเกิดขึ้นไม่นานเมื่อตัวกระตุ้นลดลง ความวิตกกังวลก็จะลดลงตามไปด้วย พบในขณะที่บุคคลประสบกับภาวะคุกคามต่อสวัสดิภาพของตน เช่น ความเจ็บป่วย ภาวะสอบไล่
2. ความวิตกกังวลในโรคประสาท (Neurotic Anxiety) เป็นภาวะความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นไม่ได้สัดส่วนกับตัวกระตุ้น นั่นคือ สาเหตุของความวิตกกังวลเพียงเล็กน้อย ทำให้บุคคลตื่นกลัวและตอบสนองต่อภาวะความวิตกกังวลเกินขอบเขต
3. ความวิตกกังวลเป็นพยาธิสภาพ หรือความวิตกกังวลเรื้อรัง (Pathologic or Chronic Anxiety) เป็นภาวะที่ตึงเครียดตลอดเวลา สาเหตุของความวิตกกังวลแบบนี้มักเกี่ยวกับสิ่งที่เก็บกดไว้หรือข้อขัดแย้งที่บุคคลยอมรับไม่ได้ มีผลทำให้เกิดพฤติกรรมแปลก ๆ เป็นพฤติกรรมชนิดโรคประสาทหรือโรคจิตทั้งหลาย

ซาราสันและคนอื่น ๆ (Sarason and others. 1960: 7-10) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความวิตกกังวลในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป (General Anxiety)
2. ความวิตกกังวลเฉพาะบางสถานการณ์ (Specific Anxiety) เช่น ความวิตกกังวลในการสอบ ความวิตกกังวลในการเรียน

อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาอย่างละเอียดจะเห็นว่า ความวิตกกังวลในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป (General Anxiety) ก็คือ ความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะคงที่ (Trait Anxiety) ส่วนความวิตกกังวลเฉพาะบางสถานการณ์ (Specific Anxiety) คือ ความวิตกกังวลซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ (State Anxiety) นั้นเอง และในการวิจัยครั้งนี้ ความวิตกกังวลที่กล่าวถึง หมายถึง ความวิตกกังวลเฉพาะบางสถานการณ์ คือ ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

1.1.1.3 สาเหตุและขั้นตอนการเกิดความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลเกิดขึ้นได้ทุกสถานการณ์ ขึ้นอยู่กับการตอบสนองของบุคคล สาเหตุความวิตกกังวล ซึ่งได้มีผู้แบ่งไว้ดังนี้

เอฟส์เทน (ธีรภา ประสิทธิเวช. 2544: 22 ;อ้างอิงจาก Epstein.1972) ได้สรุปสาเหตุความวิตกกังวลว่าเกิดจากสาเหตุ 3 ประการคือ

1. สาเหตุจากการมีสิ่งเร้าทางกายกระตุ้นเร้าบุคคล จนเกินขีดระดับความสามารถที่บุคคลจะทนได้ ดังนั้นการตอบสนองต่อความวิตกกังวลที่มาจากสาเหตุนี้จะแสดงออกมาเป็นความเจ็บปวด แล้วมีผลทำให้เกิดความกลัวและความวิตกกังวล นอกจากนี้แล้วระดับขีดความสามารถของบุคคลที่ทนต่อสิ่งเร้าที่มากกระตุ้น จะมีความแตกต่างระหว่างบุคคล

1.1. สาเหตุจากการไม่สอดคล้องความคิด คือ เป็นความไม่สอดคล้องกันระหว่างประสบการณ์ของตน และความคาดหวัง ซึ่งจะเป็นภาวะที่ถูกคุกคาม และนำไปสู่ความวิตกกังวล

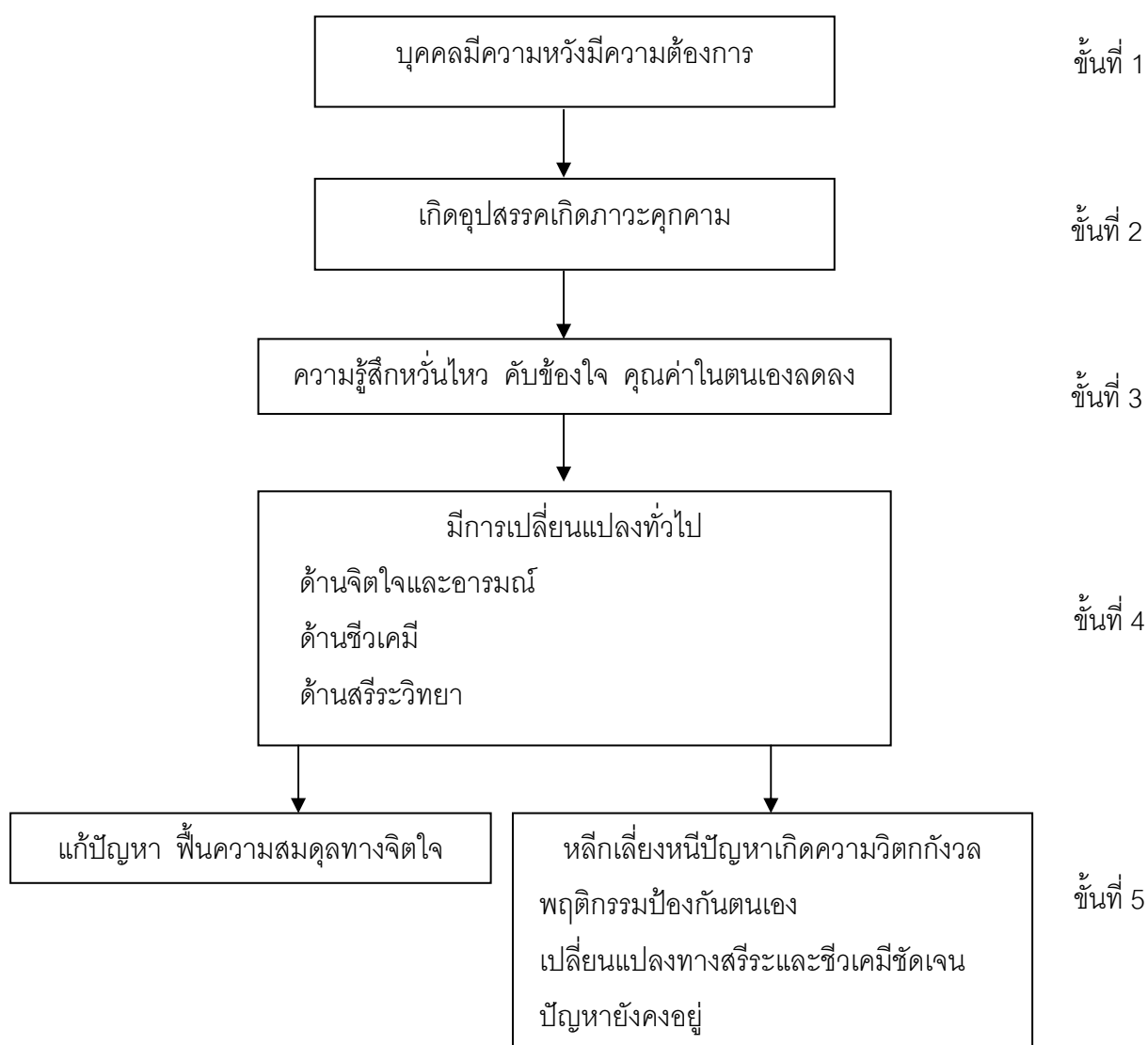
1.2. สาเหตุจากการไม่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งอาจเกิดจากการรับรู้สิ่งเร้าใดเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความวิตกกังวลและเกิดความขัดแย้งระหว่างการที่จะต้องเลือกการตอบสนอง ซึ่งภาวะเช่นนี้จะนำไปสู่การเกิดความวิตกกังวล

2. ขั้นตอนการเกิดความวิตกกังวล

กล่าวกันว่าสิ่งที่คุกคามต่อสวัสดิภาพและความสมดุลทางร่างกายและจิตใจ ก่อให้เกิดความวิตกกังวล ซึ่งสิ่งที่คุกคามนี้จะเป็นความจริง หรือเป็นเพียงการคาดคะเนก็ได้ เช่น ความเจ็บป่วยเป็นสิ่งที่คุกคามที่เป็นความจริง หรือความหวาดวิตกว่าจะสอบตก สิ่งที่เรา

คาดคะเนเอาเองอาจจะจริงหรือไม่จริงก็ได้ แต่ทั้งสองอย่างมีผลต่อจิตใจและอารมณ์เหมือนกัน คือ ทำให้หวาดหวั่นไม่มั่นคงปลอดภัย (Sense of insecurity) รู้สึกว่าตนเองหมดหนทาง ไม่รู้ว่าจะแก้ไขอย่างไร (Sense of helplessness) และทำให้ร่างกายมีการตอบสนองเหมือนกันทั้งทางด้านสรีรวิทยา และทางด้านพฤติกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2535: 117) ได้แบ่งขั้นตอนการเกิดควมวิตกกังวลออกเป็น 5 ขั้นตอน สรุปเป็นภาพประกอบ ดังนี้

ภาพประกอบ 9 ขั้นตอนการเกิดควมวิตกกังวล

จากภาพประกอบ 9 ขั้นตอน สามารถอธิบาย ได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 เริ่มต้นด้วยบุคคลที่มีความคาดหวัง มีความปรารถนา มีความต้องการ อย่างใดอย่างหนึ่งเด่นชัดขึ้นมา ความต้องการนั้นมีพลังผลักดันสูงกว่าความต้องการเรื่องอื่น ๆ เช่น ในเวลาเที่ยง ผู้ป่วยนั่งรอญาติที่ระเบียงด้วยกระวนกระวายใจ ทำไมจึงไม่มีใครมาเยี่ยม ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้รับประทานอาหารก็ไม่รู้สึกหิว เพราะใจจดใจจ่อเป็นกังวล หรือ ปรารถนาจะพบญาติสำคัญกว่าเรื่องอื่นในเวลานั้น ๆ

ขั้นที่ 2 ความคาดหวัง ความต้องการไม่ได้รับการตอบสนอง จะด้วยเหตุใดก็ตาม จนกระทั่งบ่ายโมง ญาติผู้ป่วยก็ไม่มาเยี่ยมตามนัด บุคคลจะรู้สึกว่าการต้องการของตนได้รับการขัดขวาง มีอุปสรรค ความคับข้องใจมาเป็นระดับ

ขั้นที่ 3 ในภาวะคับข้องใจ บุคคลจะไม่มีความสุข หงุดหงิด สับสน ทำอะไรไม่ถูก รู้สึกหมดหนทางที่จะช่วยเหลือตัวเอง ไม่มีพลังจะจัดการกับเหตุการณ์ข้างหน้าต่อไป ความรู้สึกสำนึกในคุณค่าของตนเองลดน้อยถอยลงอย่างมากทันที

ขั้นที่ 4 โดยธรรมชาติของการปรับตัว กระบวนการในขั้นตอนที่สาม จะไม่คงที่อยู่นาน พลังงานที่ก่อตัวมาเป็นระยะจะผันแปรเปลี่ยนรูปไปสู่การเปลี่ยนแปลง 2 แนวทาง แนวทางหนึ่งเป็นพฤติกรรมที่มุ่งแก้ปัญหา อีกแนวทางหนึ่งมุ่งไปสู่การหลีกเลี่ยง หนีปัญหา การผันเปลี่ยนพลังงานจากขั้นตอนที่สามนี้ ไม่ว่าจะมุ่งไปสู่แนวทางใด ยังอยู่ในสภาพเลื่อนลอย ไม่อาจกำหนดทิศทางได้ชัดเจนว่ากระบวนการจะผ่านไปขั้นที่ 5 อย่างไรก็ตามขั้นตอนนี้ องค์ประกอบทั้งหมดของร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นด้านชีวเคมี สรีระ จิตใจ อารมณ์ มีปฏิกิริยาเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นโดยรวม ๆ ทั้งหมด

ขั้นที่ 5 เป็นขั้นตอนที่ความวิตกกังวลถูกแก้ไขให้หมดไปหรือปรากฏออกมาชัดจากขั้นตอนที่สี่ ถ้าพลังเปลี่ยนมุ่งไปสู่การแก้ไขคลี่คลายปัญหา บุคคลอาจมีความรู้สึกแสดงออกทางสีหน้าอึดอัดกังวล ไม่สบายใจ แต่ก็พยายามแยกแยะสาเหตุแห่งปัญหา หาวิธีคลี่คลาย อาจจะลดความต้องการเดิมของตน หรือใช้วิธีประนีประนอม หรือกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งให้ปัญหาหมดไป

ทั้ง 5 ขั้นตอนนี้ แต่ละบุคคล อาจใช้เวลาต่างกันไป การผ่านขั้นตอนทั้งหมดขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล ความแตกต่างระหว่างบุคคลและประสบการณ์ในอดีต ถ้าบุคคลไม่สามารถผ่านขั้นตอนเหล่านั้นไปได้ จะทำให้ความวิตกกังวลเพิ่มระดับความรุนแรงมากขึ้น ตาขยาย นอนไม่หลับ กล้ามเนื้อเกร็งโดยเฉพาะที่คอ ตัวสั่น เป็นต้น ถ้ามี

ความวิตกกังวลมากขึ้น การทำงานของระบบต่าง ๆ อาจหยุดชะงักไป ซึ่งอยู่ในระดับที่มีความวิตกกังวลรุนแรงที่สุด

ซุง (zung.1971: 371: 372) ได้กล่าวว่า การแสดงออกเมื่อมีความวิตกกังวลไว้ดังนี้

ลักษณะทางอารมณ์ (Affective symptoms) รู้สึกหวาดหวั่น ฟุ้งซ่าน กังวลหงุดหงิด เสียใจ ตกใจง่าย กลัวอย่างไม่มีเหตุผล คาดคิดถึงอันตราย

ลักษณะทางกาย (somatic symptoms) ระบบกล้ามเนื้อ และกระดูก ได้แก่ กล้ามเนื้อตึง ตัวสั่น กระตุก เมื่อยล้า อ่อนเพลีย ปวดศีรษะ คอ และหลัง

ระบบการหายใจ ได้แก่ หายใจแรง เร็ว ตื้น วิ่งเวียน แน่นหน้าอก เป็นลม หายใจไม่สะดวกหรือหายใจไม่ออก

ระบบทางเดินอาหาร ได้แก่ คลื่นไส้ อาเจียน เบื่ออาหาร ท้องเดิน

ระบบขับถ่าย ได้แก่ ปัสสาวะบ่อย กลั้นปัสสาวะไม่อยู่

ระบบผิวหนัง ได้แก่ หน้าแดง เหงื่อออกตามฝ่ามือ

ระบบประสาทส่วนกลาง ได้แก่ อาการหลงลืมง่าย ขาดสมาธิ ชุนเฉียว ง่าย ผันว้าย

1.1.1.4 ระดับของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในบุคคลแต่ละครั้งนั้น มีความรุนแรงไม่เท่ากัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งกระตุ้นความหมายของเหตุการณ์และบุคลิกภาพของบุคคลนั้น ๆ ถ้าเป็นบุคคลที่หวั่นไหวง่าย เหตุการณ์เพียงเล็กน้อยก็ทำให้เกิดความวิตกกังวลในระดับรุนแรงได้เหมือนกัน ระดับความเข้มของความวิตกกังวลจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับบุคคล และเหตุการณ์โดยทั่วไปอาจใช้เครื่องหมาย (+) เป็นตัวบอกระดับความวิตกกังวล ซึ่งจากเอกสารขององค์การอนามัยโลก (ชม ชื่น สมประเสริฐ. 2526: 46 ; อ้างอิงจากองค์การอนามัยโลก. ม.ป.ป.) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 6 ระดับ คือ

1. Ataraxy (+) เป็นระดับที่ปราศจากความวิตกกังวล หรือน้อยจนไม่สามารถจะกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมได้ ถือว่าไม่ปกติ พบได้ในคนที่ได้รับความตกใจทันทีทันใดแล้วเจ็บเฉยไปเลย หรือในผู้ป่วยที่ได้รับยากล่อมประสาทในขนาดหนัก และผู้ที่อยู่ในภาวะกึ่งหมดสติ (Semiconscious) หรือ หมดสติ (Unconscious) ซึ่งไม่มีการรับรู้ความรู้สึกภายนอก

2. Well Being (O) เป็นระดับปกติ พบได้ทั่วไป เป็นระดับที่เกิดความรู้สึกสบายได้พักผ่อน เกิดขึ้นเมื่อได้รับประสบการณ์ที่พอใจ มีความวิตกกังวลได้ แต่ก็สามารถ

ปรับตัวได้ในเวลาอันควร

3. Mild Anxiety (+1) เป็นความรู้สึกไม่สบายน้อย ๆ ความวิตกกังวลในระดับนี้จะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกตื่นเต้นมากขึ้น บุคคลยังสามารถสังเกตความแตกต่างของสิ่งแวดล้อมได้สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันที และสามารถอธิบายความแตกต่างได้ ความรู้สึกไม่สบายในระดับนี้จะช่วยกระตุ้นให้บุคคลทำงานแก้ปัญหาได้ ช่วยให้เห็นตัวในการดูหนังสือ มีสมาธิจดจำได้แม่นยำ เพิ่มการรับรู้และความตั้งใจ ช่วยให้บุคคลสามารถเผชิญกับสถานการณ์ที่สร้างความวิตกกังวลได้ ความวิตกกังวลในระดับนี้เป็นเตรียมพร้อมที่จะรับรู้ และปรับตัวเข้ากับเหตุการณ์ ในคนปกติเมื่อเกิด Mild Anxiety จะสามารถปรับตัวกลับมาเป็น Well Being ได้

4. Moderate Anxiety (+2) ในระดับนี้บุคคลจะมีความรู้สึกไม่สบายใจมากขึ้นขณะเผชิญกับสถานการณ์ การรับรู้ของบุคคลเริ่มแคบลง มีแรงผลักดันมากขึ้น ตื่นตัวมากขึ้น วิ่งไวมากจนเกือบจะลุลี่ลุลกลน อาจมีการปรับตัวแบบสู้หรือหนี

5. Severe Anxiety (+3) มีความกระวนกระวาย การรับรู้จะแคบมาก ไม่สามารถเข้าใจความจริงที่เกิดขึ้น ควบคุมตัวเองไม่ได้ รู้สึกกลัวเพิ่มมากขึ้น มีอาการกระสับกระส่ายเห็นได้ชัดเจน อาจพูดมากและเร็วขึ้น ไม่สามารถทำลายความรู้สึกไม่สบายใจได้

6. Panic (+4) เป็นความวิตกกังวลระดับรุนแรงที่สุด ตื่นกลัวสุดขีด เป็นภาวะที่ควบคุมตัวเองไม่ได้ การรับรู้เสียไป ความตั้งใจลดลง ไม่รับความจริง จำไม่นาน ไม่สามารถตัดสินใจหรือควบคุมความรู้สึกและการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อได้ บุคคลจะไม่สามารถช่วยตัวเองให้พ้นภาวะที่ก่อให้เกิดความกังวล ใจนี้ได้ จะมีอาการซีดเซียวสุดขีด

1.1.1.5 การวัดระดับความวิตกกังวล

เลวิตท์ แบ่งการวัดความวิตกกังวลออกเป็น 4 วิธี (Endler and Edward. 1982: 41 ; citing Levitt. 1980) คือ

1. การวัดการเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยา โดยดูจากอาการที่แสดงออกทางระบบประสาทอัตโนมัติ เช่น การวัดอัตราการเต้นของหัวใจ อัตราการหายใจ การหลั่งของน้ำลาย การหลั่งฮอร์โมนจากต่อมหมวกไต การดึงของกล้ามเนื้อ ความเกร็งของผิวหนัง การตรวจคลื่นสมอง เป็นต้น

2. การวัดโดยการตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง (Self-Report Questionnaire) เป็นการประเมินความวิตกกังวล ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ตนเองรับรู้ได้ โดยการตอบแบบสอบถามแล้วนำมาประเมินความวิตกกังวลว่ามีขนาดใด แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลมี

ผู้สร้างขึ้นใช้ ได้แก่ แบบวัดความวิตกกังวลแบบ STAI (The State – Trait Anxiety Inventory)

3. การวัดโดยใช้เทคนิคการฉายออก (Projective Technique) ได้แก่ แบบวัดของรอสชาค ซึ่งต้องใช้ผู้ชำนาญเป็นผู้แปลผล

4. การวัดโดยการสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคล โดยการสังเกตอาการที่แสดงออก ซึ่งเป็นปฏิกิริยาสะท้อนจากอารมณ์ภายในใจ เช่น อาการกระสับกระส่าย ลูกลี้ลุกลน ถอนหายใจ พุดรัวเร็ว หงุดหงิด ขาดสมาธิ นอนไม่หลับ ร้องไห้ เป็นต้น

1.1.1.6 ผลของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลมีผลต่อบุคคลทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ ความคิด และพฤติกรรมซึ่งสรุปผลของความวิตกกังวลได้ดังนี้ (สาโรจน์ ปรปักษ์ขามและคนอื่นๆ .2519: 310,315 – 320 ; สุรนีย์ ดันติพัฒนานันต์. 2522: 127 – 130 ; Deffenbacher and Suinn. 1982 : 391 – 442 ; Izard. 1972: 37 – 41)

1. ผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านชีวเคมีและสรีรวิทยา

(1) มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นที่ระบบประสาท กระตุ้นให้ต่อมพิทูอิทารี (Pituitary Gland) หลั่งฮอร์โมนคอร์ติคอล (Cortical Hormone) มีผลทำให้ร่างกายทนทานต่อภาวะวิตกกังวล และกระตุ้นไฮโปทาลามัส หรือศูนย์กลางของอารมณ์ (The Seat of Emotions) ซึ่งมีผลทำให้กล้ามเนื้อหดตัวเกร็งเตรียมสู้ (Fight) หรือหนี (Flight)

(2) มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านชีวเคมี ในภาวะวิตกกังวล ฮอร์โมนต่างๆ จะถูกขับออกมาสู่กระแสเลือดมากขึ้น ซึ่งฮอร์โมนที่ถูกขับออกมานั้นมีหน้าที่ควบคุมความสมดุลของเกลือแร่ในร่างกายการเผาผลาญอาหาร และมีผลต่อระบบกล้ามเนื้อ

(3) มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงด้านสรีรวิทยา การเปลี่ยนแปลงนี้ขึ้นอยู่กับระดับของความวิตกกังวล โดยทั่วไปความวิตกกังวลในระดับต่ำ (Mild) และระดับปานกลาง (Moderate) จะเพิ่มการทำงานของระบบต่างๆ ภายในร่างกาย แต่ถ้าถึงระดับสูง (Severe) และระดับรุนแรง (Panic) แล้วจะทำให้ระบบต่างๆ หยุดทำงานได้เช่นกัน การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้แก่ หัวใจจะเต้นเร็วและถี่ การหายใจจะลึกและเร็วขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิของร่างกายและความดันโลหิต ประจำเดือนมีการเปลี่ยนแปลง ปัสสาวะบ่อย ความอยากอาหารลดลง เหงื่อออก นอนไม่หลับ ม่านตาขยายใหญ่ขึ้น ตัวสั่น เป็นต้น ถ้ามีความวิตกกังวลมากขึ้น การทำงานของระบบต่างๆ อาจหยุดชะงักไป (Paralyze) ซึ่งอยู่ในระดับรุนแรง (Panic)

2. ผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์

ความวิตกกังวลทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกหวาดหวั่น ความตึงเครียด โศกเศร้าเสียใจ ร้องไห้ง่าย เหนื่อยหน่าย เป็นต้น

3. ผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิด ความจำ และการรับรู้ ได้แก่ ลืมง่าย ประสิทธิภาพในการจำลดลง ระบบความคิดถูกรบกวน เช่น สับสน ย้ำคิดย้ำทำ การตัดสินใจทำได้ช้า ความคิดคับแคบและไม่ยืดหยุ่นในการแก้ปัญหา ความสนใจลดลง ขาดสมาธิ การรับรู้ผิดพลาด บุคคลที่มีความวิตกกังวลมีแนวโน้มที่จะคิดไปในทางลดคุณค่าของตนเอง

4. ผลต่อพฤติกรรมกรรมการแสดงออก (สุวณีย์ ดันติพัฒนานันต์. 2522: 129 – 130) เมื่อเกิดความวิตกกังวลขึ้น พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกได้โดยมากจะเป็นพฤติกรรมอัตโนมัติ พฤติกรรมเหล่านี้จำแนกได้ 4 กลุ่มใหญ่ คือ

(1) พฤติกรรมที่แสดงความรู้สึกภายในออกมาทั้งอย่างเปิดเผยและอย่างซ่อนเร้น เช่น ความหงุดหงิด โมโหง่าย กระสับกระส่ายไม่อยู่นิ่ง ความรู้สึกขุ่นเคืองไม่เป็นมิตร เป็นต้น และอาจแสดงออกในรูปอื่น เช่น พฤติกรรมโรคจิต โรคประสาท

(2) พฤติกรรมที่เบนความสนใจจากภาวะวิตกกังวลไปสู่อาการเจ็บป่วยทางร่างกาย ได้แก่ จิตสรีระแปรปรวน (Psychophysiological Disorders)ทั้งหลายทำให้ความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ น้อยลง

(3) การชะงักงันอยู่ภาวะที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล พฤติกรรมการแสดงออก ได้แก่ การถอนตัวหนีจากเหตุการณ์ การเก็บความรู้สึกไวภายในและกลายเป็นอาการซึมเศร้ามีพฤติกรรมถดถอยไปสู่พัฒนาการในวัยต้น ๆ

(4) พฤติกรรมที่พยายามทำความเข้าใจถึงสาเหตุความวิตกกังวลและวิธีการที่ตนเองใช้เพื่อขจัดภาวะวิตกกังวล ซึ่งทำให้ตนอดอัดไม่สบายนั้นเสีย

1.1.1.7 ปฏิกริยาที่แสดงออกเมื่อมีความวิตกกังวล

สุพัฒนา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา (2520.465-466) ได้กล่าวถึง การแสดงออกเมื่อมีความวิตกกังวลไว้ดังนี้

1. มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพ เช่น มีพฤติกรรมถดถอยแยกตัวเองเฉื่อยชา ไม่ให้ความร่วมมือ อารมณ์แปรปรวน
2. มีการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ไปในทางไม่เหมาะสม เช่น มีอารมณ์หงุดหงิดโกรธง่าย ร้องไห้ หรือหัวเราะ
3. สูญเสียระดับความรู้สติ ความจำ สมาธิ ถึงแม้ว่าการเจ็บป่วยจะไม่

เกี่ยวข้องกับระดับความรู้สติ

4. กระบวนการทางความคิดถูกรบกวน เช่น สับสน กลัวการตัดสินใจไม่ได้
5. มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านการรับรู้ เช่น การมองเห็นภาพหลอน การรับรู้ความรู้สึกของประสาทสัมผัสผิดปกติ
6. สูญเสียความสนใจ ไร้อารมณ์
7. มีความผิดปกติในการใช้ภาษา หรือการสื่อสารภาษา เช่น พูดซ้ำ ๆ กัน พูดในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับสภาพปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงแบบแผนการพูด และการออกเสียงเปลี่ยนไป
8. ใช้กลไกในการป้องกันตัวเอง โดยไม่รู้ตัว เช่น มีพฤติกรรมถดถอยหาเหตุผลประกอบเข้าข้างตนเอง โทษผู้อื่น หรือปฏิเสธ เป็นต้น
9. ภาพลักษณ์ของตัวเองเปลี่ยนแปลง ซึ่งแสดงออกโดยพูดบิดเบือนแยกตัวเอง รู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของคนอื่น มีความรู้สึกไม่ปลอดภัย

1.1.1.8 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล

วัตสัน (Watson, 1974:133) กล่าวว่าเหตุของความวิตกกังวลมาจากความคับข้องใจ (Frustration) ความรู้สึกขัดแย้งในใจ (conflict) ภาวะเครียด (Guilt) จากการปรารถนาหรือแรงขับ (Drive) ไม่ได้รับการตอบสนองหรือมีสาเหตุมาจากความรู้สึกว่าจะไม่จริงก็ได้ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในแต่ละคน แม้ว่าจากสาเหตุเดียวกันอาจมีความรุนแรงไม่เท่ากัน และจากการศึกษาของลินน์ (Linn, 1980: 1022-1023) ได้กล่าวว่าปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวล คือ

1. พันธุกรรม เช่น เชื่อว่าบุคคลที่มีรูปร่างผอมบางและสูงโปร่ง มีแนวโน้มจะเกิดความวิตกกังวลได้ง่าย
2. ปัจจัยทางด้านจิตใจ เช่น ความวิตกกังวลในวัยแรก ๆ ของชีวิต จะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความวิตกกังวลได้ง่าย
3. อายุการพัฒนาในแต่ละวัยมีผลทำให้เกิดความวิตกกังวลได้ต่างกัน
4. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมด้านธรรมเนียมประเพณี เศรษฐกิจ การเมือง และกฎหมาย ปัจจัยเหล่านี้มีส่วนคุกคามต่อภาวะจิตใจทำให้เกิดความวิตกกังวลได้
5. การเรียนรู้และการรับรู้ของแต่ละบุคคล

กิติกร มีทรัพย์ (2541: 79-92) กล่าวว่าปัจจัยทางชีวสังคมมีผลต่อความวิตกกังวลดังนี้

1. เพศกับความวิตกกังวล

บุคคลต่างเพศจะมีความวิตกกังวล และความเครียดแตกต่างกันหรือไม่ อาจพิจารณาจากการอบรมเลี้ยงดูในτονเด็ก ส่วนใหญ่สังคมไทยจะอบรมเลี้ยงดูสอนเพศหญิงให้เคร่งครัด อยู่ในระเบียบ แบบแผนจารีตประเพณีมากกว่าเพศชาย จึงทำให้เพศหญิงไม่กล้าแสดงออกทางพฤติกรรมใด ๆ ทำให้มีความขัดแย้งในใจ เก็บความวิตกกังวลและความก้าวร้าวไว้จนเกิดความขั้บข้องใจ

2. อายุกับความวิตกกังวล

บุคคลในแต่ละช่วงวัยจะมีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ และการเผชิญปัญหาต่าง ๆ โดยอาจแบ่งเป็นวัยเด็ก เด็กแรกเกิดต้องเผชิญกับสิ่งแวดล้อมที่ต่างจากภายในครรภ์มารดา เด็กต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมภายนอก พอเริ่มเข้าสู่โรงเรียนเด็กก็เริ่มรู้สึกว่ายากจากแม่ หรือการที่เด็กไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ดี ถ้าพ่อแม่ไม่เข้าใจ ดูว่าเด็ก เด็กอาจจะเกิดความเครียดและความคับข้องใจ

ในวัยรุ่น วัยนี้อาจต้องปรับตัวให้กับการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย และจิตใจ หรือวัยรุ่นมีความคิดเป็นของตนเอง กล้าได้กล้าเสียอาจเกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่ได้ ซึ่งสร้างความกดดันให้แก่วัยรุ่นได้

วัยผู้ใหญ่ ความเครียดและความวิตกกังวลอาจมาจากเหตุ คือ การปรับตัวเข้าสู่สภาพแวดล้อมใหม่ เช่นที่ทำงาน เพื่อนร่วมงาน การเลือกคู่ครอง ปัญหาต่าง ๆ ภายในครอบครัว ซึ่งอาจประสบปัญหาต่าง ๆ ได้มากมาย ทั้งเรื่องงาน เศรษฐกิจ ฯลฯ

ในวัยสูงอายุ อาจมีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพร่างกาย สมรรถภาพในการทำงาน การสูญเสียบทบาทหน้าที่ที่เคยทำ ความเหงา ความหว้าเหว่ อันเนื่องมาจากบุคคลใกล้ชิด

3. ระดับการศึกษากับความวิตกกังวล

การศึกษาเป็นผลสืบมาเนื่องจากเศรษฐกิจ ซึ่งบางครอบครัวประสบปัญหาด้านนี้ทำให้ไม่สามารถเรียนได้สูงกว่าระดับประถมศึกษา ดังนั้นการรับข้อมูลข่าวสารก็อยู่ในระดับที่ไม่ดีการศึกษาส่งผลถึงความรู้ ความสามารถ และทักษะด้านต่าง ๆ และผู้ที่ได้รับการศึกษามีโอกาสที่ดีกว่าในด้านต่าง ๆ เช่นการเลือกสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้แก่การดำรงชีวิต และปัจจุบันการที่บุคคลได้รับการศึกษาส่งผลถึงอนาคตในหลาย ๆ ด้าน ทั้งทางด้านอาชีพการงาน และการเรียนใน

ระดับต่าง ย่อมส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลได้ ในระดับมัธยมศึกษาต้องมีการแข่งขันกันเพื่อ สอบเข้ามหาวิทยาลัยในระดับอุดมศึกษาก็มีความมุ่งหวังกับอาชีพการงานที่ตนเรียนจบมา

4. ฐานะทางเศรษฐกิจกับความวิตกกังวล

ฐานะทางเศรษฐกิจ หรือรายได้ เป็นสิ่งที่คอยสนับสนุนให้ผู้ป่วยเผชิญความเจ็บป่วยได้อย่างเต็มที่ ผู้ป่วยที่มีรายได้มากกว่าจึงมีความสามารถในการต่อสู้กับความเจ็บป่วยได้มากกว่า ลาซาลัสและโพลด์แมน (ชนิษฐา นาคะ. 2534 ; อ้างอิง Lazarus ; & Folkman. 1984 : 164) เนื่องจากโอกาสแหล่งประโยชน์ที่จะถูกดึงมาใช้ได้อย่างเต็มที่หรือกำลังมีน้อยกว่า เงินเป็นสิ่งจำเป็นการดำรงชีวิต เพราะเงินใช้ในการแลกเปลี่ยนสิ่งของต่าง ๆ ต่อการดำรงชีวิต เช่น อาหาร ยารักษาโรค เครื่องอุปโภคบริโภค รวมทั้งค่ารักษาพยาบาล ดังนั้นผู้คนจึงต้องหารายได้ เพื่อให้พอกลับรายจ่าย บุคคลที่มีรายได้ไม่พอกลับรายจ่าย มักเป็นกลุ่มที่มีรายได้น้อย เนื่องจากมีผลมาจากการศึกษา กลุ่มคนเหล่านี้จึงเกิดความเครียดและความวิตกกังวลได้ง่ายกว่ากลุ่มคนที่มีรายได้สูง

5. ประสบการณ์ที่เคยได้รับกับความวิตกกังวล

ประสบการณ์ที่เคยได้รับเป็นส่วนหนึ่งของการควบคุมด้วยสติปัญญา (Cognitive control) ซึ่งเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ หรือความจำในอดีตที่ก่อให้เกิด ความรู้สึกว่าเหตุการณ์ที่เผชิญเหมือนเดิม (Leveling) หรือแตกต่างจากเดิม (Sharpening) ลาซาลัสและโพลด์แมน (ชนิษฐา นาคะ. 2534 ; อ้างอิงจาก Lazarus ; & Folkman Lazarus. 1984: 126-127)

6. การรับรู้กับความวิตกกังวล

การรับรู้ของบุคคลเป็นสภาพทางจิตวิทยาที่เกิดขึ้นภายในบุคคล เป็นความใส่ใจของบุคคลในการเลือกตอบสนองต่อสิ่งเร้าพื้นฐานในการนำข้อมูลต่าง ๆ จากสิ่งเร้าเข้าสู่กระบวนการรับรู้โดยผ่านประสาทสัมผัสของร่างกาย การรับรู้นั้นก็มีความแตกต่างระหว่างบุคคล กล่าวคือ บางคนอาจมีการรับรู้ถึงความเจ็บป่วยนั้นเป็นสิ่งผิดปกติเล็กน้อย และไม่เป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิตของเขา ดังนั้นการรับรู้ของบุคคลเหล่านี้เป็นความเจ็บป่วยเป็นภาวะปกติที่เกิดขึ้นในกระบวนการพัฒนาการ และความเจริญเติบโตของมนุษย์ ในขณะที่บางคนอาจจะรู้สึกว่า ความเจ็บป่วยเป็นสิ่งรบกวนและคุกคามต่อชีวิตของเขาเป็นอย่างมาก ทำให้เขาเสียความเป็นไปของบุคคลไป ผลที่ตาม คือ ความกลัว ความวิตกกังวล ความท้อแท้ทุกครั้งที่เจ็บป่วย การรับรู้ภาวะสุขภาพของบุคคลแตกต่างกันนี้ มีอิทธิพลต่อกำลังใจที่จะต่อสู้กับปัญหาที่เข้ามา รบกวนชีวิตของแต่ละบุคคลได้แตกต่างกัน

1.1.1.9 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อ

บาลดริค (Balldridge. 1980: 278) ได้เสนอทฤษฎีที่สามารถอธิบายการเข้าเรียนต่อของนักเรียนมีหลายทฤษฎีด้วยกัน คือ

ทฤษฎีเอาแบบ (Modeling Theory) ผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูงจะมีแนวโน้มที่จะกระตุ้นนักเรียนในการเรียนและการศึกษาต่อโดยเด็กจะเอาแบบอย่าง (Life patterns) ของผู้ปกครองมาเป็นตัวกำหนดระดับความต้องการของเขา ว่าอย่างน้อยที่สุดความคาดหวังของเขาจะเทียบเท่าของผู้ปกครอง

ทฤษฎีการมีโอกาส (Opportunity Theory) เด็กจากครอบครัวที่มีรายได้สูงและอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ๆ จะมีโอกาสในการเรียนต่อมากกว่า เพราะในเมืองมีสถานศึกษามากกว่า ขณะเดียวกันก็มีฐานะพอที่จะใช้จ่ายในการศึกษาได้

ทฤษฎีการอ้างอิงกลุ่ม (Reference Group Theory) นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีความต้องการในการเรียนต่อ นักเรียนจะมีความต้องการในการเรียนต่อเช่นกัน

ทฤษฎีความสามารถ (Ability Theory) ผู้ที่ขยันและมีความฉลาดก็มีแนวโน้มที่จะเรียนต่อสูงขึ้นจะเห็นได้ว่าการตัดสินใจการศึกษาต่อของนักเรียน ต่างมีทฤษฎีมารองรับ และอธิบายการตัดสินใจเลือกการศึกษาต่อ ซึ่งบาลดริค (Balldridge) ได้เสนอทฤษฎีการเข้าเรียนต่อไว้ 4 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีเอาแบบ ทฤษฎีการมีโอกาส ทฤษฎีการอ้างอิงกลุ่ม และทฤษฎีความสามารถ

จากแนวคิดของนักทฤษฎีดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเป็นสภาพความวุ่นวายใจ ซึ่งเกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นโดยมีการรับรู้กระบวนการด้านความคิดและประสบการณ์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการประเมินสภาพที่กำลังจะเกิดขึ้นว่ามีอันตรายต่อบุคคลมากน้อยเพียงใด ซึ่งความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นมีผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ ความคิด และพฤติกรรม ความวิตกกังวลในระดับต่ำเป็นแรงกระตุ้น และแรงจูงใจในการเรียนรู้แต่โดยทั่วไปแล้วจะเห็นว่าเป็นโทษมากกว่า โดยเฉพาะความวิตกกังวลในระดับสูง พบว่า เป็นเครื่องกีดขวางการเรียนรู้ที่สำคัญ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เลฟฟิงเวล (Leffingwell. 1980: 9) ได้ศึกษาถึงสาเหตุของความวิตกกังวลในการสอบและ วิธีการลดความวิตกกังวลในการสอบของนักเรียนที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์ ทำการศึกษาโดยให้ครูเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียน จากการศึกษาพบว่าความวิตกกังวลในการสอบของนักเรียน

ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากความคาดหวังหรือการตั้งเป้าหมายของผู้ปกครองหรือครู

เคลน (Klein. 1982: 211) ได้ศึกษาพบว่าบุคคลที่มีความวิตกกังวลสูงมีแนวโน้มที่จะอ้างสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะไม่มีความสามารถ บุคคลที่มีความวิตกกังวลต่ำ มีแนวโน้มที่จะอ้างสาเหตุของความล้มเหลวว่าเป็นเพราะไม่มีความพยายาม

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กนกวรรณ จันทร์ไตร. (2541: 17) ได้ศึกษาการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวและความล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูง มีการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนว่าเป็นเพราะการไม่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำ และนักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำ มีการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนว่าเป็นเพราะได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น

เพ็ญพิศ ทิพย์รักษ์ (2541: 60) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครปฐม ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 537 คน ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสังคม มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ตัวแปรด้านส่วนตัวมี 2 ตัวแปร คือ เพศ และลักษณะมุงอนาคต มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ตัวแปรด้านครอบครัวมี 3 ตัวแปร คือ อาชีพ ฐานะทางเศรษฐกิจ ความคาดหวังของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ตัวแปรด้านสังคมมี 1 ตัวแปร คือ แหล่งข้อมูลข่าวสารสื่อวิทยุ มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสังคม ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

นพวัน สุขสำราญ (2547: 60) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 จำนวน 316 คน พบว่าโดยภาพรวมนักเรียนมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มุ่งที่จะสอบ

คัดเลือกเข้าระดับอุดมศึกษาที่ทางทบวงมหาวิทยาลัยได้จัดสอบเป็นส่วนใหญ่ และพบว่าการสอบเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาแต่ละแห่งนั้นมีการแข่งขันกันสูง จึงมีผลทำให้นักเรียนเกิดความกดดันและความวิตกกังวลขึ้น

จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า ความวิตกกังวลมีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง และการมองตนเองในด้านอนาคตทางการศึกษา ก็ถือได้ว่าเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่ง เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีสุดท้าย น่าจะมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับอนาคตในการศึกษาต่อเพราะจะต้องเลือกเรียนสายการเรียนที่เหมาะสมกับตัวเองและการตัดสินใจว่าจะเลือกเรียนต่อหรือไม่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

วิลลี (Wiley. 1961: 147) ได้กล่าวว่า เพศชายและเพศหญิง เป็นลักษณะที่แสดงความแตกต่างในด้านเพศ โดยเด็กชายซึ่งมีโครงสร้างทางร่างกายที่ใหญ่โต และกล้ามเนื้อมากกว่าผู้หญิง มีความก้าวร้าว กล้าแสดงออก มีลักษณะกตัญญู ชุ่มชู้ ชอบใช้กำลัง ในขณะที่เด็กหญิงมักจะเฉย ยอมตามผู้อื่น น่ารักนุถุญช และไม่ชอบการแข่งขัน

เพอร์รี และ บัสซี (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546: 12; อ้างอิงจาก Perry and Bussy.1984) ได้กล่าวว่า เด็กหญิงมักจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบทางสังคมดี ในขณะที่เด็กชายส่วนใหญ่จะรุนแรงและโหด

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539: 122) กล่าวว่าเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น วัยรุ่นชายและหญิงเริ่มมีความสนใจในอาชีพและเริ่มวางแผนเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต วัยหญิงจะวางแผนเกี่ยวกับอาชีพน้อยกว่าวัยรุ่นชาย เพราะคิดว่าหลังจากแต่งงานมีครอบครัวแล้ว วิธีชีวิตความเป็นอยู่อาจจะเปลี่ยนไปรวมทั้งอาชีพของตนด้วย ในขณะที่วัยรุ่นชายวัยรุ่นชายคิดว่าอาชีพของเขาจะไม่ถูกขัดขวางจากการแต่งงาน

อาร์ พันธ์มณี (2544: 33) กล่าวว่า ความแตกต่างทางเพศหมายถึงความแตกต่างในเรื่องต่างๆทางเพศชายและเพศหญิง ซึ่งวัฒนธรรมมีส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทของหญิงและชายให้ต่างกัน เช่น บางวัฒนธรรมถือว่า ชายเป็นช้างเท้าหน้า หญิงเป็นช้างเท้าหลังหรือว่าชายเป็นผู้นำ หญิงเป็นผู้ตาม เป็นต้น หรือในบางวัฒนธรรมเชื่อว่าผู้ชายต้องเข้มแข็งอดทนอ่อนแอไม่ได้ ผู้หญิงเป็นที่อ่อนแอกว่า หรือผู้ชายมีโอกาสก้าวหน้ามากกว่าในหน้าที่การงานมากกว่าผู้หญิงเพราะในบางตำแหน่งๆไม่เปิดให้ผู้หญิงทำงานในตำแหน่งที่สูงกว่าซึ่งเหล่านี้เป็นการแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเพศ โดยเรื่องของวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง

ดังนั้น เพศ จึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อความวิตกกังวลในการเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพราะเพศเป็นตัวบอกลักษณะของบุคคล

2.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.1.2.1 ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

มีด (Mead. 1971: 175) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของบุคคลที่คาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคต

มิสเชล (Mischel. 1974: 287) ให้ความหมายว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่าหรือมากกว่าผลที่ได้รับในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติต่อจากนั้นจะควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นตอนตามแผนที่วางไว้ เพื่อให้สู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต ซึ่งการดำเนินการปฏิบัติตามแผนนี้เป็นระยะเวลานานกว่าจะบรรลุผล หรือต้องทำให้เป็นจำนวนหลายครั้ง ซึ่งเป็นการควบคุมตนเองให้ระงับการกระทำบางอย่างในระยะเวลาหนึ่งจนกระทั่งได้ผลตามต้องการ

เฮคควอเซน (เกรียงศักดิ์ ศรีสมบัติ.2544: 7; อ้างอิงจาก Heckhausen :1967) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า หมายถึงความสำคัญของการตั้งเป้าหมายในระยะยาวของการทำงานการคาดการณ์ไกล การวางแผนระยะยาว การมองผลที่จะส่งไปยังอนาคต รู้จักอดได้รอได้ หรืออดเปรี้ยวไว้กินหวาน ลักษณะมุ่งอนาคตสูงนี้ปรากฏมากในผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในทุกๆ ด้าน

แลมม, ชมิทท์,และ ทรอมส์ตอร์ฟฟ์(เบญจพร บุญทด.2544: 51; อ้างอิงจาก Lamm,H; Schmidt,R;and Trommsdorff,G.1976.) ให้คำจำกัดความของลักษณะมุ่งอนาคต โดยประมวลความคิดเห็นจากนักจิตวิทยาหลายท่านว่าหมายถึง ความสามารถทางปัญญาของแต่ละบุคคลเกี่ยวกับความพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ การคาดคะเนฐานะได้เหมาะสม และความสามารถในการคลี่คลายเหตุการณ์ต่างๆ ได้ตรงปัญหาทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต และการมุ่งอนาคตยังเป็น

สาเหตุหรือมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการ อดได้รอได้ต่อรางวัลที่ ล่อใจและเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.1.2.2 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ไรท์ (Wright. 1975: 298) กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่า ผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะเป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย ซึ่งจะเห็นว่าผู้ที่มีลักษณะจัดว่าเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วย

เรนเนอร์ (Raynor. 1982: 71-116) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นจิตลักษณะที่แตกต่างหากจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลใดมีลักษณะสองประการนี้สูงก็อาจคาดได้ว่า เขามีพลังผลักดันให้กระทำการกิจกรรมต่าง ๆ ในปัจจุบันได้อย่างขยันขันแข็งที่สุด ถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะยาว เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดีมีชีวิตก้าวหน้าและสุขสบายในอนาคต

ไพโรจน์ โตเทศ (2531: 21-22) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตปลูกฝังให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ฝึกให้นักเรียนมีความพร้อมที่จะเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงในสังคมตลอดจนเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต และให้รู้จักวางแผนล่วงหน้า

จากความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตดังกล่าว สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสำคัญกับผู้เรียน เพราะเป็นลักษณะหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรครู้จักการวางแผนเพื่ออนาคต และสามารถระงับหรือชะลอพฤติกรรมชอบตนให้ปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ เพื่อความเจริญของตนเองและประเทศชาติ

2.1.2.3 ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

มิเชล และคนอื่น ๆ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม. 2520: 36 ;อ้างอิงจาก Mischel ;et al. 1974) กล่าวว่า การเลือกที่จะชะลอการทำการบำบัดความต้องการบุคคลนั้น เกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีตและการเลียนแบบจากผู้อื่นด้วย นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์กับลักษณะอื่น ๆ ของบุคคลอีกมาก เช่น ความรับผิดชอบทางสังคม วัฒนธรรม และครอบครัว ลักษณะมุ่งอนาคตนี้จะเพิ่มมากขึ้นตามอายุ มิเชลกล่าวว่าความสามารถที่จะคิดถึงเหตุการณ์ในระยะยาวต่อไปในอนาคตนั้น เป็นคุณสมบัติด้านสุขภาพจิตและสติปัญญาสูง และถึงแม้จะมีความสัมพันธ์กับสติปัญญาแต่ไม่สัมพันธ์กับความสามารถทางวาจา

มังกส์ (เกรียงศักดิ์ ศรีสมบัติ. 2544: 28;อ้างอิงจาก Nurmi.1991: 2-10) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะที่ซับซ้อนที่พัฒนาขึ้นในตัวบุคคลอย่างเป็นกระบวนการประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

(1) Future-oriented motives, interests, and goals ในขั้นนี้บุคคลจะมีการตั้งเป้าหมายหรือสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต โดยอาศัยความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตซึ่งบุคคลมีอยู่

(2) Future-oriented planning ในขั้นนี้บุคคลจะมีการวางแผนปฏิบัติการเพื่อที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ในขั้นตอนแรก มีการตัดสินใจเลือกวิธีการหรือแนวทางที่เหมาะสมตลอดจนมีการตรวจสอบว่าวิธีการหรือแนวทางนั้นจะนำไปสู่เป้าหมายได้หรือไม่ หากพบว่าแผนหรือวิธีการที่เลือกไว้ไม่สามารถนำไปสู่เป้าหมายได้ก็มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการเสียใหม่

(3) Evaluation of the future เป็นขั้นการประเมินถึงความเป็นไปได้ของจุดมุ่งหมายหรือ ความต้องการในอนาคต ตลอดจนแผนปฏิบัติการที่ได้วางไว้ว่าจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ผลตอบแทนที่ได้รับจากกระบวนการนี้จะส่งผลต่อการมีลักษณะมุ่งอนาคตของบุคคลกล่าวคือ หากสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุคคลเป็นไปตามที่คาดหวังหรือต้องการบุคคลก็จะมีลักษณะมุ่งอนาคตเพิ่มมากขึ้น แต่หากว่าสิ่งที่คาดหวังได้ไม่เกิดขึ้นบุคคลก็จะขาดความเชื่อถือในอนาคต

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคตได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู และความมั่นคงของครอบครัว ครอบครัวที่มีฐานะยากจนมักจะไม่สามารถหาในสิ่งที่เด็กต้องการได้ตามสัญญา ทำให้เด็กขาดความมั่นใจในอนาคต ต่างกับครอบครัวที่มีฐานะปานกลางและฐานะสูง ที่สามารถทำได้ตามคำมั่นสัญญา ด้านการเรียนการสอนโดยครูให้การเสริมแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักตั้งเป้าหมายในชีวิตหรือจัดกิจกรรมการสอนที่มีลักษณะมุ่งอนาคต โดยครูให้คำแนะนำ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเอาใจใส่ดูแล และสภาพแวดล้อม ค่านิยมวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเลียนแบบ และใช้ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในสังคมนำมาพิจารณาในการเลือกในการวางแผนในอนาคต

2.1.2.4 การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

สกินเนอร์ (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. 2541: 32 ; อ้างอิงจาก Skinner. 1967) พบว่าคนเราใช้วิธีการต่าง ๆ ในการพฤติกรรมของตนในชีวิตประจำวัน คือ

1. ใช้การยับยั้งทางร่างกาย เช่น การกัดริมฝีปากตนเองเพื่อกลิ้งหัวเราะ การปิดตาเพื่อไม่ให้มองเห็นสิ่งที่ไม่ต้องการจะเห็น การกระทำเช่นนี้เป็นผลให้ตนเองสามารถหลีกเลี่ยงจากผลที่ตนเองไม่พึงพอใจได้

2. การเปลี่ยนการเรียนรู้สิ่งไร้บางอย่าง เช่น การทำเครื่องหมายลงบนปฏิทิน เพื่อเตือนความทรงจำ
3. การยับยั้งหรือการงดเว้นการกระทำบางอย่าง เช่น งดอาหารก่อนเล่นกีฬา
4. การเปลี่ยนการตอบสนองทางอารมณ์ เช่น พยายามคิดถึงเรื่องอื่นเพื่อระงับความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจ
5. ใช้เหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม เช่น การตั้งนาฬิกาปลุก ปรบกวนการนอนเพื่อให้เราตื่นไปทำธุระได้ทัน
6. การใช้ยาหรือสารเคมีเพื่อควบคุมพฤติกรรม เช่น การดื่มสุราเพื่อให้ลืมความทุกข์หรือดื่มกาแฟเพื่อไม่ให้ง่วงนอน
7. การเสริมแรงและการลงโทษตนเอง เช่น ถ้าทำงานเสร็จตามกำหนดแล้วจึงดูทีวีที่ตนชอบ
8. การหันเหความสนใจไปสู่สิ่งอื่น เช่น การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา เพื่อหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาทของคู่สนทนา

รังสรรค์ เพ็งชู (2531: 103) กล่าวว่า การพัฒนาศักยภาพของบุคคลให้พร้อมที่จะอยู่ในโลกที่เปลี่ยนแปลงสู่อนาคตที่ไม่แน่นอนนี้ หนทางหนึ่งคือการให้บุคคลมีทัศนะที่กว้างไกลทั้งในแง่ของมิติที่เกี่ยวกับเวลา สถานที่ ชุมชน และวิถีชีวิต เพื่อจะได้ปรับปรุง ปฏิบัติหรือกำหนดแนวทางที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการช่วยกระตุ้นให้เยาวชนสร้างอนาคตที่พึงประสงค์ของตนเองและสังคมได้ตั้งแต่ปัจจุบัน และได้เสนอแนวคิดการประยุกต์เทคนิค วิธีการเชิงอนาคต เช่น การพรรณนาอนาคต การสร้างอนาคตจำลอง วงล้ออนาคต การวิเคราะห์เครือข่ายอาชีพ และวิธีการตรวจสอบค่านิยมในอนาคต เพื่อใช้ในกระบวนการแนะแนวโดยมีจุดเน้นที่สำคัญ คือ

1. มุ่งให้นักเรียนตระหนักว่า อนาคตเกิดจากความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ในอดีต และสภาพแวดล้อมกับโอกาส และโดยการเลือกตัดสินใจของมนุษย์เอง
2. มุ่งให้นักเรียนตระหนักว่า การคาดการณ์เกี่ยวกับอนาคตเป็นการตรวจสอบทางเลือกที่อาจเป็นไปได้ในอนาคต
3. มุ่งให้นักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ของโลก และชีวิตอย่างเป็นระบบเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นการมองอนาคตของบุคคลซึ่งผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตนั้นจะเป็นผู้ที่สามารถคาดการณ์ไกลและวางแผนเพื่อเป้าหมายที่

ต้องการในอนาคต มีแนวทางการแก้ไขปัญหและสามารถตัดสินใจเลือกกระทำได้อย่างเหมาะสม มีความเพียรพยายามและอดได้รอได้ เพื่อความสำเร็จในอนาคต

2.1.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาในการเรียน

2.1.3.1 ความหมายและความสำคัญของเวลา

ชัยณรงค์ สุวรรณสาร (2528: 3) ให้ความหมายของเวลาว่า เวลาเป็นทรัพยากรที่มีอยู่สิ่งเดียวในโลกที่ไม่สามารถสะสมไว้ได้เหมือนสะสมวัตถุหรือเงิน

นอกจากนี้ ขจรศักดิ์ หาญณรงค์ (มายาวี สมบุญ. 2535: 12-13; อ้างอิงมาจาก ขจรศักดิ์ หาญณรงค์. 2519) ยังได้สรุปลักษณะของเวลาไว้ 9 ประการด้วยกันคือ

1. เวลาเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดในกระบวนการทรัพยากรทั้งหลายและเวลามีจำกัดที่สุด วันหนึ่งมีเพียง 24 ชั่วโมงเท่านั้น ไม่สามารถเพิ่มให้มากขึ้นเหมือนทรัพยากรอื่นๆ

2. เวลาเป็นทรัพยากรที่ทุกคนมีอย่างเดียวกัน เวลาให้โอกาสแก่ทุกคนอย่างยุติธรรม ไม่มีชั้นชั้น ฐานะทางเศรษฐกิจ เพียงแต่จะแตกต่างกันในเรื่องของการใช้เวลาว่าใครจะใช้เวลาให้เป็นประโยชน์

3. เวลาเป็นทรัพยากรที่ไม่มีสิ่งอื่นใดทดแทน มนุษย์อาจประหยัดทรัพยากรอื่นได้ แต่สำหรับเวลาจะประหยัดได้วิธีเดียวคือต้องทำให้คุ้มค่า เพราะไม่สามารถสะสมเวลาเป็นทุนออมเหมือนเงินทองหรือทรัพย์สินอื่นๆ ได้ หากไม่ได้ใช้เวลาก็จะล่องเลยไป

4. เวลาจะผ่านไปข้างหน้าเรื่อยๆ ไม่มีวันหวนมาอีก การเรียนเวลากลับคืนหรือหยุดเวลาให้อยู่กับที่เป็นสิ่งที่ไม่อาจทำได้

5. การกระทำทุกอย่างต้องใช้เวลา มนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นใดให้หมดเปลืองไป แต่สำหรับเวลาแม้ว่าการนอนหลับจะไม่มีปฏิกิริยาการตอบสนองแต่ก็ยังคงใช้เวลาอยู่สม่ำเสมอ

6. เวลาีค่าและมีความสำคัญยิ่งกว่าเงิน เพราะเงินทองเมื่อสูญเสียไปแล้วสามารถหามาทดแทนใหม่ได้ แต่เวลาไม่อาจหามาทดแทนใหม่ได้

7. คนเรามักคาดคะเนเวลาแตกต่างกัน แม้ว่าเวลาจะเคลื่อนที่ไปในอัตราสม่ำเสมอ แต่ภาวะทางจิตใจของคนเราทำให้การคาดคะเนเวลาแตกต่างกันไป การคาดคะเนเวลาได้แม่นยำจะเป็นสาเหตุให้งานมีประสิทธิภาพ

8. เวลาีความเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงเสมอ นั่นคือ มีอดีต ปัจจุบัน และอนาคต การปรับตัวให้สอดคล้องกับเวลา ปรับตามเหตุการณ์จะทำให้เป็นคนทันสมัยทันเหตุการณ์

9. เวลาเป็นสิ่งที่วัดได้แน่นอน เป็นวินาที นาที ชั่วโมง ฯลฯ เวลาที่นับได้เป็นเวลาที่ผ่านมา ซึ่งตรงกับลักษณะที่ว่าเวลาจะเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง

จากความหมายของเวลาดังกล่าวพอสรุปได้ว่า เวลาเป็นทรัพยากรอย่างหนึ่งที่สำคัญและมีค่ายิ่ง หากสูญเสียเวลาไปแล้วย่อมไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้ และทุกคนมีเวลาเท่ากันคือ 24 ชั่วโมงใน 1 วัน ดังนั้นจึงควรใช้เวลาที่มีอยู่ในแต่ละวันให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองอย่างเต็มที่โดยเฉพาะในวัยเรียน เนื่องจากการใช้เวลาที่สำคัญของเด็กนักเรียนก็คือการใช้เวลาในการศึกษาเล่าเรียน

2.1.3.2 ประเภทของเวลา

ยูริส (Uris. 1970: 16) ได้แบ่งเวลาออกเป็น 3 ประเภท ตามลักษณะงานที่ต้องใช้แตกต่างกัน คือ

1. เวลาที่ต้องใช้อย่างคงที่ ได้แก่ เรื่องที่ต้องปฏิบัติในสัปดาห์ที่มีลักษณะสม่ำเสมอและไม่อาจตัดทอนได้เลย
2. เวลาที่พอยืดหยุ่นได้ ได้แก่ เรื่องที่จะเพิ่มหรือลดในการปฏิบัติงานได้
3. เวลาที่สามารถแปรเปลี่ยนได้ ได้แก่ เรื่องที่บุคคลสามารถจะควบคุมเวลาให้เป็นไปตามความต้องการของตนเองว่าจะใช้ในการทำงานอะไร

บลิส (Bliss. 1976: 120-122) เสนอเทคนิคการบริหารเวลาไว้ 10 ประการดังนี้

1. ต้องวางแผน ในวันหนึ่งๆ ต้องยอมเสียเวลาวางแผนเพื่อป้องกันการทำงานอย่างสับสนและวางแผนการใช้เวลาอย่างต่อเนื่อง
2. ต้องตั้งสมาธิ สมาธิจะช่วยให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ และเป็นการประหยัดเวลา
3. ต้องหยุดพักบ้าง การทำงานติดต่อกันนานๆ จะเกิดความเครียดและทำให้ประสิทธิภาพการทำงานลดลง ควรพักผ่อนเพื่อรักษาสุขภาพและลดความเครียด
4. หลีกเลี่ยงความไม่มีระเบียบ ควรจัดการทำงานอย่างมีระบบตามลำดับก่อนหลัง จะทำให้ใช้เวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. อย่าเป็นคนที่ต้องทำงานให้สมบูรณ์แบบ การทำงานสมบูรณ์แบบทำให้เสียเวลาโดยใช้เหตุ ควรทำงานให้มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับเวลาที่มีอยู่
6. อย่ากลัวที่จะต้องปฏิเสธ การตามใจคนหรือรับงานทุกอย่างที่เสนอจะทำให้งานประจำวันที่จำเป็นต้องหยุดชะงักหรือลดน้อยลง
7. อย่าผัดวันประกันพรุ่ง การผัดวันประกันพรุ่งนอกจากจะสร้างนิสัยการทำงานที่ไม่ดีแล้ว ยังทำให้เสียเวลาการทำงานโดยเปล่าประโยชน์

8. ใช้วิธีการผ่าตัด เมื่อมีงานสะสมกันมากๆ ควรสะสมให้หมดไปเป็นการประเมินงานและปรับปรุงงานไปในตัว

9. การมอบอำนาจหน้าที่ การรู้จักมอบอำนาจหน้าที่เป็นการประหยัดเวลาในการทำงาน

10. อย่าเป็นคนบ้างาน การทำงานตลอดเวลาโดยไม่มีการพักผ่อน นอกจากจะไม่เพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานแล้ว ยังเป็นการทำลายตัวเองและทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี

2.1.3.4 ปัญหาซึ่งก่อให้เกิดการสูญเสียเวลา

จากการวิจัยสำรวจผู้ทำงานจากชนชาติต่างๆ พบว่าสิ่งที่ทำให้สูญเสียเวลาในการทำงาน เรียงลำดับความสำคัญของชนชาติต่างๆ ดังนี้ (ศิริชัย กาญจนวาสี. 2526: 35-36)

1. นักบริหารชาวเยอรมัน พบว่าสิ่งที่ทำให้สูญเสียเวลาเรียงลำดับไว้ดังนี้คือ วัตถุประสงค์การทำงานไม่ชัดเจน ข้อมูลขาดความเชื่อถือ การตัดสินใจไม่แน่นอน การผัดวันประกันพรุ่ง

2. คณบดีวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา ให้ความเห็นว่าสิ่งที่ทำให้เสียเวลาเรียงตามลำดับความสำคัญ ได้แก่ การประชุม ทั้งการประชุมตามหมายกำหนดการและนอกหมายกำหนดการ ขาดการลำดับความสำคัญของงาน ไม่ประสบความสำเร็จในการมอบหมายของงาน

3. นายทหารชาวแคนาดา แลงถึงสิ่งที่ทำให้เสียเวลาเมื่อจัดตามลำดับความสำคัญแล้วมีดังนี้คือ การเสียเวลากับจดหมายข่าวที่ไม่สำคัญ งานสังคม การประชุมที่ไม่จำเป็นขาดความตั้งใจในการทำงาน

4. ผู้นำทางศาสนา ได้บรรยายถึงสิ่งที่ต้องทำให้เสียเวลาเป็นอย่างมากได้แก่ การพยายามทำงานหลายอย่างในเวลาเดียวกัน ขาดการมอบหมายงาน คุยมากเกินไปการดำเนินงานที่เปลี่ยนแปลงเสมอ

จากการวิจัยดังกล่าว พอสรุปสาเหตุการเสียเวลาได้ 2 สาเหตุคือ

1. สาเหตุภายในตัวบุคคล ซึ่งเกิดจากความสมบูรณ์ทางร่างกายจิตใจ หรือความรู้ ความสามารถในการทำงาน มีระบบงานที่ไม่กระชับรัดกุม ไร้ประสิทธิภาพ เช่น ขาดการวางแผนงาน ขาดการมอบหมายงานที่มีประสิทธิภาพ วัตถุประสงค์ในการทำงานไม่ชัดเจน ขาดการกำหนดลำดับความสำคัญของงาน ขาดความร่วมมือภายใน ระบบหละหลวมและซ้ำซ้อน การทำงานเฉพาะหน้าที่เร่งด่วนเป็นประจำ จนทำให้แผนหลักไม่บรรลุ เป็นต้น

2. สาเหตุจากภายนอก ซึ่งเกิดจากสภาพแวดล้อมและสิ่งรบกวนหรือการขัดจังหวะ เช่น ขาดบรรยากาศในการทำงาน ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำงาน ถูกขัดจังหวะในการทำงานจากผู้ที่มาติดต่อ โทรศัพท์ การประชุม เป็นต้น

2.1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กู๊ด (Good. 1973: 7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (Achievement) ว่า หมายถึง ความสำเร็จ (Accomplishment) ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ ในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่าง ๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึงความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกัน

นิภา เมธาวิชัย (2536: 65) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้และทักษะที่ได้รับและพัฒนาจากการเรียนการสอนวิชาต่างๆ ครูอาศัยเครื่องมือวัดผลช่วยในการศึกษาว่านักเรียนมีความรู้และทักษะมากน้อยเพียงใด

2.1.4.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เพรสคอตต์ (ศรีนทิพย์ พงษ์ศาสตร์.2546: 38;อ้างอิงจาก Prescott.1961) ได้สรุปองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนี้

(1) องค์ประกอบด้านร่างกาย (Physical Factors) ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพร่างกาย ข้อบกพร่องทางร่างกาย และลักษณะท่าทางของร่างกาย

(2) องค์ประกอบด้านความรัก (Love Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามารดาความสัมพันธ์ของบิดามารดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆ และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว

(3) องค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมประเพณี (Cultural and Socialization Factors) ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมเลี้ยงดู และฐานะทางเศรษฐกิจทางบ้าน

(4) องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน (Peer Group Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน ทั้งที่บ้านและโรงเรียน

(5) องค์ประกอบด้านการพัฒนาตนเอง (Self-Development Factors) ได้แก่ สติปัญญาความสนใจ ทักษะการคิดการเรียน

(6) องค์ประกอบด้านการปรับตัว (Adjustment Factors) ได้แก่ ปัญหาการปรับตัวการแสดงอารมณ์

จากเอกสารดังกล่าวจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญา หรือความสามารถเพียงอย่างเดียว ยังอาศัยองค์ประกอบของลักษณะบุคลิกภาพ และองค์ประกอบภายนอกอื่นๆ ด้วย

2.1.4.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543: 171-176) ได้แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้เป็น 2 พวก คือ

(1) แบบทดสอบของครู หมายถึง ชุดของคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้น ซึ่งเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนในห้องเรียนว่านักเรียนมีความรู้มากแค่ไหน บกพร่องที่ตรงไหน จะได้สอนซ่อมเสริม หรือเป็นการวัดดูความพร้อมที่จะเรียนบทเรียนใหม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการครู

(2) แบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบประเภทนี้สร้างจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาหรือจากครูที่สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดลองคุณภาพหลายครั้งจนกระทั่งคุณภาพดีพอจึงสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้เป็นหลักเปรียบเทียบผลเพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใดๆ ก็ได้ แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบบอกรวิสอบและยังมีมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนด้วยทั้งแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นและแบบทดสอบมาตรฐาน มีวิธีการในการสร้างข้อคำถามเหมือนกัน เป็นคำถามเหมือนกัน เป็นคำถามที่วัดเนื้อหาและพฤติกรรมที่สอนไปแล้วจะเป็นพฤติกรรมที่สามารถตั้งคำถามวัดได้ ซึ่งควรวัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมต่างๆ 6 ด้าน ตามหลักของบลูม (Bloom) ดังนี้

- (1) ความรู้ หมายถึง ความสามารถระลึกถึงเรื่องราวประสบการณ์ที่ผ่านมา
- (2) ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการจับความสำคัญของเรื่องย่อใจความสำคัญ แปลความหมาย ตีความ และขยายความหมายของเรื่องได้
- (3) การนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ หรือหลักวิชาการที่เรียนมาแล้วในการสร้างสถานการณ์จริงๆ หรือสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันได้
- (4) การวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวต่างๆ ออกเป็นส่วนย่อยๆ ให้ได้ว่า สิ่งนั้นประกอบไปด้วยส่วนย่อยอะไรบ้าง แต่ละส่วนมีความสัมพันธ์อย่างไร ส่วนใดเป็นส่วนสำคัญที่สุด
- (5) การสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการนำเอาความรู้มาจัดระบบใหม่เป็นเรื่องใหม่ที่ไม่เหมือนเดิม มีความหมายและประสิทธิภาพสูงกว่าเดิม

(6) การประเมินค่า หมายถึง ความสามารถสูงสุดด้านสมองของผู้เรียนที่สามารถพิจารณาตัดสินเรื่องราว หรือเหตุการณ์ต่างๆ ว่าดีหรือไม่ดี เหมาะสมหรือไม่ ได้อย่างถูกต้อง พร้อมด้วยเหตุผล

จากเอกสารที่กล่าวมาสรุปความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ หรือจากประสบการณ์ต่าง ๆ เป็นตัววัดว่าบุคคลได้เกิดการเรียนรู้ไปเท่าใดหรืออย่างไรบ้าง โดยสามารถวัดได้ จากการสังเกต การสอบถามหรือการทำแบบทดสอบต่าง ๆ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันยังส่งผลต่อการเรียนรู้ในระดับต่อไปของบุคคลด้วย

2.1.5 เอกสารเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.1.5.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ซูราค์ โค้วตระกูล (2533: 123) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับ ใ้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศ(Statement of Excellent) ที่ตนเองตั้งไว้

แอทคินสัน (สถิตย์ วงศ์สวรรค์. 2539: 32; อ้างอิงจาก Atkinson.1966.) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรู้ตัวว่า การกระทำของตนเองจะต้องได้รับการประเมินจากตัวเองหรือบุคคลอื่น โดยเทียบกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นสิ่งที่พอใจเมื่อกระทำได้สำเร็จ

ฮิลการ์ด (พัชรภรณ์ เชียงแก้ว.2540: 10; อ้างอิงจาก Hilgard.1967.) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีการกระทำเพื่อบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย ด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม

แมคเคลแลนด์(รุ่งทิวา ประสบสันติ.2543: 43 ; อ้างอิงจาก McClelland.1953.) ได้ให้นิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม (Standard of Excellence) หรือทำดีกว่าบุคคลอื่น พยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เกิดความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบผลสำเร็จและมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จหรือประสบความล้มเหลว

จากความหมายดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาหรือความต้องการของนักเรียนที่จะได้รับผลสำเร็จในสิ่งที่มุ่งหวัง แม้จะยุ่งยาก ลำบากก็ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามทุกวิถีทางที่จะแก้ปัญหาเพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จมุ่งมั่นที่จะทำให้

ดีเลิศเพื่อบรรลุมาตรฐานที่ตั้งไว้ มีความสบายใจเมื่อประสบผลสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จหรือประสบความล้มเหลว

2.1.5.2 ทฤษฎีแรงจูงใจไฟสั่มฤทธิ์

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจไฟสั่มฤทธิ์ มีนักจิตวิทยาหลายท่านให้แนวคิดและทฤษฎีไว้ ดังนี้ เมอร์เรย์ (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525: 26; อ้างอิงจาก Murray. 1938) ได้รวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้ 28 ชนิด และในจำนวนนี้มีความต้องการเอาชนะและประสบความสำเร็จรวมอยู่ด้วย เขาจึงเป็นบุคคลแรกที่ได้กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (N-Achievement) ว่าเป็นความต้องการทางจิตที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคนเพราะมนุษย์ต้องการเป็นผู้ที่มีความสามารถ มีพลังจิต (Will Power) ที่จะเอาชนะอุปสรรค มุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ยากให้ประสบความสำเร็จมาสโลว์ (Maslow's Theory of Motivation) (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2528: 223-224; อ้างอิงจาก Maslow. 1970) กล่าวถึงว่า มนุษย์ทุกคนล้วนแต่มีความต้องการที่จะตอบสนองให้กับความต้องการของตนเองทั้งสิ้น ซึ่งความต้องการของมนุษย์นี้มีมากมายหลายอย่างด้วยกัน มาสโลว์ได้นำความต้องการเหล่านี้มาจัดเรียงลำดับจากความต้องการ ขั้นต่ำสุดไปหาความต้องการขั้นสูงสุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ชั้น โดยที่มนุษย์จะแสดงความต้องการในชั้นสูงๆ ถ้าความต้องการในชั้นต้นๆ ได้รับการตอบสนองเสียก่อน ลำดับขั้นทั้ง 5 ของความต้องการของมาสโลว์ที่เรียงจากความต้องการขั้นต่ำสุดไปหาความต้องการขั้นสูงสุด ได้แก่

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Need) ได้แก่ ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ ฯลฯ
2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Need) ได้แก่ ความมั่นคง ความอบอุ่น
3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Need) ได้แก่ ความรักแบบพี่น้อง ความรักเคารพพิดา มารดา ความรักระหว่างเพศ ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของในหมู่สังคม
4. ความต้องการเกียรติยศ ชื่อเสียง (Esteem Need) ได้แก่ การได้รับการยกย่องสรรเสริญในสังคม
5. ความต้องการยอมรับ ความสามารถของตนเอง (Self-Actualization Need) ได้แก่ การอยากแสดงความสามารถที่มีอยู่สูงสุดของตนเองแก่ผู้อื่นในสังคม ความต้องการความเข้าใจ

แอทคินสัน (สถิต วงศ์สวรรค์. 2539: 42; อ้างอิงจาก Atkinson. 1964.) ได้สร้างทฤษฎีแรงจูงใจไฟสั่มฤทธิ์ขึ้นโดยกล่าวว่า ความเป็นไปได้ที่บุคคลจะประกอบพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผลนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ แรงจูงใจไฟสั่มฤทธิ์ แรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว และความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จ ซึ่งเขียนเป็นรูปสมการได้ดังนี้

$$Ta = (Ms - Mf) Ps (1 - Ps)$$

เมื่อ Ta แทน ความเป็นไปได้ที่จะประกอบพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผล

Ms แทน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

Mf แทน แรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว

Ps แทน ความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จ

จากสมการข้างต้น จะเห็นว่า บุคคลจะประกอบพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผลเพียงใด นั้นขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่าง Ms กับ Mf กล่าวคือ ถ้าบุคคลใดมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่า แรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว บุคคลนั้นก็จะมีพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผล และถ้าเป็นกรณี ตรงกันข้าม บุคคลนั้นก็จะไม่มีพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผล นอกจากนี้พฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผลยังขึ้นอยู่กับ ความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จ ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0.00 – 1.00 เพราะฉะนั้น Ps (1- Ps) จะมีค่า มากที่สุดเมื่อ Ps = 0.50 และถ้าให้ Ms -Mf ,มีค่าคงที่ความเป็นไปได้ที่จะประกอบพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ ผลจะมีค่าสูงสุด เมื่อความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จมีค่า 0.50 นั่นคือ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูงกว่าแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว มักจะเลือกทำงานที่มีความเป็นไปได้ที่จะประสบ ผลสำเร็จปานกลางมากที่สุด

2.1.5.3 ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เฮอร์แมน (Herman. 1970: 354-355) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

1. มีความทะเยอทะยาน
2. มีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบผลสำเร็จ ถึงแม้ว่าผลจากการกระทำนั้น จะขึ้นอยู่กับโอกาส
3. มีความพยายามไต่เต้าไปสู่สถานภาพทางสังคมที่สูงขึ้น
4. มีความอดทนทำงานยากๆ ได้เป็นเวลานาน
5. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะ หรือถูกรบกวน ก็จะพยายามทำต่อไปจน สำเร็จ
6. มีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่งและสิ่งต่างๆ จะผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว จึงควรรีบทำสิ่งต่างๆ ให้ทันเวลา
7. คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก
8. ในการเลือกเพื่อนร่วมงานก็จะเลือกเพื่อนที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
9. ต้องการให้ตนเองเป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนให้ดี

10. พยายามปฏิบัติงานให้ดีขึ้นเสมอ
 เพราะพรณ เปเลียนญ์ (2542: 325-326) ได้กล่าวถึงผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่า
 ควรมีลักษณะดังนี้

1. ลักษณะนิสัยเป็นผู้ที่แสดงความกล้าเสี่ยงที่จะทำสิ่งต่างๆ ต้องการเอาชนะ
 อุปสรรค มีความทะเยอทะยาน มีความพยายาม มีกำลังใจที่จะเอาชนะความเบื่อหน่าย และความ
 เหนื่อย

2. ลักษณะทางสังคม คือ ต้องการมีชื่อเสียงในสังคม

3. ด้านความต้องการมีความต้องการความสุขสบายทางกาย ความมั่นคง
 สมบูรณ์และครอบครองสิ่งต่างๆ มากกว่าผู้อื่น

4. เป็นผู้ที่ต้องการทำกิจกรรมให้มีมาตรฐานสูงสุด ต้องการทำสิ่งต่างๆ ให้ได้ดี
 และการทำงานต่างๆ ให้ได้ดีนั้น เพื่อให้มีมาตรฐานสูงส่ง

5. ทศนคติเกี่ยวกับความสำเร็จ พยายามทำสิ่งยากๆ ให้สำเร็จอย่างดี

6. ความเป็นอิสระ เช่น ต้องการความเป็นอิสระในการทำกิจกรรมต่างๆ อย่าง
 รวดเร็วเป็นตัวของตัวเอง ดำเนินการตามการตัดสินใจของตนเอง ต้องการเป็นคนแปลกไปจากคนอื่น
 หรือมีสิ่งต่างๆ ที่ไม่เหมือนผู้อื่น

7. ความรู้สึกผิด (Guilt) จะรู้สึกไม่สบายใจ เนื่องจากสาเหตุ 2 ประการ คือ ทำ
 สิ่งใดไม่ได้ดีอย่างที่ตั้งใจ และทำผิด (ถ้าเป็นความรู้สึกผิดด้านอื่น จะพิจารณาว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 ต่ำ)

8. ความต้องการความรู้ อยากได้ความรู้ อยากมีความเข้าใจ และสามารถทำสิ่ง
 ต่างๆ ได้ดี

9. จุดมุ่งหมายในชีวิต เป็นผู้มีความหวัง ต้องการความสำเร็จในชีวิต ต้องการ
 รางวัลยิ่งใหญ่ในอนาคตมากกว่ารางวัลเล็กๆ น้อยๆ ที่ได้รับในปัจจุบัน

10. เป็นผู้ที่ให้ความใส่ใจ กับความเป็นไปได้ของความสำเร็จในงานที่ทำอยู่
 สามารถทำนายสถานการณ์ได้อย่างเฉียบแหลม เป็นผู้ได้รับความสำเร็จมากกว่าล้มเหลว

จากลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมของผู้ที่มี
 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีลักษณะชอบทำงานที่ท้าทายความสามารถ มีความมุ่งมั่นพยายามที่จะ
 ทำงานให้สำเร็จโดยจะรู้สึกภาคภูมิใจเมื่อทำงานได้สำเร็จลุล่วงอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะตรงกันข้าม
 กับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำที่พยายามจะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว โดยการกำหนดเป้าหมาย หรือ

ระดับความคาดหวังที่ต่ำ ในการจะพัฒนาให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยการสร้างให้เกิดความเป็นตัวของตัวเอง อย่าให้รู้สึกว่าคุณบังคับหรือกดดัน

2.1.5.4 การสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

วารินทร์ สายือบเชื้อ และสุณีย์ ธีรดากร (2522: 68) ได้กล่าวถึง วิธีสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้หลายวิธี ดังนี้

1. การเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ อาจทำได้โดย
 - 1.1 การเร้าให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น
 - 1.2 ให้หลักความกังวลในระดับที่เหมาะสมทำให้เกิดการแสวงหาความรู้
2. การแข่งขันและร่วมมือ
3. การชมเชยและตำหนิ
4. การให้นักเรียนรู้ความก้าวหน้าของตนเอง
5. การตั้งระดับความมุ่งหวังให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง
6. การให้รางวัลและการลงโทษ

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544: 149-150) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนไว้ดังนี้ ควรศึกษาความต้องการของเด็กแต่ละวัย และควรจัดเนื้อหาวิชาให้สนองความต้องการของเด็ก เนื้อหาที่สอนควรเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง และมีความหมายสำหรับเด็กก่อนเริ่มเข้าสู่บทเรียนควรมีวิธีการนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อดึงความสนใจ และบอกให้เด็กทราบถึงจุดมุ่งหมายของบทเรียนควรแนะนำให้เด็กเริ่มหัดวางแผนเป้าหมายในการเรียนสำหรับตนเอง เพราะคนที่เรียนหรือทำงานอย่างมีเป้าหมายจะกระทำด้วยความตั้งใจบรรยากาศในการเรียนการสอนควรมีการโต้ถาม มีการอภิปราย และทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อให้เกิดความกระตือรือร้น มีการรับฟัง และทำความเข้าใจ ตลอดถึงมีการยอมรับซึ่งกันและกันใช้วิธีการเสริมแรง ตามความเหมาะสมตามความจำเป็น เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนาและบางครั้งอาจลบพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ทั้งนี้เพราะรางวัล คำชมเชย การยืมการพยักหน้า การให้ความเอาใจใส่ นับว่าเป็นตัวเสริมแรงที่มีอิทธิพลต่อเด็กเป็นอย่างมากให้การทดสอบ การทดสอบจะเป็นเครื่องมือกระตุ้นให้เด็กเอาใจใส่ต่อบทเรียน และมีความตื่นตัวในการเรียนอยู่ตลอดเวลาให้ทราบผลการทดสอบอย่างทันทั่วทั้งที่ การให้เด็กทราบผลการทดสอบอย่างทันทั่วทั้งที่ว่าสิ่งที่ตนได้เรียนรู้ไปแล้วนั้น มีความเข้าใจถ่องแท้เพียงใด มีสิ่งใดจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไข ซึ่งวิธีการนี้จะทำให้เด็กต้องเอาใจใส่ติดตามเนื้อหาวิชาอยู่ตลอดเวลาการพานักเรียนออกไปทัศนศึกษา หรือการเชิญวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้ จะเป็นแนวทางหนึ่งที่กระตุ้นความสนใจเด็ก

ได้เป็นอย่างดีการสอนหรือการมอบหมายกิจกรรมให้เด็กปฏิบัติ และติดตามผล จนเด็กทำงานนั้นสำเร็จ

ดังนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หมายถึง ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี พยายามแข่งขันกับมาตรฐานความเป็นเลิศ และลักษณะนิสัยที่จะเผชิญหน้าหรือถอยหนีในการแข่งขัน รวมทั้งความมุ่งมั่นเพื่อความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

2.1.6 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

วัตสัน และลินด์เกรน (Watson and Lindgren. 1973: 326 – 327) กล่าวว่า iva พ่อแม่ผู้ใช้งาน มีฐานะความเป็นอยู่ค่อนข้างต่ำจะเน้นให้ลูกเชื่อฟัง ใช้อำนาจบังคับตามคำสั่ง และมีการทำโทษอย่างรุนแรงเมื่อเด็กทำผิด ในขณะที่พ่อแม่เด็กชนชั้นกลางจะเน้นการอบรมลูกในเรื่องความเป็นอิสระ ความสามารถพึ่งตนเองได้ การมีเหตุผล และการมีทักษะทางสังคม นอกจากนี้ในสถานการณ์แก้ปัญหา แม่ที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำจะมีการวิพากษ์วิจารณ์ และเข้มงวดกับการทำงานของเด็กมาก และมีแนวโน้มที่จะแก้ปัญหาให้กับเด็กเอง ส่วนแม่ชนชั้นกลางจะมีการชมเชยและการสนับสนุนทำให้เด็กเกิดกำลังใจที่จะแก้ปัญหาด้วยตนเอง สำหรับพ่อแม่ในกลุ่มที่มีการศึกษาสูงหรือรายได้ดีโดยทั่วไป มักจะมีความรู้ความเข้าใจในการที่จะอบรมสั่งสอนบุตร มีการตระหนักถึงคุณค่าของการศึกษา และมีการตระหนักถึงความสำคัญของการส่งเสริมบุตรให้มีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ

สมทรง สุวรรณเลิศ (2544: 46) ได้กล่าวว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ หรือยากจนมักจะมีปัญหามากทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ และนำไปสู่ปัญหาความประพฤติ ซึ่งปัญหาเหล่านี้มีผลเสียต่อการเรียน และต่อปัญหาทางด้าน อารมณ์ และสุขภาพ ชูพิชัยกุล และคนอื่นๆ (ม.ป.ป. 180) กล่าวว่า สาเหตุที่ฐานะทางเศรษฐกิจมีส่วนเกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตนี้อาจเป็นเพราะฐานะทางเศรษฐกิจด้อยอม หมายถึง การมีความรู้สึกมั่นคงในตัวเองจึงทำให้กดดันน้อย บุคคลไม่ต้องทนทุกข์อยู่กับภาวะเคร่งเครียดหรือข้อขัดแย้งในใจมากมายนัก

ประดินันท์ อุปรมัย (2532: 263) กล่าวว่า ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ บิดา มารดาหรือผู้ปกครองมีภาระหน้าที่โดยตรงต่อการหารายได้มาเลี้ยงครอบครัว จำเป็นต้องให้เวลากับครอบครัวไม่ได้รับการตอบสนองความต้องการอย่างเพียงพอ ขาดโอกาสที่จะแสวงหาความบันเทิงเพื่อผ่อนคลายความเครียด อย่างไรก็ตามครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง หัวหน้าครอบครัวมีภารกิจต้องทำงานและมีเงินพอที่จะจ้างผู้อื่นมาเลี้ยงดูเด็กแทนตน ทำให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กเป็นไปตามอารมณ์และลักษณะนิสัยของผู้เลี้ยงมากกว่าจะคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับเด็ก นอกจากนี้บิดามารดาที่มีฐานะทางสูงจำนวนไม่น้อยที่เลี้ยงลูกแบบตามใจทุกอย่างและปกป้องลูกมากเกินไปทำให้เด็กขาดความเข้าใจในสิ่งที่ควรและไม่ควรเอาแต่ใจตนเอง

สิปปนนท์ เกตุทัต (สุกัญญา แยมยัม. 2541: 27; อ้างอิงจาก สิปปนนท์ เกตุทัต. 2533) กล่าวว่า การพัฒนาความเจริญก้าวหน้าเชิงวัตถุก่อให้เกิดผลกระทบตามมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวัตถุหรือจิตใจ โดยเฉพาะพัฒนาการความรู้สึนึกคิดของเด็กและเยาวชนรุ่นใหม่ที่มีต่อสังคมปัจจุบันซึ่งเสนอเป็นภาพลักษณ์ได้ 3 กลุ่ม คือ เด็กที่มีครอบครัวฐานะปานกลางขึ้นไป เป็นกลุ่มที่มีโอกาสในสังคมและได้เปรียบกว่าเด็กกลุ่มอื่น เด็กย่อมมีแรงจูงใจและโอกาสทางการศึกษาดีกว่ากลุ่มอื่น แต่หากอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจดีมาก ความต้องการเชิงวัตถุได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอหรืออาจมากเกินไปจนความต้องการ แต่ขาดความอบอุ่นทางจิตใจ พ่อแม่ไม่มีเวลาเอาใจใส่การศึกษาทางจิตวิทยากล่าวว่า เด็กเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะดิ้นรนให้ได้รับการเอาใจใส่เชิงลบเมื่อเขาทำผิด ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวเศรษฐกิจใหม่ เป็นเด็กที่เคยยากจน ด้อยโอกาสในสังคม แต่พ่อแม่ร่ำรวยขึ้นเนื่องจากที่ดินอยู่ในเขตความเจริญทางเศรษฐกิจ เมื่อขายที่ดินก็มักจะอพยพมาใช้ชีวิตอยู่ในเขตชุมชน ใช้เงินแสวงหาความสุขทางวัตถุ มีแนวโน้มเยี่ยงที่ จะพุ่งเพื่อจับจ่ายเงินอย่างไม่รู้คุณค่า และเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจนและห่างไกลความเจริญ และเด็กที่ด้อยทางสมองและร่างกาย เป็นกลุ่มที่ด้อยโอกาสที่สุดในสังคม เพราะเกิดในครอบครัวที่เป็นชาวนาชาวไร่ ที่มีการศึกษาต่ำ ดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมหรือเกิดในสลัมโดยพ่อแม่ไม่ได้ตั้งใจ เด็กมักมีสภาพร่างกายและสมองบกพร่อง ขาดโอกาสทางการศึกษาและสังคม เพราะการมีปัญหาทางเศรษฐกิจทำให้ครอบครัวไม่สามารถส่งเสียด้านการเรียนได้ เด็กต้องลาออกจากโรงเรียนกลางคัน ช่วยพ่อแม่ทำงานหารายได้ เด็กกลุ่มนี้จึงเป็นบุคคลที่น้อยเนื้อต่ำใจได้ง่าย หากไม่ได้รับความช่วยเหลือให้ถูกทาง อาจเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ขาดการมีส่วนร่วมในสังคม

ดังนั้นฐานะทางเศรษฐกิจ แสดงให้เห็นว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำจะมีลักษณะการควบคุมตนเอง มีแนวโน้มเป็นเด็กเกรมีปัญหาต่อสังคม รวมถึงการมีเจตคติต่อสังคมในทางที่ไม่ดี ชอบแยกตัวและมีอารมณ์ที่ไม่มั่นคง ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจระดับปานกลางจะมีความรู้ในการอบรมสั่งสอนบุตรมีการตระหนักถึงคุณค่าของการศึกษาและมีทักษะทางสังคมได้ดีกว่า

2.1.7 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง

สุรางค์ จันทร์เอม (2525: 54-55) ได้ให้ความหมายของความคาดหวังไว้ว่า ความคาดหวัง(Expectation) คือ ความเชื่อสิ่งใดที่น่าจะเกิดขึ้น ความคาดหวังจะเกิดขึ้นได้ถูกต้องหรือไม่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของบุคคล เช่น บุคคลเคยมีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันกับประสบการณ์ใหม่ ก็อาจทำให้การคาดหวังได้ไม่พลาดเกินไป หรืออาจคาดหวังได้ถูกต้องบุคคลที่ไม่เคยมีประสบการณ์

มาก่อนในสิ่งใดมักจะไม่มี การคาดหวังในสิ่งนั้นหรือ หากมีการคาดหวังก็มักไม่เกิดขึ้นจริงตรงตาม ความคาดหวังไว้ ความคาดหวังที่ประสบความสำเร็จช่วยบุคคลมีทัศนคติต่อตนเองไปในทางที่ดีขึ้น

เทอเนอร์ (นันทวิทย์ เฝ้ามหามาอะ.2548: 21; อ้างอิงจาก Turner 1982) ได้ให้ ทัศนคติเกี่ยวกับความคาดหวังว่า ลักษณะของความคาดหวังเปรียบเหมือนกับ “การเล่นละครทีวี” กล่าวคือ จะต้องเป็นผู้แสดง ผู้ชม และมีบทบาทสำคัญสำหรับผู้แสดง กล่าวคือ

1. ความคาดหวังหมายถึง ภาวะความเป็นจริงต่างๆ ทางสังคม จะสามารถเปรียบเทียบ ได้ เช่นกับละคร ซึ่งประกอบด้วยตำแหน่งต่างๆ ทางสังคมมากมาย โดยมีบรรทัดฐานเป็นตัวกำหนด ว่า บุคคลควรมีพฤติกรรมเช่นใดในสังคม กิจกรรมหรือการกระทำต่างๆ ทางสังคมจะถูกจัดระบบและ ควบคุมโดยบรรทัดฐานที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์และเงื่อนไขของสังคมที่แตกต่างกันไป

2. ความคาดหวังจากผู้ร่วมแสดงอื่นๆ หมายถึง การที่สังคมมีบรรทัดฐานที่ เปรียบเสมือนสคริปต์ที่จะกำหนดบทบาทของบุคคลในความสัมพันธ์กันทางสังคมดังกล่าว แล้วบุคคล ในสังคมจึงต้องมีการสวมบทบาทซึ่งกันและกัน เพื่อที่บุคคลจะได้ความคาดหวังพฤติกรรมของบุคคล อื่นในสังคมที่แสดงออก และสามารถมีปฏิสัมพันธ์ที่ถูกต้องตามความคาดหวังของสังคมและบุคคล อื่นๆ

3. ความคาดหวังจากผู้ชม หมายถึง เป็นความคาดหวังของบุคคลในสังคมที่อยู่ใน สถานภาพต่างกัน ซึ่งจะต้องคาดหวังและสวมบทบาทของบุคคลอื่นที่เป็นเครื่องนำทางไปสู่การ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอย่างถูกต้องและเป็นไปตามคาดหวังร่วม

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ความคาดหวังมีอิทธิพลมาจากประสบการณ์ เดิมและคาดหวังร่วมจากบุคคลอื่นๆ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่จะแสดงออกของบุคคลที่ถูก คาดหวังนั้นด้วย เช่น การกระตุ้นให้นักเรียนมีความเพียรพยายามในการเรียน และอิทธิพลต่อการ วางแผนการเรียนของนักเรียน

2.1.8 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1970: 135-152) ได้ระบุถึงลักษณะบรรยากาศทางการ เรียนอิทธิพลและส่งเสริมต่อความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ไว้ดังนี้

1. ความเป็นกันเอง ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม ความคุ้นเคยของสมาชิกในกลุ่ม ผู้เรียน
2. การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้
3. การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีรูปแบบที่สามารถปฏิบัติได้และให้ ประโยชน์

4. การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน ไม่ล่าช้าและมีความสอดคล้องเหมาะสม
 5. การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น หนังสือ เครื่องมือวัสดุที่พร้อมจะใช้ได้ตลอดเวลา
 6. การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้เรียนและผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน และมีความพยายามที่จะลดความขัดแย้งระหว่างกัน
 7. ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์และความคาดหวังในการเรียนอย่างชัดเจน
 8. สร้างความเป็นธรรมชาติไม่เลือกที่รักมักที่ชังของครู ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมชาติ
 9. ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถอยู่เสมอ
 10. สร้างความตื่นตัวและจัดความเชื่อใจอันเป็นสาเหตุของความเบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอน
 11. การตัดสินใจทำกิจกรรมต่างๆ มาจากผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่
 12. ไม่ส่งเสริมการแบ่งพรรค แบ่งพวก ในหมู่ นิสิต นักศึกษา
 13. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน
 14. เสรีภาพมีขอบเขตไม่ปล่อยปละละเลยจนขาดระเบียบและขาดความรับผิดชอบ
- สุพิชญา ธีระกุล (2524: 182-187) ได้เสนอแนะแนวทางการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนไว้หลายประการ สรุปดังนี้
1. สภาพโรงเรียนและห้องเรียน โรงเรียนจัดอาคารสถานที่ถูกหลักวิชาตลอดจนการวางแผนแนวอาคารกฎวิธี ได้รับแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี เป็นระเบียบเพื่อช่วยให้บรรยากาศร่มรื่นน่าเรียน สภาพห้องเรียนควรยืดหยุ่นได้ตลอดเวลา บริเวณควรสะอาดสวยงามโต๊ะเก้าอี้ มีเพียงพอกับจำนวนนักเรียนและขนาดต้องเหมาะสมกับผู้เรียน เพราะสิ่งเหล่านี้มีความจำเป็นที่จะสร้างเสริมการเรียนการสอนให้ได้ผลดี
 2. หลักสูตร คือ แนวทางที่โรงเรียนจัดประสบการณ์ให้แก่เด็ก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ หลักสูตรที่ดีจะต้องให้ตรงกับความต้องการของการศึกษาและตรงกับความต้องการของเด็กแต่ละวัน
 3. แบบเรียนและบทเรียน แบบเรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และถือเป็นอุปกรณ์การศึกษาที่โรงเรียนขาดเสียมิได้ และอีกสิ่งหนึ่งที่ครูสามารถจัดให้นักเรียนได้ก็คือ การจัดบทเรียน ซึ่งครูพิจารณาเลือกสรรแต่เฉพาะที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ซึ่งเหมาะสมวัย ความรู้ ความสนใจ ความต้องการของเด็กและท้องถิ่น

4. อุปกรณ์การศึกษา อุปกรณ์การศึกษาเป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและง่ายขึ้น การใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนให้ได้ผลดีนั้นขึ้นอยู่กับทักษะและความสนใจของครูว่าจะใช้อุปกรณ์นั้นๆ ให้เหมาะสมกับเนื้อหา เวลา และใช้ได้ถูกต้องเพียงใด

5. กิจกรรมต่างๆ ในการเรียนการสอน กิจกรรมคือ พฤติกรรมที่แสดงออกแล้วทำให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนที่เกิดขึ้นจะดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ทำนั้นตรงกับจุดมุ่งหมายที่วางใจหรือไม่ กิจกรรมที่ดีควรเป็นกิจกรรมที่ดีควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำแล้วเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีกิจกรรมมากมายหลายอย่างที่ครูสามารถจัดให้ได้ก็ได้ เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับการพูด การเขียน กิจกรรมเกี่ยวกับการแสดง และกิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างประดิษฐ์ เป็นต้น

6. เวลาและโอกาส การเรียนจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับเวลาเช่นเดียว ครูจะต้องจัดสรรเวลาให้เหมาะสมกับวิชาหรือเนื้อหาที่จะสอน เวลาควรมีการยืดหยุ่นไปตามเนื้อหาหรือสาขาวิชา ไม่ควรมีเกณฑ์ตายตัว

7. สถานที่ สถานที่ที่ใช้ในการเรียนนั้น อาจไม่ใช่หมายถึงห้องเรียนเพียงอย่างเดียว บางครั้งอาจเป็นสนามโรงเรียน หรือสถานที่ไปทัศนศึกษาด้วย สถานที่จึงมีส่วนช่วยเร่งความรู้สึกและบรรยากาศของการศึกษาเล่าเรียน การเปลี่ยนแปลงบรรยากาศในการเรียนช่วยให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย ช่วยให้สังคมของเด็กดีขึ้น อย่างไรก็ตามสถานที่ที่จะต้องไม่มีเสียงรบกวนจนไม่สามารถใช้สมาธิได้ และจะต้องไม่วังเวงจนดูลึกลับจนดูน่ากลัว ไม่เสี่ยงภัยหรือใกล้สิ่งที่เป็นอันตรายหรือสกปรก และสถานที่นั้นต้องเป็นประโยชน์ต่อการเรียนโดยตรง

8. ผู้เรียน การเรียนการสอนจะเกิดขึ้นได้และเป็นผลดีก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความพร้อม ความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้และรับรู้ ครูจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนและควรให้โอกาสแก่ผู้เรียนทันที ครูผู้สอนจะต้องหมั่นสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน การแสดงความรู้สึกว่ามีความวิตกกังวล มีความคับข้องใจ ครูจะต้องช่วยลดความรู้สึกนั้นๆ เสียก่อนแล้วพยายามสร้างบรรยากาศที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถได้อย่างเต็มที่

9. ผู้สอนและวิธีการสอน ครูถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดประการหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลดี นักศึกษาต่างประเทศและการวิจัยการศึกษาได้ระบุได้แน่ชัดว่ายังไม่มีอุปกรณ์การสอนใดๆ ในโลกนี้ที่จะใช้แทนครูที่มีความสามารถในการสอนได้

วันชัย ช่องดารากุล (2538: 11) กล่าวว่า อาคารสถานที่ของสถานศึกษานั้นว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การจัดการศึกษาบรรลุตามจุดประสงค์ เพราะถ้ามีอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมที่ดีแล้วย่อมทำให้เกิดบรรยากาศและแรงจูงใจในการเรียน ตลอดจนดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

ทศพร ประเสริฐสุข (2541: 96) เสนอแนะว่า การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน การใช้สื่อ วิธีการสอนต่าง ๆ ก็สามารถเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักเรียนได้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541: 50) ได้กล่าวถึงการจัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ หมายถึง การจัดสภาพต่าง ๆ ด้านกายภาพ กิจกรรม บรรยากาศทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เช่น การจัดโต๊ะ เก้าอี้ ให้สามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างอิสระ การจัดมุมประสบการณ์ต่าง ๆ ในห้องเรียน การจัดที่ให้นักเรียนนำเสนอผลงานของตน การจัดสถานที่ให้นักเรียนสร้างสรรค์ผลงานที่ได้รับมอบหมาย การให้นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่นจากผู้รู้และแหล่งข้อมูลการจัดระบบนิเวศวิทยาในโรงเรียนและชุมชนเพื่อเรียนรู้เรื่องความสัมพันธ์ของสิ่งมีชีวิตที่ต่างมีประโยชน์เกื้อกูลกัน การจัดโรงเรียนสีขาว ห้องเรียนสีเขียว เป็นต้น นอกจากนี้สิ่งสำคัญที่สุดคือ ความเป็นกัลยาณมิตรของครูผู้สอนที่รักเมตตาเอาใจใส่นักเรียนทุกคนอย่างจริงใจ ส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อกันช่วยเหลือกัน และทำงานร่วมกันได้อย่างมีความสุข

จากเอกสารที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพของการเรียนนั้นเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนของนักเรียน เนื่องจากลักษณะทางกายภาพของการเรียนที่ดีนั้นทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียน และยังทำให้ครูผู้สอนเกิดแรงจูงใจในการสอนทำให้การสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้นอีกด้วย นอกจากจะเกิดผลดีต่อประสิทธิภาพในการเรียนและการสอนแล้ว ลักษณะทางกายภาพของการเรียนที่ยังส่งผลต่อจิตใจของผู้สอนและผู้เรียน อันเป็นการป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต

2.1.9 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

พรณี ชูทัย เชนจิต (2532: 316) การที่ครูมีเมตตากรุณาเห็นอกเห็นใจนักเรียนสนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ไม่มีความลำเอียง หรือเลือกที่รักมักที่ชังตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนด้วย

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2538: 83 – 87) ได้กล่าวถึงพื้นฐานที่จะช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนนั้นได้แก่

1. การยอมรับผู้เรียนในฐานะบุคคล (Respect as a Person) คือการยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ความจริงใจระหว่างครูและศิษย์ เพื่อสร้างบรรยากาศแห่งความไว้วางใจ ถ้าบรรยากาศในห้องเรียนมีแต่ความก้าวร้าว แข่งขัน ความกดดัน อคติ เอาัดเอาเปรียบย่อมไม่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาไปในทิศทางที่พึงประสงค์

2. การสื่อสารแบบเปิด (Open Communication) การสื่อสารแบบเปิดที่อยู่ในบรรยากาศของการยอมรับเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล อารมณ์ ความรู้สึก ค่านิยม พฤติกรรม แนวคิดของแต่ละคนที่มีภูมิหลังที่แตกต่างกัน รวมทั้งการฟังอย่างมีประสิทธิภาพผลบรรยากาศในชั้นเรียนที่ตอบสนอง การปฏิบัติด้านความรู้สึก คุณลักษณะ ค่านิยม การเสาะแสวงหาความเป็น ตัวของตัวเองจะเกิดขึ้นมาจากเนื้อหา กระบวนการเรียนการสอนที่ส่งผลให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า สามารถพัฒนาช่วยเหลือตนเองได้ และพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้อื่น

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่าปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน มีส่วนช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ ดังนั้นครูจึงมีส่วนสำคัญอย่างมากต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน กล่าวคือถ้าครูกับนักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน บรรยากาศการเรียนการสอนจะดีนักเรียนจะมีพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสม

2.1.10 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

เมดิสัน (สุธีตา หงสาชาติ. 2539: 44-45 ; อ้างอิงจาก Medison. 1985) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยมีส่วนทำให้นักศึกษามีบุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงไป คือ เนื้อหาวิชาที่เรียน อิทธิพลของเพื่อน วัฒนธรรมของนักศึกษา เช่น การแต่งกาย บุคลิกภาพของอาจารย์ผู้สอน

สุปัญญา กิตติสาร (ดารณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ. 2533: 3; อ้างอิงจากสุปัญญา กิตติสาร. 2529) กล่าวว่า การที่เราจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต้องให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียน โดยครูจะต้องให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและแสดงความสามารถให้มากที่สุด มีความสัมพันธ์และความไว้วางใจกันและกัน ระหว่างเพื่อและครูโดยสามารถเรียนรู้จากการทำกิจกรรมร่วมกัน มีบรรยากาศแห่งการยอมรับซึ่งกันและกัน

ปราณี พรณวิเชียร (2544: 76 – 78) ได้กล่าวว่า การที่จะทำให้บุคคลสามารถปฏิบัติตนกับเพื่อนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันความปฏิบัติดังนี้

1. แสดงกริยายิ้มแย้มแจ่มใส เพราะรอยยิ้มเป็นการแสดงออกซึ่งความรัก ที่มี ความหมายมากที่สุดแต่ลงทุนน้อยที่สุด
2. แสดงความสนใจกับบุคคลอื่น เช่น การทักทาย การไต่ถามทุกข์สุข
3. ตั้งใจฟังบุคคลอื่นพูด หากท่านกำลังทำงาน เมื่อมีบุคคลอื่นมาสนทนาด้วยก็ควร จะเก็บงานที่ทำเอาไว้ชั่วคราวก่อน อย่าทำงานไปด้วยสนทนาไปด้วย เพราะเป็นกิจวัตรที่ไม่เหมาะสม อันแสดงถึงการไม่ให้ความสนใจกับบุคคลนั้น
4. แสดงกริยารับฟังข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะของบุคคลอื่น
5. ทำตนให้เป็นคนมองโลกในแง่ดี อย่าจ้องจับผิดบุคคลอื่น จะทำให้เกิดความ

หว่าดระแวง ซึ่งกันและกัน หากบุคคลอื่นทำอะไรก็ให้มองในแง่ดีไว้ก่อน อย่าคอยจ้องแต่จะนินทา

6. แสดงความเกรงใจต่อบุคคลอื่น เนื่องจากความสนิทสนมเกินไป อาจทำให้เกิดความเกรงใจกัน

7. รู้จักระดับอารมณ์ ในการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่นๆ นั้นอาจมีสิ่งทำให้เกิดไม่พอใจขึ้นได้ ดังนั้นหากเราเกิดอารมณ์ก็ควรระดับอารมณ์เอาไว้บ้าง เพราะการเป็นคนเจ้าอารมณ์ไม่ได้ก่อให้เกิดอะไรดีขึ้นเลย นอกจากจะทำลายความสัมพันธ์ที่เคยมีมาก่อน

8. วางตัวอยู่ในฐานะที่เหมาะสม ไม่แสดงกิริยาอาการใช้อวด ยกตนข่มท่านไม่ว่าบุคคลใดก็ตามไม่มีใครชื่นชมคนที่ข่มให้เขาต่ำลง

9. รู้จักปฏิเสธคำขอร้องที่ไม่มีเหตุผลของผู้อื่น ด้วยการแสดงใบหน้าที่น่าเสียดายแบบชัดเจน มองสบสายตาเพื่อน เพื่อแสดงให้เห็นความจริงใจที่ต้องการให้เพื่อนทราบความรู้สึกที่แท้จริง

10. จดจำข้อมูลเล็กๆ น้อย ๆ ของเพื่อนไว้ แสดงความเอาใจใส่ ความสนใจเพื่อแสดงความยินดีในวาระสำคัญ แสดงความห่วงใยเมื่อเพื่อนมีความทุกข์

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า การที่นักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อน จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง กระตือรือร้น และสามารถอยู่ในกลุ่มเพื่อนได้อย่างมีความสุข ซึ่งจะส่งผลให้มีพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสม แต่ถ้านักเรียนมีสัมพันธภาพไม่ดีกับเพื่อน จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเอง วิตกกังวล ห่อเหี่ยว ไม่มีความสุขในการเรียน และมีพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสม

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

2.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

2.2.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ปอร์เทียส (Porteous, 1985: 465 – 478) ได้สำรวจปัญหาในวัยรุ่นเปรียบเทียบวัยรุ่นในอังกฤษและวัยรุ่นในไอร์แลนด์ พบว่าเด็กชายมีวุฒิภาวะน้อยกว่าเด็กหญิงในประสบการณ์ที่เป็นปัญหาเดียวกันและมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความเป็นตัวของตัวเอง ความคิดของตัวเอง มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เด็กหญิงมีความกังวลเกี่ยวกับบุคลิกภาพและอารมณ์ ทั้งสองเพศมีความกังวลเกี่ยวกับความไม่เป็นอิสระ และรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองเมื่อเทียบกับอายุ วัยรุ่นในอังกฤษมีปัญหาด้านวุฒิภาวะน้อยกว่าวัยรุ่นในไอร์แลนด์ แต่มีความวิตกกังวลเหมือน ๆ กัน วัฒนธรรมที่ต่างกันเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงประสบการณ์ที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นแตกต่างกัน

คาร์ตรอน และเลวี (อรุณพร เนียมสุวรรณ. 2549: 98 ; อ้างอิงจาก Nurmi. 1991: 18; citing Cartron Guerin & Levy. 1980) ได้ศึกษาการมองอนาคตด้านครอบครัวและอาชีพของวัยรุ่นชาวฝรั่งเศส จำนวน 80 คน อายุ ระหว่าง 12-15 ปี ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นที่มีอายุมากกว่า มีการวางแผนอนาคตยาวไกลกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อย วัยรุ่นชายมีการวางแผนอนาคตยาวไกลกว่าวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นที่มีอายุมากกว่าให้ความสำคัญกับอนาคตมากกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่าและวัยรุ่นหญิงให้ความสำคัญกับอนาคตมากกว่าวัยรุ่นชาย

มังก์ส์ (อรุณพร เนียมสุวรรณ. 2549: 97 ; อ้างอิงจาก Nurmi. 1991: 21; citing Monks. 1968) ได้ศึกษาการมองอนาคตของนักศึกษาชาวดัตช์ จำนวน 1,424 คน ที่มีอายุระหว่าง 14 – 21 ปี ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นมีความสนใจในเรื่องการเรียน การประกอบอาชีพ และอนาคตของครอบครัวที่อาศัยอยู่มาก โดยเด็กชายสนใจในเรื่องการเรียนและการประกอบอาชีพมาก ในขณะที่เด็กหญิงสนใจเกี่ยวกับอนาคตของครอบครัวและการแต่งงานมาก และเด็กชายยังมีความสนใจเกี่ยวกับนโยบายและความเปลี่ยนแปลงทางสังคมอีกด้วย

2.2.1.2 งานวิจัยในประเทศ

เพ็ญพิศ ทิพักษ์ (2541: 61-62) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครปฐม ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 537 คน พบว่าเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบใหม่มากกว่าเพศชาย และยังพบว่าเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการศึกษาสูงกว่าในเรื่องความวิตกกังวลทั่วไป และความวิตกกังวลในการสอบ

กุลิรี ไคว์สุวรรณ (2543: 19) ได้ทำการศึกษาความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยา จังหวัดเชียงใหม่ เป็นการศึกษาในระดับและสาเหตุของความวิตกกังวลในการสอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 268 คน เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริภักดิ์ แสงอุษามาศ (2543: 86-90) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อสถาบันอุดมศึกษาระบบใหม่ ของนักเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 484 คน ผลการศึกษาพบว่า ระดับความวิตกกังวลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีต่อการสอบคัดเลือกระบบใหม่อยู่ในระดับสูง การเปรียบเทียบความวิตกกังวลที่มีต่อการสอบคัดเลือกระบบใหม่กับความวิตกกังวลทั่วไปแตกต่างกันโดยที่นักเรียนชายจะมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มณธิรา เสนารักษ์. (2547: 55). ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมความก้าวร้าวและความคิดอย่างมีเหตุผลจากการเล่นเกมคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนชายที่เล่นเกมคอมพิวเตอร์มีระดับความก้าวร้าวมากกว่านักเรียนหญิงที่เล่นเกมคอมพิวเตอร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันทำให้บุคคลประสบปัญหาในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงมาก ทำให้วัยรุ่นที่กำลังศึกษาเล่าเรียนมักจะประสบปัญหาต่าง ๆ มากมาย เช่น การปรับตัวด้านการเรียน การสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น และสุขภาพจิตเป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงคิดว่า เพศน่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุงอนาคตทางการเรียน

2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ซังค์ (Schunk. 1981: 93-104) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเพิ่มความเพียรและทักษะในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำ โดยทฤษฎีและวิธีการศึกษาวิจัยของแบนดูราเป็นแบบในการดำเนินการวิจัย ซังค์ เชื่อว่าเด็กที่มีความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนสูง จะใช้ความสามารถของตนเต็มที่ในการทำงาน ส่วนเด็กที่รับรู้ว่าคุณเองมีความสามารถต่ำ จะพยายามเลี่ยงงานที่ต้องใช้ความสามารถของตนหรือจะทำงานอย่างไม่เต็มใจและเมื่อมีอุปสรรคใดๆ ก็จะไม่เผชิญกับงานนั้น การเพิ่มประสบการณ์เพื่อเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเอง จะเป็นการเพิ่มความเพียรและทักษะในการทำงานนั้น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียน อายุ 9-11 ปี จำนวน 56 คน ก่อนและหลังการทดลอง ซังค์จะวัดความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถในการหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ในการทดลอง ซังค์ให้นักเรียนดูแบบวิธีการคิดหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ตามขั้นตอนอย่างละเอียด จากนั้นให้ทำแบบฝึกหัดโดยมีผู้ช่วยวิจัยให้คำแนะนำเมื่อนักเรียนสงสัยเกี่ยวกับวิธีทำ และมีการแจ้งผลทำแบบฝึกหัดให้นักเรียนทราบ ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนรับรู้ความสามารถของตนเพิ่มขึ้น และคาดหวังว่าตนจะสามารถทำงานได้ถูกต้องมากขึ้น และ (2) นักเรียนมีความพยายามในการทำงานมากขึ้นและทำงานได้ดีกว่าเดิม

2.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สมจิตต์ เพิ่มพูน(2545: 84) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน และลักษณะมุ่งอนาคตหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง

ศิริณา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546: 54) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเห็นความสำคัญของการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา จึงมีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก ทำให้มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน สรุปได้ว่าลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนน่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาในการเรียน

2.2.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เมอร์เรย์ (Murray. 1988: 172) ศึกษาการใช้เวลาว่างของเด็กในวัยรุ่น พบว่าเด็กวัยรุ่นมักใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การก่ออาชญากรรม การสำส่อนทางเพศ การติดยาเสพติด ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาว่างของเด็กวัยรุ่นที่ทำให้ไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร คือ การด้อยโอกาสทางการศึกษา กลุ่มเพื่อนและสื่อมวลชน

เบ็ค (Beck. 1990: 633) ศึกษาการแก้ไขพฤติกรรมการใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือของเด็กเกรด 4 ใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์โดยให้ครูและผู้ปกครองสังเกตพฤติกรรมการอ่านของเด็ก และบันทึกทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน พบว่า เด็กที่อ่านหนังสือเจียบๆ ตามลำพังจะอ่านหนังสือได้มาก

2.2.3.2 งานวิจัยในประเทศ

ศิริณา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546: 54) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีการ

ใช้เวลาในการเรียนในระดับที่เหมาะสม มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กนกอร จูสนิท (2549: 69) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการใช้เวลาว่างในการเรียนที่เหมาะสมของนักศึกษาศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี พบว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพกับเพื่อน มีการวางแผนการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมมาก ทั้งนี้เพราะการที่นักศึกษาทำกับเพื่อนที่ปฏิบัติต่อกันในการให้ความช่วยเหลือ และการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ในเรื่องการเรียนรู้ และเรื่องส่วนตัว การให้ความเป็นกันเอง ยอมรับฟังความคิดเห็น เมื่อมีการวางแผนการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสมก็สามารถช่วยเหลือกันโดยช่วยกันคิดวางแผนได้เป็นอย่างดี

จากผลการวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า การใช้เวลาในการเรียน ที่เกิดจากการวางแผนการใช้เวลาในการเรียนที่เหมาะสม น่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

บิคคาร์ เจมส์และอิงวาร์ (ปฐมาธิดา นาใจคง. 2544: 41; อ้างอิงจาก Bikkar, James and Ingvar. 1993) ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทของการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิเวศคณิตศาสตร์" เพื่อศึกษาอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเองทัศนคติต่อการเรียนนิเวศคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 225 คน ที่เรียนในวิชาพีชคณิต กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในวิชาคณิตศาสตร์ 3 แบบวัด แบบวัดทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ 2 และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองในวิชาคณิตศาสตร์ทั้ง 3 แบบวัดจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์(r) อยู่ระหว่าง 0.24 - 0.40 ($p < .05$) และทัศนคติทั้ง 2 แบบวัดมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ มีค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) อยู่ระหว่าง 0.03 - 0.39 ($p < .05$)

กลาสแมน และมีเนียมินอฟ (พัชรินทร์ สมหมาย. 2549: 48 ; อ้างอิงจาก Glassman & Miniaminov. 1981) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียนระดับมัธยม จำนวน 1,200 คน พบว่า ลักษณะภูมิหลังของนักเรียนจะมีผลโดยตรงต่อสภาพของโรงเรียน ทัศนคติของนักเรียนจะมีผลโดยตรงต่อผลการเรียน ครูผู้สอนจะมีอิทธิพลโดยตรงต่อทัศนคติของ

นักเรียน สภาพโรงเรียนจะมีอิทธิพลโดยตรงต่อครูและทัศนคติของนักเรียน สภาพของโรงเรียนจะมีอิทธิพลโดยอ้อมต่อผลการเรียนของนักเรียน

โบโนโม (พัชรินทร์ สมหมาย. 2549: 48 ; อ้างอิงจาก Bounomo. 1990) ได้ศึกษาลักษณะทางจิตพิสัยของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทำการศึกษากับนักเรียน 6 คน โดยใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์ที่เกี่ยวกับประวัติเครือญาติ นอกจากนี้ยังใช้การสัมภาษณ์ระดับลึก (In-Depth Interviews) เกี่ยวกับแรงจูงใจ เจตคติ โรคภัยไข้เจ็บ และบุคลิกลักษณะ ซึ่งสังเคราะห์และวิเคราะห์จาก 8 องค์ประกอบ คือ อิทธิพลของครอบครัว ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน การดูรายการโทรทัศน์ มุมมองในเรื่องวัฒนธรรม (Intercultural Perspective) ของตน การเลือกเรียนภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์ในชั้นเรียน และยุทธวิธีในการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ จะเป็นนักเรียนที่มีการยอมรับนับถือตนเอง (Self-esteem) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-confidence) และมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ (Mature Attitude) สูง

2.2.4.2 งานวิจัยในประเทศ

ฉวีวรรณ ไหมคามิ (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตอำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 289 คน พบว่านักเรียนโดยส่วนรวมมีความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีความวิตกกังวลต่างกันโดยที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการสูงจะมีความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะมีความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

สารีย์ นุ่มนวล (2543: 64) ได้ศึกษาผลการวางแผนเงื่อนไขในการสอบที่มีต่อความวิตกกังวล แรงจูงใจ และผลสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนราษฎร์พัฒนา ตำบลพระแก้ว อำเภอสังขละ จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 48 คน พบว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความวิตกกังวลในการสอบ แรงจูงใจในการสอบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดจากความตั้งใจเรียน เอาใจใส่ในการเรียน และความรับผิดชอบต่อการเรียน น่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.2.5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เครห์ (Krahe. 1991) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และทักษะที่เป็นจริง และทักษะตามที่รับรู้ของผู้จัดการบริษัทประกันชีวิตและทรัพย์สิน สำหรับในด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวทำนายผลการปฏิบัติงานได้พอประมาณ แต่ก็มี ความเที่ยงและเชื่อถือได้ และไม่พบความแตกต่างในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างผู้จัดการชายและหญิง

ชุกลา (พินคำ โรหิตเสถียร. 2541: 77 ; อ้างอิงจาก Shukla. 1993) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของระดับการศึกษา (ปริญญาตรีและต่ำกว่าปริญญาตรี) และ Cognitive Style ที่มีผลกระทบต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของผู้จัดการโรงงานผลิตเหล็ก จำนวน 90 คน ผลการวิจัยพบว่า มีแต่เพียงระดับการศึกษาเท่านั้นที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.2.5.2 งานวิจัยในประเทศ

ชุตติกร ธนาวัฒน์นกร (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพตามแนวทฤษฎีจิตวิเคราะห์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับปานกลาง

ปาริฉัตร อันประเสริฐ (2543: 61-63) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร พบว่า เชาวน์ปัญญาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีความสัมพันธ์ในทางบวก

จากงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ แสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ต่อความไม่ตั้งใจ และไม่เอาใจใส่ทางการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ น่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่เป็นปัจจัยส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2.2.6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เดลฟ์ (Hergenharn, Christian W. 1990: 5028) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะที่ไม่ใช้สติปัญญาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากครอบครัวที่ยากจน ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำคะแนนแบบทดสอบ CPI (The California Test of Personality) ได้คะแนนน้อย แสดงให้เห็นว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจนมีปัญหาด้านการปรับตัวสูง

2. เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีปัญหาทางการปรับตัวน้อยกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจนทั่วไป

3. ครูตั้งความหวังและประมาณค่าไว้นักเรียนที่มีการปรับตัวดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่นักเรียนที่ยากจนในกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาทางด้านการปรับตัวสูงทำให้การเรียนต่ำ

วินเซนท์ (ครินทิพย์ พงษ์ศาสด. 2546: 43 ; อ้างอิงจาก Nurmi. 1991: 26; citing Vincent. 1965) ได้ศึกษาความคาดหวังในชีวิตอนาคตของวัยรุ่นชาวอเมริกา จำนวน 48 คน ที่มีอายุระหว่าง 14-15 ปี กับระดับชั้นทางสังคมพบว่า เด็กที่มาจากระดับชั้นทางสังคมสูงมองอนาคตกว้างไกลกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่มาจากระดับชั้นทางสังคมต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโอเรนดและเอลลิส ซึ่งศึกษากับวัยรุ่นชายชาวอเมริกันจำนวน 80 คน ที่มีอายุระหว่าง 17-19 ปี และของทิสซโควา ซึ่งศึกษากับวัยรุ่นชาวโปแลนด์จำนวน 520 คน ที่มีอายุระหว่าง 11-15 ปี (Nurmi.1991: 22-25; citing O'Rand & Elli. 1974;Tyszkawa.1980) ซึ่งพบผลตรงกันกับวัยรุ่นที่มีระดับชั้นทางสังคมสูงมองอนาคตได้กว้างไกลและวางแผนเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพได้มากกว่าวัยรุ่นที่มีระดับชั้นทางสังคมต่ำกว่า

2.2.6.2 งานวิจัยในประเทศ

จรัลพร สุวรรณวิณะ (2542: 57) ได้สำรวจปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมศาสตร์ คลองหลวงวิทยาเขต ปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับลักษณะบางประการ ได้แก่ เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีแนวโน้มเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ มีความมั่นคงทางอารมณ์สูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่า

อัญชลี ทองจันทร์ (2546: 111) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดเพชรบุรี โดยการวิเคราะห์เส้นทางพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนโดยผ่านทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ .032

ศรินภา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546: 53) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จิราพร พาพลงาม (2548: 61) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนนครนาราชบุรี จังหวัดราชบุรี พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากงานวิจัยในข้างต้นชี้ให้เห็นว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนประสบปัญหาในการศึกษาต่อแตกต่างกัน ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาหรือผู้ปกครองน่าจะเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง

2.2.7.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ดูเซค (Dusek. 1980: 110) ศึกษาพบว่า บิดามารดาที่คาดหวังในตัวลูกอย่างเหมาะสมกับระดับความฉลาดของลูก จะเป็นการกระตุ้นให้ลูกใช้ความพยายามมากขึ้นในการปฏิบัติตามที่บิดามารดาคาดหวัง และเกิดความมั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

แจนเซน (ศรินทิพย์ พงษ์ศาสดิต. 2546: 45; อ้างอิงจาก Janssen. 1983: 2804-A) ศึกษาความปรารถนาและความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร กับกลุ่มตัวเองของนักเรียนชั้นมัธยมปลายจำนวน 1,031 คน พบว่า อาชีพของบิดามีความสำคัญต่อความปรารถนาและความคาดหวังในด้านการศึกษาและอาชีพของบุตรชาย ในขณะที่อาชีพของมารดามีความสำคัญต่อความปรารถนาและความคาดหวังในด้านการศึกษาและอาชีพของบุตรสาว

เนอมี (ศรินทิพย์ พงษ์ศาสดิต. 2546: 43 ; อ้างอิงจาก Nurmi. 1991: 21; citing Nurmi. 1987) ได้ศึกษาความคาดหวังและความกลัวในชีวิตอนาคตของวัยรุ่นชาวฟินแลนด์ จำนวน 148 คน ที่มีอายุระหว่าง 10-19 ปี ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นจากระดับชั้นทางสังคมสูงมีโครงการในอนาคตเกี่ยวกับอาชีพกว้างไกลกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับวัยรุ่นจากระดับชั้นทางสังคมต่ำกว่า

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995: 15-33) ศึกษาผลกระทบของบรรยากาศทางสังคมใน

ห้องเรียนต่อการเรียนรายบุคคล พบว่า ความคาดหวังของบิดามารดามีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดูโดยจะทำให้ลูกปลูกความพยายามที่จะประสบผลสำเร็จตามที่บิดามารดาคาดหวัง

ซาปิโร (ฉัณรา สุขารมณ. 2542: 2 ;อ้างอิงจาก Shapiro. 1997.) ศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทางอารมณ์ของเด็ก พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้อ่านาใจ บิดามารดาจะตั้งกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่เข้มงวดและเผด็จการ มีแต่คำสั่งว่า “อย่า” กับลูก มีความคาดหวังในตัวลูกสูง เด็กจะมีความคาดหวังสูง ไม่ไว้วางใจใคร มองโลกในแง่ร้าย ชอบตำหนิวิพากษ์วิจารณ์ และไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ ส่วนความคาดหวังและการอบรมเลี้ยงดูแบบให้เหตุผล บิดามารดาจะยืดหยุ่น ไม่เข้มงวดจนเด็กขาดศักยภาพในตนเองหรือปล่อยจนเสียเด็กจะให้คำแนะนำเมื่อมีปัญหา ไม่ควบคุมหรือออกคำสั่ง เมื่อทำผิดจะชี้แจงเหตุผล เด็กจะมีลักษณะเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักใช้ความคิดอย่างมีเหตุผล มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น ควบคุมอารมณ์และปรับตัวได้ดี

2.2.7.2 งานวิจัยในประเทศ

ลัดดา คล่องแคล่ว (2540: 65) ศึกษาพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร พบว่า บิดามารดาต้องการให้นักเรียนคบเพื่อนที่เอาใจใส่การเรียน ไม่เที่ยวเตร่ ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า ให้สนใจเรียน ปฏิบัติตนให้ถูกระเบียบของโรงเรียนในเรื่องการแต่งกาย ทรงผม กระเป๋านักเรียน จัดเก็บหนังสือให้เป็นระเบียบ การใช้จ่ายเงินให้รู้จักประหยัดและไม่ควรกลับบ้านดึก

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 116-117) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1,370 คน พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองที่มีความคาดหวังกับพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียน ตั้งเป้าหมายไว้สำหรับนักเรียนและต้องการให้นักเรียนประสบความสำเร็จ โดยทำความเข้าใจ สนใจการเรียน มีเวลาในการดูแลเอาใจใส่ด้านการเรียน ให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ สนับสนุนส่งเสริม ซึ่งเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการณ์เรียนที่ดี

เพ็ญพิศ ทิพย์รักษ์ (2541: 63) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครปฐม ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 537 คน ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรด้านความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าความคาดหวังของผู้ปกครอง

สูงความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา เป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อจะเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ผู้ปกครองที่มีความคาดหวังในตัวนักเรียนมากก็จะดูแลเอาใจใส่ ให้การสนับสนุนและช่วยเหลือ นักเรียนในเรื่องของการเตรียมตัวสอบ จึงทำให้นักเรียนคลายความวิตกกังวลไปได้มาก

ชวาลา มาทอน (2548: 52-53) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ (Admission) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ปัจจัยด้านความคาดหวังของผู้ปกครอง เป็นปัจจัยความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้น จะเห็นได้ว่า บิดามารดาที่คาดหวังในตัวลูกมากเกินไป จะให้ลูกรู้สึกอึดอัด เกิดความคับข้องใจ เมื่อลูกทำตามความต้องการของบิดามารดาไม่ได้มักจะขาดความเป็นตัวของตัวเอง วิตกกังวล ต่อต้าน และเก็บกด ดังนั้นความคาดหวังบิดามารดาหรือผู้ปกครองน่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

2.2.8.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

วูร์น (Voorn.1990: 125) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะขนาดเล็กกับสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย โดยสำรวจความคิดเห็นและสัมภาษณ์ผู้บริหารที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจาก 119 วิทยาลัย ใน 5 รัฐ ของเขตตะวันตกของประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่า ศิลปะขนาดเล็กจะเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ เข้าด้วยกันเมื่อมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสม

งานวิจัยในประเทศ

2.2.8.2 งานวิจัยในประเทศ

ชนนุช บุญสิทธิ (2541: 57-59) ได้ศึกษาถึงบรรยากาศในชั้นเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้และเสริมสร้างพัฒนาความขยันหมั่นเพียร ซึ่งจะต้องเป็นห้องเรียนที่มีบรรยากาศอบอุ่นเป็นกันเอง มีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูและนักเรียนด้วยตนเอง นักเรียนทุกคนนับถือกฎเกณฑ์และระเบียบของห้องเรียน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตลอดจนครูมีความเข้าใจนักเรียน ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออกในการอภิปรายปัญหาต่างๆ ดังนั้น ทั้งนักเรียนและครูจึงมีหน้าที่สร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนร่วมกัน และได้ให้ความเห็นไว้ว่าบรรยากาศการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียน เพราะนักเรียนที่มีสัมพันธภาพที่ดีกับครูจะทำให้นักเรียนปรับตัว

เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดี แต่ถ้าหากนักเรียนมีสัมพันธภาพกับครูที่ไม่ดี ส่งผลให้เด็กมีแนวโน้มก้าวร้าว ไม่เป็นมิตร ไม่สนใจการเรียนรู้ บรรยากาศการเรียนรู้จึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมนักเรียน

สิริพร ดาวัน (สุภาภรณ์ ศศิดิลภรณ์. 2543: 41 ; อ้างอิงจาก สิริพร ดาวัน :2540) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่าบรรยากาศในการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และถ้าโรงเรียนมีบรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี เด็กจะเกิดความขยันหมั่นเพียร กระตือรือร้นในการเรียน

ศิริณา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546: 53) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า บรรยากาศในการเรียนการสอนมีความพร้อมทางด้านสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่ส่งเสริมต่อบรรยากาศการเรียนการสอน จัดขนาดของห้องเรียนได้อย่างเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน อีกทั้งบริเวณห้องปราศจากกลิ่นรบกวนและทางฝ่ายวิชาการมีการพัฒนาปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง บรรยากาศในการเรียนการสอนจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิราพร พาพลงาม (2548: 61) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนดรุณาราชบุรี จังหวัดราชบุรี พบว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพของการเรียน ทั้งบรรยากาศในห้องเรียน สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน มีส่วนที่ส่งผลต่อการเรียนของนักเรียน เช่นทัศนคติต่อการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี และพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสม เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า ลักษณะทางกายภาพของการเรียนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.2.9.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ทีดแมน (Tiedman. 1987: 657-664) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมัธยมศึกษาจะไม่ชอบครูเผด็จการที่มีนิสัยเข้มงวด ปราศจากความเห็นอกเห็นใจ และการสอนใช้อำนาจทั้งหลายนั้นเด็กยิ่งโตขึ้นเท่าใดก็ยิ่งรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ยิ่งขึ้น

บุธ (Buth. 1989: 645-656) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู ผลการวิจัยพบว่า ครูที่พยายามทำความรู้จักกับเด็ก ให้ความเห็นอกเห็นใจเด็ก รู้จักส่งเสริมการเรียนรู้ตามความต้องการ และความสนใจของเด็ก เด็กจะเรียนได้ดี มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน และมีการปรับตัวได้สูง ซึ่งกับครูที่มุ่งสอน โดยวิธีกดดันให้เด็กยอมรับความต้องการของตน ผลที่สุดเด็กจะไม่พอใจตนเอง และเรียนไม่ได้ดีเท่าที่ควร

2.2.9.2 งานวิจัยในประเทศ

กมลวัฒน์ วันวิชัย (2545: 43) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสตรีวัดอัมพรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างการเรียนการสอน ครูมีวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้นและมีความรับผิดชอบด้านการเรียน

ศิริณา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546: 53) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พบว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับครูดี มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย เพราะว่าครูที่ปรึกษาและครูผู้สอนประจำวิชากับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันคือ นักเรียนให้ความเคารพเชื่อฟังคำสั่งสอนตั้งใจและสนใจกระทำในสิ่งที่ครูอบรมสั่งสอน ครูก็ให้ความเป็นกันเอง ให้ความรัก สนใจ เอาใจใส่นักเรียน

จิราพร พาพลงาม (2548: 61) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนดรุณาราชบุรี จังหวัดราชบุรี มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ ในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พบว่า การปฏิบัติระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนที่มีต่อกันทั้งใน

และนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน คือ นักเรียนมีความเคารพเชื่อฟังครู ตั้งใจและสนใจกระทำในสิ่งที่ครูอบรมสั่งสอน และครูมีความเป็นกันเอง ให้ความรักและเอาใจใส่รับฟังความคิดเห็นนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สรุปได้ว่า สถานการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนที่ดีนั้นครูและนักเรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ครูควรมีความเมตตากรุณา มีความยุติธรรม มีวิธีสอนที่ดี สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งจะทำให้เกิดบรรยากาศที่ดีขึ้นในชั้นเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู น่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.2.10.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เดอคอสเตอร์(จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546: 27; อ้างอิงจาก Decoster. 1981: 32) ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในโรงเรียนมัธยม พบว่า นักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมีแนวโน้มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนต่ำ

เฟอร์แมน (ศรีเรือน แก้วกังวาล.2530: 64 ; อ้างอิงจาก Fuhrmann.1990) ได้ศึกษารายงานการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อวัยรุ่น พบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีมากกว่าอิทธิพลของครอบครัว เด็กวัยรุ่นจะเข้าหาเพื่อนของตนมากกว่าพ่อแม่ มีการศึกษาที่ชี้ให้เห็นว่าเพื่อนสนิทของคนเรามักจะเป็นเพื่อนในช่วงวัยรุ่น

แพนสินี (Pansini .1997: 3683) ได้ศึกษาคุณภาพของรูปแบบสัมพันธภาพในสังคมของวัยรุ่น โดยการทดลองเชิงสำรวจเกี่ยวกับสัมพันธภาพกับเพื่อน ด้วยการสัมภาษณ์ เป็นผู้ชายจำนวน 5 คน และเป็นผู้หญิง 5 คน กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สัมพันธภาพเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ส่งผลต่อสัมพันธภาพกับเพื่อนของวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีสัมพันธภาพที่คล้ายกัน จึงพบว่า เพศชายมีการเปิดเผยเรื่องของสัมพันธภาพกับเพื่อนทั้งด้านภาษาและอารมณ์มากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงจะร่วมกิจกรรมมากกว่าเพศชาย แต่อย่างไรก็ตามผลที่ได้มีลักษณะที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สังคมยอมรับในเรื่องการพูด ความรู้สึกไว้วางใจกัน

2.2.10.2 งานวิจัยในประเทศ

อุดมลักษณ์ อุปจันทร์(2547: 75) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนดี เพื่อนเป็นสิ่งสำคัญของนักเรียนต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อน การมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างเรียนกับเพื่อนทำให้เกิดความสบายใจ อบอุ่นใจ มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ห่วงใยและไว้วางใจกัน เมื่อมีปัญหาทั้งในด้านการเรียนและในเรื่องส่วนตัวก็สามารถปรึกษาเพื่อนในห้องได้

ศิริณา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546: 55) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนดี มีการยอมรับซึ่งกันและกันมีการทำกิจกรรม ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทบทวนบทเรียนและมีการวางแผนในการเรียนหนังสือร่วมกันเพื่อความพร้อมในการสอบเข้าระดับอุดมศึกษาซึ่งมีผลทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลน้อยลง

วัชรวิ พันธุ์สุรเวทย์ (2550: 73) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลต่อการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาด้วยระบบกลางการรับนิสิตนักศึกษา (แอดมิสชันส์) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 2 พบว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลต่อการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาด้วยระบบกลางการรับนิสิตนักศึกษา (แอดมิสชันส์) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เพราะการปฏิบัติตนของนักเรียนต่อเพื่อนและเพื่อนต่อนักเรียนนับได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในช่วงชีวิตวัยรุ่น ที่จะบอกว่่านักเรียนจะดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขหรือไม่ มากน้อยเพียงใด การปฏิบัติตนกับเพื่อนจะได้ถูกต้องเหมาะสมทั้งในและนอกห้องเรียน และนักเรียนจะดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ดีในการเรียน ทั้งนี้เพราะนักเรียนและเพื่อนมีการช่วยเหลือพึ่งพซึ่งกันและกันในการเรียน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและทำกิจกรรมต่างๆร่วมกันในกลุ่มเพื่อนด้วยความสามัคคี เพื่อให้เกิดความสำเร็จด้านการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

โรงเรียน พิบูลอุปถัมภ์ ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. 2495 เปิดทำการสอนปีแรกเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2495 ดำเนินการสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 4 โดยรับโอนนักเรียนมาจาก โรงเรียน ตลาดพร้าวส่วนหนึ่งและ รับเพิ่มเติมส่วนหนึ่ง มีนักเรียนครั้งแรกรวม 722 คน นายเกรียง เอี่ยมสกุลเป็น ครูใหญ่ มีครู 18 นักการภารโรง 2 คนโรงเรียนอยู่ในความดูแล ของกระทรวงศึกษาธิการและใช้สถานที่ โรงเรียนวัดตลาดพร้าวเป็นที่เรียนชั่วคราว ขณะฯ จอมพล ป.พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีในขณะนั้นได้อนุมัติเงินจัดซื้อที่ดินจำนวน 20 ไร่ 3 งาน 75 ตาราง เป็นเงินรวม 628,125 บาท (มูลค่าในขณะนั้น) แล้วเริ่มทำการก่อสร้าง อาคารเรียนถาวร 2 ชั้น 1 หลัง จำนวน 22 ห้องเรียน (อาคารพิบูลสงคราม มีอาคารประกอบคือ โรงอาหาร ห้องน้ำ ห้องส้วม บ้านพักครู บ้านพักภารโรงและโรงฝึกงาน สิ้นค่าก่อสร้างเป็นเงิน 5,439,800 บาท และตั้งชื่อโรงเรียนว่า " โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ " และได้ทำการเปิดอาคารเรียน ได้ย้ายนักเรียนจากโรงเรียน วัดตลาดพร้าว ที่ฝากเรียนไว้มาเรียน เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2497 จึงนับเอาวันนี้เป็นวันสถาปนาโรงเรียน

3.1 วิสัยทัศน์

โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์บริหารงานการจัดการศึกษา โดยเน้นการมีส่วนร่วม เพื่อ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ เต็มตาม ศักยภาพควบคู่กับการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ส่งเสริมให้มีสุขภาพกาย และใจที่สมบูรณ์ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่าง มีความสุข

3.2 พันธกิจ

1. พัฒนาระบบบริหารและการจัดการแบบมีส่วนร่วม
2. พัฒนาอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมให้เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้
3. พัฒนานักบุคลากรครูให้มีทักษะและความรู้ในการใช้เทคโนโลยีในการบริหาร และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
4. พัฒนาศักยภาพผู้เรียนให้มีทักษะชีวิตในด้านศิลปะ ดนตรี กีฬา และอาชีพ
5. เสริมสร้างควมมีระเบียบวินัย และส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม
6. สนับสนุนและส่งเสริมการดูแลสุขภาพและพลานามัยที่แข็งแรงสมบูรณ์
7. พัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

3.3 เป้าหมาย

นักเรียนโรงเรียนพินุลอุปลัมภ์ทุกคนได้รับการพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความรู้ รักการทำงาน มีระเบียบ มีคุณธรรมจริยธรรม มีสุขภาพกายและใจที่สมบูรณ์ สามารถดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข

3.4 ปรัชญาโรงเรียน

"สปฏิปน โน ภวํ โหตุ" ผู้ประพฤติ เป็นผู้เจริญ

3.5 คติพจน์

เรียนดี มีวินัย ใจสะอาด

3.6 สัญลักษณ์ประจำโรงเรียน

รัศมี : หมายถึงแสงสว่างแห่งปัญญา

เสมาธรรมจักร:หมายถึงการจัดการศึกษาที่เจริญก้าวหน้าอยู่บนรากฐานแห่งความดี

พ.อ. :หมายถึงโรงเรียนพินุลอุปลัมภ์

สีประจำโรงเรียน ฟ้า - ขาว

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 163 คน เป็นนักเรียนชาย 77 คน เป็นนักเรียนหญิง 86 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีทั้งหมด 9 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 9 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตัวอย่าง แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ()

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. เกรดเฉลี่ยสะสม.....
3. รายได้ของผู้ปกครองเฉลี่ย.....บาท/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ของ เพ็ญพิศ ทิพย์รักษ์ (2541: 78-79) และของ สุกนธ์ หนุนพล (2544: 174-148)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของคุณมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับคือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	การเรียนหนังสือไม่สามารถทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในอนาคตได้เสมอไป					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
00	นักเรียนมีความตั้งใจที่จะเรียนให้สำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง	ลักษณะมุ่งอนาคตมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง	ลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง	ลักษณะมุ่งอนาคตน้อย

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียน

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาในการเรียน เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้เวลาในการเรียน ของ ทิพวรรณ สุวรรณ ประเสริฐ (2540: 143)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับคือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	นักเรียนไม่เคยจัดเวลาสำหรับการอ่านหนังสือก่อนเข้าเรียน					
00	นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนเมื่อถึงเวลาเข้าห้องเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง การใช้เวลาในการเรียนมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง การใช้เวลาในการเรียนปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง การใช้เวลาในการเรียนน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ วิสุทธิ์ ราษฎร์ (2532) และของ คณิตา ต๊ะปิ่นตา (2547)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 4.1 และ 4.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของคุณเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับคือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของคุณเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของคุณเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของคุณเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของคุณเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของคุณเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	นักเรียนรู้สึกสบายใจในวันที่ไม่ต้องทำการบ้าน					
00	นักเรียนเป็นผู้เห็นความสำคัญของอนาคตหรือมุ่งมั่นเพื่ออนาคต					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุดให้	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามเกี่ยวกับความคาดหวังของผู้ปกครอง ของ นพวัน สุขสำราญ (2547) และของเนตรชนก พุ่มพวง (2546)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับคือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ผู้ปกครองไม่สนใจซักถามเรื่องการเรียนของนักเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
00	ผู้ปกครองให้กำลังใจนักเรียนเมื่อนักเรียนพบอุปสรรคต่างๆ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุดให้	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ของ ประกาย พิทย์ พิชัย (2539) เสาวรัตน์ จุลรัตน์ (2535) และพูนทรัพย์ วงศ์พานิช (2533)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของคุณเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับคือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของคุณเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของคุณเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของคุณเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของคุณเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของคุณเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	สถานที่เรียน ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย					
00	สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน โรงเรียนมีอุปกรณ์เพียงพอกับจำนวนนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุดให้	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00	หมายถึง	มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66	หมายถึง	มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33	หมายถึง	มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ของ สุคนธ์ทิพย์ หนูนพล (2544)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับคือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	นักเรียนรู้สึกว่าคุณเป็นกันเองเมื่อนักเรียนขอคำปรึกษา					
00	นักเรียนมักเดินหลบเมื่อเห็นครูเดินสวนทางมา					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุดให้	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี
- คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีพอใช้
- คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ของ สุคนธ์ทิพย์ หนูนวล (2544) และศิริินภา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับคือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	เพื่อนไม่มีความจริงใจต่อนักเรียน					
00	ในการทำงานกลุ่มนักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุดให้	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนไม่ดี

ตอนที่ 9 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

9.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ ของ ศิริินภา กุลวรรกุลพิทักษ์ (2546) และของจิราพร พาพลงาม (2548)

9.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 9.1 และ 9.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของคุณเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับคือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ด้านร่างกาย นักเรียนเหงื่อออกมากกว่าปกติ เมื่อนึกถึงการเตรียมตัวสอบไม่ทัน					
00	ด้านจิตใจ นักเรียนรู้สึกกลัวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น ในวันสอบ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุดให้	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน

จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แส่นคำเครือ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และอาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี ตรวจสอบความเหมาะสมทางด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขต ห้วยขวาง กรุงเทพฯ จำนวน 50 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามการวิจัย ปรากฏว่าได้ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม ดังนี้

2.1 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.732-6.411

2.2 แบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.155-8.768

2.3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.186-7.545

2.4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 11 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 4.406-7.671

2.5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.986-8.778

2.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.091-5.439

2.7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.524-7.931

2.8 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.237-4.840

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วตามข้อ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ของแอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ดังนี้

3.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนเท่ากับ .892

3.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียนเท่ากับ .875

3.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ .880

3.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองเท่ากับ .930

3.5 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
เท่ากับ .861

3.6 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
เท่ากับ .922

3.7 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

เท่ากับ .903

3.8 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่ากับ .836

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปยื่นต่อผู้อำนวยการโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ 15 – 19 มกราคม 2552 จำนวน 163 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามคืนมาครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตอบมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามคือ ตอบคำถามครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage)

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)

1.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของ

แบบสอบถามโดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test

2.2 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่า

สัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1

3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้าน สภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)
N	แทน จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F – distribution
t	แทน ค่าสถิติการแจกแจงแบบ t
df	แทน ระดับขั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Freedom)
MS	แทน ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Squares)
R	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน กำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
a	แทน ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
b	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
SE_b	แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE_{est}	แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
$\hat{Y}$	แทน สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อโดยใช้คะแนนดิบ
Z	แทน สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อโดยใช้คะแนนมาตรฐาน
X_1	แทน เพศ:ชาย
X_2	แทน เพศ:หญิง
X_3	แทน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_4	แทน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

X_5	แทน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
X_6	แทน การใช้เวลาในการเรียน
X_7	แทน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_8	แทน ความคาดหวังของผู้ปกครอง
X_9	แทน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
X_{10}	แทน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
X_{11}	แทน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
Y	แทน ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เพื่อแสดงข้อมูลด้านส่วนตัวในแบบสอบถามตอนที่ 1 โดยแสดงค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอจำนวนและร้อยละของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

ตอนที่ 2 เสนอค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคาดหวังของผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการ

เรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

ตอนที่ 3 เสนอผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เสนอจำนวนและร้อยละของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

ปัจจัย	ประเภทของปัจจัย	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	77	47.24
	หญิง	86	52.76
	รวม	163	100.00

จากตาราง 1 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 163 คน พบว่าส่วนใหญ่เป็นนักเรียนเพศหญิงจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 52.76 และนักเรียนเพศชายจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 47.24 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 เสนอค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคาดหวังของผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคาดหวังของผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

ปัจจัย	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	2.59	.55	ปานกลาง
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	15483.66	14413.82	ต่ำ
ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน	3.89	.40	มาก
การใช้เวลาในการเรียน	3.53	.37	ปานกลาง
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.56	.33	ปานกลาง
ความคาดหวังของผู้ปกครอง	3.94	.52	มาก
ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	3.71	.41	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	3.96	.38	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	3.71	.36	ดี
ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ	1.97	.39	น้อย

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน อยู่ในระดับปานกลาง มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน และความคาดหวังของผู้ปกครองอยู่ในระดับมาก มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอยู่ในระดับดี และมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่ออยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 3 เสนอผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปิณฑุอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	Y
X ₁	1.000	-1.000**	.027	-.073	.091	-.020	.103	.176**	.096	-.033	-.122	.054
X ₂		1.000	-.027	.073	-.091	.020	-.103	-.176**	-.096	.033	.122	-.054
X ₃			1.000	.342**	.480**	.375**	.456**	.299**	.527**	.392**	.124	-.391**
X ₄				1.000	.176**	.077	.187**	.104	.121	.192**	-.011	-.153*
X ₅					1.000	.400**	.524**	.473**	.492**	.477**	.287**	-.435**
X ₆						1.000	.428**	.348**	.292**	.419**	.357**	-.466**
X ₇							1.000	.406**	.442**	.456**	.359**	-.474**
X ₈								1.000	.321**	.430**	.333**	-.323**
X ₉									1.000	.407**	.229**	-.408**
X ₁₀										1.000	.337**	-.429**
X ₁₁											1.000	-.312**
Y												1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_3) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_5) การใช้เวลาในการเรียน(X_6) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_7) ความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_8) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู(X_{10}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{11})

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว(X_4)

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร มี 2 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย(X_1) และเพศหญิง(X_2)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	3	11.123	3.708	26.023**
Residual	149	21.230	.142	
Total	152	32.353		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า มีปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังแสดงรายละเอียดในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ปัจจัย	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₇	-.406	.126	-.296	.474	.225	43.735**
X ₇ , X ₆	-.342	.086	-.255	.556	.309	33.574**
X ₇ , X ₆ , X ₉	-.266	.095	-.209	.586	.344	26.023**

$$a = 5.741$$

$$R = .586$$

$$R^2 = .344$$

$$SE_{est} = .377$$

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่าปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X₇) การใช้เวลาในการเรียน(X₆) และลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X₉) และสามารถอธิบายความแปรปรวนความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 34.4 ซึ่งนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 5.741 - .406X_7 - .342X_6 - .266X_9$$

สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน
พิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = -.296X_7 - .255X_6 - .209X_9$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 163 คน เป็นนักเรียนชาย 77 คน และนักเรียนหญิง 86 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 9 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.732-6.411 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .892

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.155-8.768 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .875

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.186-7.545 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .880

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 11 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 4.406-7.671 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .930

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.986-8.778 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .861

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.091-5.439 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .922

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.524-7.931 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .903

ตอนที่ 9 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิด

ของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 16 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.237-4.840 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .836

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ 15 – 16 มกราคม 2552 จำนวน 163 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามคืนมาครบทุกฉบับ
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 163 ฉบับ ที่นักเรียนตอบมาคัดเลือกเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์ คือ ตอบคำถามครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ ผู้วิจัยจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_3) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_5) การใช้เวลาในการเรียน(X_6) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_7) ความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_8) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู(X_{10}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{11})

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว(X_4)

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร มี 2 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย(X_1) และเพศหญิง(X_2)

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ปัจจัย ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_7) การใช้เวลาในการเรียน(X_6) และลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_9) ซึ่งทั้ง 3 ปัจจัยสามารถอธิบายความแปรปรวนความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 34.4

5. สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 5.741 - .406X_7 - .342X_6 - .266X_9$$

5.2 สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = -.296X_7 - .255X_6 - .209X_9$$

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_3) ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน(X_5) การใช้เวลาในการเรียน(X_6) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_7) ความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_8) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู(X_{10}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{11})

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะตั้งใจเรียนและเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้น ขยันอ่านหนังสือและทบทวนบทเรียน ส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่กำหนด พยายามปรับปรุงแก้ไขการทำงานให้ดีขึ้น และมีการตื่นตัวในเรื่องของการเรียนการสอบเสมอ ดังที่ลินด์แกรน (Lindgren.1969: 48-51) กล่าวว่า เหตุผลที่นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับวิธีปฏิบัติตนทางการเรียนร้อยละ 33 ความสนใจในการเรียนร้อยละ 25 เซาว์ปัญญา ร้อยละ 15 นอกนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของจิราพร พาพลงาม (2548:63) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนนครราชสีมาบุรี จังหวัดราชบุรี พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะสามารถสอบเข้าศึกษาต่อในคณะที่ตนต้องการได้มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงส่วนใหญ่จะเลือกคณะที่มีการแข่งขันกันภายในกลุ่มสูง จึงก่อให้เกิดภาวะการตื่นตัวและมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องการเรียนการสอบเสมอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

1.2 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก เป็นผู้ที่มีพลังผลักดันกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่นอ่านหนังสือ ศึกษาหาความรู้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วยความขยันขันแข็ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับใน

ระยะยาว เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดีมีชีวิตก้าวหน้าและสุขสบายในอนาคต เมื่อมีการสอบก็ไม่ต้องกังวลว่าจะทำข้อสอบไม่ได้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ ศิริินภา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546: 54) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเห็นความสำคัญของการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา จึงมีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก ทำให้มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

1.3 การใช้เวลาในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีการใช้เวลาในการเรียนมาก มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนมีการใช้เวลาในการเรียนได้อย่างเหมาะสมทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน เช่น ทบทวนบทเรียนเสมอ อ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน และค้นคว้าบทเรียนเพิ่มเติม เมื่อนักเรียนสามารถจัดสรรเวลาในการเรียนได้เป็นอย่างดี เพื่อเตรียมตัวเข้าสอบในการศึกษาต่อ ดังนั้นนักเรียนที่มีการใช้เวลาในการเรียนมาก จึงมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ ศิริินภา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546: 54) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีการใช้เวลาในการเรียนในระดับที่เหมาะสม มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น การใช้เวลาในการเรียนจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

1.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้มีการวางแผนทางด้านการเรียน วางแผนเกี่ยวกับการศึกษาต่อ และตั้งเป้าหมายการเรียนในอนาคตด้วยแรงจูงใจเพื่อความสำเร็จในอนาคต ดังที่ ภัทราพรพรณ สุขประชา (2540: 3) กล่าวว่า การเรียนรู้

ที่เกิดจากความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จ ก็จะก่อให้เกิดความพยายามและไม่ย่อท้อ พร้อมทั้งจะเผชิญกับอุปสรรครวมทั้งสามารถควบคุมการกระทำหรือพฤติกรรมต่างๆ ที่จะทำให้เกิดความสำเร็จได้

ดังนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

1.5 ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีความคาดหวังของผู้ปกครองมาก มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่รับรู้ถึงความปรารถนาหรือเป้าหมายของผู้ปกครองเกี่ยวกับการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (สายสามัญ และสายอาชีพ) มักคาดหวังให้นักเรียนได้ศึกษาต่อในสถาบันที่ดี ผู้ปกครองจึงสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนทั้งในโรงเรียนและการกวดวิชา แต่ก็ไม่ได้เข้มงวดหรือกดดันในเรื่องกฎระเบียบต่างๆ เกี่ยวกับพฤติกรรม การเรียนของนักเรียนมากนัก จึงทำให้นักเรียนเกิดแรงผลักดันและมีความมุ่งมั่นในการเรียนเสมอเพื่อประสบความสำเร็จในอนาคต ดังนั้นนักเรียนจึงมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เพ็ญพิศ ทิพย์รักษ์ (2541: 63) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครปฐม ผลการศึกษาพบว่าความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวลา มาทน (2548: 52-53) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ (Admission) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านความคาดหวังของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น ความคาดหวังของผู้ปกครองจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

1.6 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพดี มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะ ลักษณะทางกายภาพของการเรียนประกอบด้วย สถานที่เรียน

ได้แก่ สภาพห้องเรียน มีขนาดห้องเรียนเพียงพอกับจำนวนนักเรียน ห้องเรียนมีความสะอาด มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีอากาศถ่ายเทดี มีแสงสว่างเพียงพอ ปราศจากเสียงและกลิ่นรบกวน และมีสื่ออุปกรณ์การเรียน ที่มีความทันสมัยและมีคุณภาพเหมาะแก่การใช้งาน ทำให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียน และสนุกกับการเรียน นักเรียนจึงมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ดังที่ สุพิชญา ธีระกุล และคนอื่นๆ (2524: 182 – 187) ได้กล่าวถึงลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน เช่น สื่ออุปกรณ์การเรียน ห้องปฏิบัติการการเรียน และปัจจัยอื่นๆ ที่ดีมีความพร้อม จะเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปได้ด้วยดีและมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการที่โรงเรียนมีลักษณะทางกายภาพที่ดี จึงส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ซึ่งจะส่งผลต่อการจัดการศึกษาในภาพรวมของโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ดังนั้น ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปิณฑุลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

1.7 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปิณฑุลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับครู ได้รับการยอมรับจากครู จะตั้งใจเรียน เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู ชักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยทั้งในด้านการเรียนและด้านส่วนตัว และการที่ครูตั้งใจอบรมสั่งสอน ให้ความรักห่วงใย ให้คำปรึกษาและชี้แนะนักเรียนในเรื่องการดำเนินชีวิต ทำให้นักเรียนสามารถได้ประสบความสำเร็จ ไม่ท้อถอย จึงทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ จิราพร พาพลงาม (2548:64) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนดรุณราชบุรี จังหวัดราชบุรี พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนดรุณราชบุรี จังหวัดราชบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการศึกษาพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน เป็นการปฏิบัติตนของครูและนักเรียนที่มีต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ถ้าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี เด็กนักเรียนก็กล้าที่จะซักถามหรือปรึกษาปัญหาทั้งในเรื่องเรียนและเรื่องส่วนตัว

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปิณฑุลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

1.8 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน จะมีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ห่วงใยใกล้ชิดสนิทสนมกันและทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อน เพื่อให้เกิดความสำเร็จด้านการเรียน ก็ย่อมส่งผลให้นักเรียนมีความสุขความสามัคคี ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลกันตามความสามารถและโอกาส สามารถที่จะปรึกษาปัญหาต่าง ๆ กับเพื่อนได้ เป็นการเสริมสร้างมิตรภาพให้เกิดขึ้นในหมู่คณะ ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนไม่มีปัญหาในการเรียนหรือมีปัญหาในการเรียนน้อย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ ศิริณา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546: 55) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลงานวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับเพื่อนดี มีการยอมรับซึ่งกันและกันมีการทำกิจกรรมช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทบทวนบทเรียนและมีการวางแผนในการเรียนหนังสือร่วมกันเพื่อความพร้อมในการสอบเข้าระดับอุดมศึกษาซึ่งมีผลทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อยลง

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวดี มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนไม่ต้องกังวลในเรื่องทุนทรัพย์ที่จะต้องใช้ในการเรียนในสถาบันและการเรียนกวดวิชา ทำให้นักเรียนสามารถทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้กับกับการเรียนและเตรียมตัวสอบอย่างเต็มที่ ดังที่จรรยา สุวรรณทัต (2535 : 48-52) กล่าวว่าครอบครัวที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ไม่ขัดสน ย่อมนำมาซึ่งความสงบสุขของครอบครัว เกิดความกลมเกลียวสมัคคีสมานกันในครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับ โสภา ชูพิชัยกุล และคนอื่นๆ (ม.ป.ป. : 108) กล่าวว่า หากฐานะทางเศรษฐกิจดีย่อมหมายถึง การที่มีความรู้สึกมั่นคงในตัวเองจึงทำให้มีความกดดันน้อย นักเรียนไม่ต้องทนทุกข์กับภาวะเคร่งเครียด และนักเรียนยังได้รับกำลังใจจากครอบครัว

ดังนั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร มี 2 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) และเพศหญิง (X_2)

3.1 เพศชาย ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนชายบางคนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อมาก นักเรียนชายบางคนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชายบางคนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ โดยธรรมชาติ นักเรียนชายส่วนใหญ่มุ่งมั่นในการเรียน มีความกระตือรือร้น ขวนขวายหาความรู้อยู่เสมอ รู้จักการวางแผนการเรียน และวางแผนในการศึกษาต่อ ทำให้นักเรียนชายต้องค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับสาขาและสถาบันที่จะศึกษาต่อ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้นักเรียนชายบางคนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อมาก

นักเรียนชายบางคนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะ โดยธรรมชาติ นักเรียนชายส่วนใหญ่มักไม่ค่อยสนใจเรียน เมื่อถึงเวลาเรียนชอบพูดคุยกันในห้องเรียน ไม่รู้จักวางแผนในการเรียน จึงละเลยการทบทวนบทเรียน ไม่สนใจการทำการบ้าน และมักติดเพื่อน ชอบทำกิจกรรมที่ทำท่ายสนุกสนาน ตลอดจนไม่คิดที่จะวางแผนในการเรียนต่อ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนชายเหล่านี้จึงมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย

ดังนั้น นักเรียนชายจึงไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

3.2 เพศหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนหญิงบางคนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อมาก นักเรียนหญิงบางคนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนหญิงบางคนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ โดยทั่วไป นักเรียนหญิงมีอิสระในความคิดและการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในสาขาที่ตนต้องการเพิ่มมากขึ้น ทำให้นักเรียนหญิงขวนขวาย สนใจ ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากในห้องเรียน ใส่ใจการวางแผนการเรียนในอนาคต เพื่อสอบเข้าเรียนต่อในสาขาที่ตนเองต้องการและในสถาบันที่มีชื่อเสียงระดับแนวหน้าของ

ประเทศ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนหญิงจึงมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อมาก ดังที่ ซาราสัน และคนอื่นๆ (Sarason and other.1960: 250-261) ได้ศึกษาความวิตกกังวลของเด็กเป็นเวลา 6 ปี พบว่า เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชายทั้งความวิตกกังวลทั่วไปและความวิตกกังวลในการสอบ

นักเรียนหญิงบางคนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะ โดยทั่วไป นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจการวางแผนการเรียน ชอบนัดกลุ่มเพื่อนเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า ดูหนัง ฟังเพลง เมื่อถึงเวลาเรียนมักจะพูดคุยกันเรื่องที่ไปทำกิจกรรมร่วมกันมาในวันหยุด จึงทำให้นักเรียนหญิงไม่ค่อยสนใจบทเรียน และไม่รู้จักวางแผนในการศึกษาต่อ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนหญิงบางคนจึงมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ วัชรวิพันธุ์สุรเวทย์ (2550: 89) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลต่อการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาด้วยระบบกลางการรับนิสิตนักศึกษา (แอดมิสชัน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา นครศรีธรรมราช เขต 2 จำนวน 1,574 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลต่อการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาด้วยระบบกลาง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ดังนั้นเพศหญิงจึงไม่มีความความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_7) การใช้เวลาในการเรียน(X_6) และลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_9)

4.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับแรก แสดงว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทำให้มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เป็นนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนดี กล่าวคือ รู้จักวางแผนเตรียมการไว้ล่วงหน้าจะศึกษาต่อหรือจะประกอบอาชีพอะไร นักเรียนที่ปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในการทำงาน ส่งผลให้นักเรียนตั้งใจเรียน หมั่นฝึกทบทวนบทเรียนอยู่เสมอ และกวดวิชามากขึ้น เพื่อให้ตนเองสามารถสอบเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในสาขาที่ต้องการ และในสถาบันที่มีชื่อเสียง จึงทำให้นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ดังที่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523: 17) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นความต้องการของบุคคลที่จะฟันฝ่าอุปสรรคโดยไม่ย่อท้อ และต้องการทำงานให้บรรลุจุดหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

4.2 การใช้เวลาในการเรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสอง แสดงว่า นักเรียนที่ใช้เวลาในการเรียนดี ทำให้มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนกำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้เวลาในการเรียนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ เช่น การเลือกแผนการเรียน วิธีการเรียน กิจกรรมในกลุ่มเพื่อน การเรียนซ่อมเสริม การเข้าชั้นเรียน และการวางแผนการเรียน เป็นต้น ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างที่มีให้เกิดประโยชน์กับตัวเอง จึงทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย

ดังนั้น การใช้เวลาในการเรียนจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

4.3 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นอันดับสูงสุดสาม แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี ทำให้มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะถ้าโรงเรียนมีบรรยากาศในการเรียนดี มีบรรยากาศที่น่าเรียน มีการถ่ายเทอากาศภายในห้องเรียน มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในห้องเรียน ห้องเรียนปราศจากกลิ่นและเสียงรบกวน บริเวณอาคารร่มรื่น สวยงาม นักเรียนก็อยากที่จะอยู่ในโรงเรียนเพื่อทบทวนบทเรียนหลังเวลาเลิกเรียน หรือปริมาณของสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทางโรงเรียนและอาจารย์จัดหาเพื่อเป็นสื่อกลางได้หลากหลาย นักเรียนก็จะไม่เกิดความเบื่อหน่าย ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างดี มีความกระตือรือร้นในการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในสาขาที่ต้องการ และในสถาบันที่มีชื่อเสียง ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ศิริินภา กุลวรกุลพิทักษ์ (2546: 56) โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลงานวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อน้อย เพราะนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว มีความพร้อมทางด้านสภาพแวดล้อมด้านต่างๆ ที่ส่งเสริมต่อบรรยากาศการเรียนการสอน จัดขนาดห้องเรียนได้อย่างเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน อีกทั้งบริเวณห้องยังปราศจากสิ่งรบกวน และทางฝ่ายวิชาการมีการพัฒนาปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ดังที่ ลอเรนซ์

(Lowrence. 1976: 418) กล่าวไว้ว่า บรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่มีผลต่อสภาพจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกที่จะทำให้ นักเรียนสนใจการเรียนการสอน

ดังนั้น ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนจึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ และผู้เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร สามารถนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นข้อมูลการวางแผนนโยบายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน และการจัดบริการการแนะแนวให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ โดยการนำปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน และลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มาพัฒนาปรับปรุงปัจจัยเหล่านี้เพื่อทำให้ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ลดลงได้ดังนี้

1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับแรก ดังนั้น ผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ และผู้เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ควรสร้างแรงจูงใจเพื่อกระตุ้นนักเรียนโดยการทำกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนที่พัฒนาให้เหมาะสมกับยุคโลกาภิวัตน์และส่งเสริมอาชีพใหม่ๆ ให้นักเรียนมีความมุ่งมั่นที่จะศึกษาต่อและประสบความสำเร็จในอนาคต เพราะในปัจจุบันการศึกษาไทยมีจำนวนนักเรียนที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นจำนวนลดน้อยลงทุกๆ ปี อาจเป็นเพราะเกิดจากปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาครอบครัว และปัญหาต่างๆ ฉะนั้นการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักเรียน ทำให้นักเรียนลดความกังวลและความเครียดในการเรียนและการเตรียมความพร้อมในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อไปได้

1.2 การใช้เวลาในการเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสอง ดังนั้น ผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ และผู้เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ควรมีการจัดตารางเวลาในการเรียนให้เหมาะสม จัดเวลาพักผ่อนให้กับนักเรียนเพื่อผ่อนคลายความเครียด และ

จัดให้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมอาชีพและการแนะแนวการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (สายสามัญและสายอาชีพ)

1.3 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลทางลบต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสาม ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้น ผู้บริหาร เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ รวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรตระหนักถึงความสำคัญในการสร้างเสริม และการติดตามดูแลรักษาลักษณะทางกายภาพภายในโรงเรียนที่ดี กล่าวคือ มีการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับบรรยากาศการเรียนการสอนในแต่ละวิชา ได้แก่ มีจำนวน และขนาดของห้องเรียนที่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ภายในห้องเรียนมีอากาศที่ถ่ายเทได้สะดวก อุณหภูมิพอเหมาะ แสงสว่างเพียงพอ มีความสะอาด จัดวางโต๊ะเก้าอี้ไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ปราศจากเสียงรบกวน และกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์ มีการจัดตกแต่งภายในห้องเรียน และบริเวณโรงเรียนด้วยป้ายนิเทศที่ให้สาระความรู้ทางด้านต่างๆ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน และการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ในด้านสื่อการเรียนการสอนนั้น ควรมีตำรา และเอกสารประกอบการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างเพียงพอ เพราะถ้าหากโรงเรียนมีลักษณะทางกายภาพภายในโรงเรียนดี ย่อมทำให้นักเรียนมีความกังวลในการเรียนและการเตรียมความพร้อมในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ลดน้อยลง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เช่น ลักษณะมุ่งอนาคต บุคลิกภาพ และค่านิยมในการเรียนกวดวิชา เป็นต้น

2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อกับกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นอื่นๆ เช่น นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 1 นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 เป็นต้น

3. ควรเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (โรงเรียนขยายโอกาส) โดยใช้วิธีอื่นร่วมด้วย เช่น การสัมภาษณ์ ควบคู่ไปกับการใช้แบบสอบถาม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ จันทรีไตร. (2541). ศึกษาการอ้างสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กนกอร จุสนิท (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการใช้เวลาว่างในการเรียนที่เหมาะสมของนักศึกษาศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน อำเภอรัญบุรี จังหวัดปทุมธานี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2524). สุขภาพจิตในโรงเรียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- . (2528). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กมลวิทย์ วันวิชัย (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียน สตรีวัดอัมพรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา .
- กิติกร มีทรัพย์. (2541). “ปัจจัยทางชีวสังคมที่มีผลต่อความวิตกกังวล : พฤติกรรมความเครียดและการตอบสนองต่อความเครียด,” ในสัมมนาเรื่องวัฒนธรรม สุขภาพคนไทย สบายชีวิตสู่ลูกหลาน. สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข.
- กุลสิรี ไคว์สุวรรณ. (2543). ความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยดสวิทยา จังหวัดเชียงใหม่. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อัดสำเนา.
- เกรียงศักดิ์ ศรีสมบัติ. (2544). ผลของการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเขตชนบทยากจน จังหวัดอำนาจเจริญ . ปรินูญานิพนธ์ ค.ม (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- ขจรศักดิ์ หาญณรงค์. แนวการบริหารเวลาสำหรับนักบริหาร. เอกสารงานวิจัยลำดับที่ 497. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2519. อัดสำเนา.

ชนิษฐา นาคะ. (2534). *ความวิตกกังวลและความต้องการข้อมูลในผู้ป่วยก่อนผ่าตัด*. วิทยานิพนธ์
หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล,
กรุงเทพมหานคร.

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ,สำนักงาน. (2541). *การสู่มาตรฐานการเรียนรู้ – สู่ทักษะ
ชีวิต : แนวคิดแนวทางในการพัฒนาเด็กให้เป็นคนดี คนเก่ง มีความสุขและเป็นพลังในการ
สร้างสรรค์โลกให้งดงาม*. กรุงเทพฯ : สำนักงานโครงการพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการ
ประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.

คณิต ต๊ะปันตา. (2547). *ศึกษาความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
สมุทรปราการ เขต 1*.สารนิพนธ์ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเา.

จรัลพร สุวรรณวัฒน์. (2542). *การสำรวจปัญหาของนักเรียน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์คลอง
หลวงวิทยาคม จังหวัดปทุมธานี*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

จารุกร พุทธการณย์วงศ์. (2549). *การศึกษาปัญหา สาเหตุ และผลสืบเนื่องจากการสนทนาทาง
อินเทอร์เน็ต ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการ
แนะแนว). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

จิตสุภา สอนประเสริฐ.(2543). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ
(ปวช.) สาขาวิชาพาณิชยการ ของนักเรียนวิทยาลัยพาณิชยการในกรุงเทพมหานคร . ปริญญา
นิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่าย
เอกสาร.

จิราพร พาพลงาม. (2548). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อใน
ระดับอุดมศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนดรุณาราชบุรี จ. ราชบุรี*. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเา.

จีระ เจริญสุขวิมล. (2527). *การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพด้านความวิตกกังวลสำหรับนักเรียน
มัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครปฐม*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเา.

จุฑาภรณ์ วรสุมันต์. (2515). *ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพของบิดามารดากับการเลือกอาชีพ
ของนักเรียน*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุด
ลำนเา.

- จุมพล พูลภัทรชีวิน.(2515). มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนที่เป็นผู้นำ และนักเรียนที่เป็นผู้ตามในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2514. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร. อันลำนเา.
- จำเเียร สงษ์ทอง. (2540) . ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความต้องการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาช่างยนต์ สังกัดวิทยาลัยเทคนิคกลุ่มสภานการณภาคใต้ กรมอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ คอ.ม. (การบริหารอาชีวศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณทิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. อัฒลำนเา.
- จำเเิญ พันธุพารา. (2543). การเปรียบเทียบผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมและการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่มีต่อความวิตกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้น ม. 2 โรงเรียนกุดดู่พิทยาคม อ.โนนสง จ. หนองบัวลำนภู. ปรินญานิพนธ์. สาขาจิตวิทยาการแนะแนว. กรุงเทพฯ : บัณทิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัฒลำนเา.
- จักรินทร พริงทองฟู. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน สายสามัญ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร 1 สังกัดกรมศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณทิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัฒลำนเา.
- จันทนา นนทิกร.(2533). การทดลองใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะการทำงานโดยวางเป้าหมายสำหรับเยาวชน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัฒลำนเา.
- เจริญ สมวงษ์ศิริ. (2523). การใช้ยารักษาความวิตกกังวล. พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ : สภาวิชาการพิมพ์.
- ฉลวย กิรติรักษกุล.(2512). ตัวประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาคใต้ของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณทิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัฒลำนเา.
- ฉวีวรรณ ใหม่คามิ. (2541). ความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตอำเภอ เมือง จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชมชื่น สมประเสริฐ. (2526). ผลของการฝึกสมาธิต่อระดับความวิตกกังวล. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (สาขาศาสาตร์) กรุงเทพฯ:บัณทิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยมหิดล. อัฒลำนเา

ชนนุช บุญสิทธิ์. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ตอนปลาย โรงเรียนกุหลาบวิทยาลัยราชวินิต กรุงเทพมหานคร. ปรินทิฟิกันธ์ กศ.ม.

(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อัคราณา.

ชวาลา มาทน.(2548). ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ

ระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ (Admission) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดชัยภูมิ. ปรินทิฟิกันธ์ กศ.ม. สาขาจิตวิทยาการให้

คำปรึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. จาก <http://WWW.library.msu.ac.th>

ชาญชัย อาจิมสมาจารย์. (2550). แบบสอบถามเพื่อการวิจัยและการประเมินผลทาง การศึกษา.

กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.

ชุตติกร ธนาวัฒน์นากร. (2543). การศึกษาบุคลิกภาพตามแนวทฤษฎีจิตวิเคราะห์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยขอนแก่น. อัคราณา.

ชัยณรงค์ สุวรรณสาร. “การบริหาร” วารสารประชากรศึกษา. 6(35) : 3-5 ; มีนาคม 2528.

ช่อทิพ ราศีเกรียงไกร.(2523). ความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร : ศึกษา

เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียน

สังกัดมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัคราณา.

เชต บุญมี. (2541) การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคลตามทฤษฎี

เผชิญความจริงที่มีต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

3 โรงเรียนวัดม่วงคัน อำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดอ่างทอง. ปรินทิฟิกันธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการ

แนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และบุญยั้ง เจริญยิ่ง.(2517). อิทธิพลของสังคมต่อทัศนคติของวัยรุ่น. กรุงเทพฯ :

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก.

ดารณี พัฒนศักดิ์บุญญ.(2533). ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวัตวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์. ปรินทิฟิกันธ์

กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ

โรฒ.ถ่ายเอกสาร.

- ดร.ณิ ขอเจริญ.(2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตรานอกชั้นของนักศึกษา มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดลำนเา.
- ถิรฤติ แสงมณีเดช. (2547). ปัจจัยที่มีต่อความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในสายสามัญหรือสายอาชีวศึกษาของนักเรียนชั้น ม. 3 กรณีศึกษาโรงเรียนเบญจมราชูทิศและโรงเรียนดุรณา จ. ราชบุรี. ปรินญานินพนธ์. สาขาเศรษฐศาสตร์การศึกษา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเา.
- ทรงเกียรติ ปักเคทา. (2548). การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเลือกศึกษาต่อสายสามัญหรือ สายอาชีพของนักเรียนชั้น ม. 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงาน คณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม ปีการศึกษา 2547. ปรินญานินพนธ์. สาขาเศรษฐศาสตร์การศึกษา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเา.
- ทศพร ประเสริฐสุข. (2541, กรกฎาคม - ธันวาคม). จิตวิทยาการสอน : การสอนทักษะ (Skill Training). การแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา. 1(1) : 11 – 22.
- ทิพวรรณ กมลพัฒนานันท์. (2543). การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. วิทยานิพนธ์ (การบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม). กรุงเทพฯ :สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเา.
- ธีราภา ประสิทธิ์เวช. (2544). ความวิตกกังวลของผู้ป่วยออร์โธปิดิกส์ก่อนได้รับการผ่าตัด แขนกัลยกรรมออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลพระจอมเกล้า จังหวัดเพชรบุรี. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเา.
- นภดล คุ่มประวติ. (2517). ความมุ่งหวังของบิดามารดาในเขตชนบทไทยเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร. วิทยานิพนธ์ ส.ว.ม.กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดลำนเา.
- นิภา เมธาวีชัย. (2536). การประเมินผลการเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : พิธิษฐการมพ์.
- นันทวิทย์ เฟ้ามหานาคะ. (2548).ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการประกอบวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตโชติเวช เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร.สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- บุญชม ศรีสะอาด. (2524). รูปแบบผลการเรียนในโรงเรียน. ปรินทิเนียนพจน์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- เบญจพร บุณนา. (2544). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการเข้าศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) แผนกวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวส.) โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ คอ.ม.(คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. อัดสำเนา.
- ปฐมาธิดา นาใจคง. (2544). ผลของการใช้แผนผังทางปัญญาและการกำกับตนเองที่มีต่อทัศนคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินทิเนียนพจน์ คม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- ประดินันท์ อุปรมัย. (2532). การจัดบรรยากาศในห้องเรียน. เอกสารการสอนชุดระบบการเรียนการสอน. สารมวลชนจำกัด.
- ประสาธ อิศระปรีดา.(2531). จิตวิทยาการศึกษา. มหาสารคาม : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- ประสิทธิ์ ชาญศิริ.(2533). การศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดมหาสารคาม. ปรินทิเนียนพจน์ กศ.ม. มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม. อัดสำเนา.
- ปราณี พรธนิเชียร. (2544). การดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. ฉบับพิเศษ : พิธีพระราชทานปริญญาบัตร ครั้งที่ 15.
- ปาริฉัตร อันประเสริฐ . (2543). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาว์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร. ปรินทิเนียนพจน์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ปราณี รักดีไพบูลย์ผล. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และผลการปฏิบัติงานของหัวหน้างานระดับต้นในโรงงานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- ปรียาพร สุวรรณพันธ์.(2540). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา) . กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ผกาทิพย์ กระหม่อมทอง. การศึกษาการเปรียบเทียบความมุ่งหวังของบิดาเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรในเขตเมืองและชนบทของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

พรทิพย์ คำชาย. (2543). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันราชภัฏวราชนครินทร์. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อัดสำเนา.

พรพิมล เจียมนาครินทร์. (2539). พัฒนาการวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ต้นอ่อน แกรมมี.

พรรณี ชูชัย. (2532). จิตวิทยาการสอน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พรรณี ชูชัย เจนจิต. (2523). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : บริษัทต้นอ่อน แกรมมี จำกัด.

พิณคำ โรหิตเสถียร. (2541). แรงจูงใจและพฤติกรรมการทำงานของหัวหน้าพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน : การศึกษาเฉพาะรายกรณีของบริษัทการบินไทย (มหาชน) จำกัด. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.

พัชรารภรณ์ เชียงแก้ว . (2540). การเปรียบเทียบคุณภาพของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่มีรูปแบบต่างกัน. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (วิจัยและวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . อัดสำเนา.

พัชรินทร์ สมหมาย.(2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ .ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เพ็ญพิศ ทิพย์รักษ์ . (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบใหม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครปฐม . สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เพราพรรณ เปลี่ยนภู. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: งานเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

ไพโรจน์ โตเทศ. (2531). อนาคตกลุ่มประชากรที่ควรมีในหลักสูตรประถมศึกษา. วารสารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร. 11 (6): 18-21.

- ภาวณิ สุทธิพิเชฐภักดิ์. (2545). การปรับตัวต่อการปฏิบัติงานพยาบาลเข้าสู่มาตรฐานระบบคุณภาพ ในโรงพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ กรุงเทพมหานคร. ปรินญา นิพนธ์ กศม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ภูมิสิทธิ์ มิ่งชะมิด. (2548). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อสายอาชีพของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 ในจังหวัดสกลนคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การ วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. อัดสำเนา.
- มณธิรา เสนารักษ์. (2547). การศึกษาพฤติกรรมความก้าวร้าวและความคิดอย่างมีเหตุผลจากการเล่น เกมคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มลิวัลย์ สมศักดิ์. (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการคัดเลือกศึกษาต่อใน สถาบันอุดมศึกษาระบบใหม่ของนักเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา.
<http://www.rb.ac.th/research/rint/26302.htm>. 22 ธันวาคม 13 ธันวาคม 2551.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช. (2535). การพยาบาลมรดา ทารก และจิตเวช. นนทบุรี:มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมิกราช.
- มายาวี สมบุญ. (2535). การศึกษาการใช้เวลาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัด สำนักงานการศึกษาจังหวัดนนทบุรี. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ยรรยง ผิวอ่อน. (2535). ผลของการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทางที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนของนิสิต ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการ แนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- รวีวรรณ ทุมชัย. (2536). เอกสารคำสอนวิชามัธยม 311 การมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชา หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ราตรี รุ่งโรจน์ดี. (2515). การศึกษาแนวโน้มของการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัย การศึกษาประสานมิตร. อัดสำเนา.

- รุจิรา เยาวมาตย์. (2541). *ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. อุดลำนาค.*
- รุ่งทิวา ประสพสันต์. (2543). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเลือกเรียนในสาขาจิตวิทยาการศึกษาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยของสถาบันการศึกษาของรัฐ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนาค.*
- รังสรรค์ เพ็งชู. (2531). *อนาคตศาสตร์และการแนะแนวเชิงอนาคต. ราชบุรี: โรงเรียนหนองโพวิทยา.*
- ลักขณา ศรีวัฒน์. (2545). *สุขวิทยาจิตและการปรับตัว. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์*
- ลักขมา สุวรรณลอยสอง.(2546). *ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับเจตคติต่อการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย ของนักเรียนชั้น ม. 3. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนาค.*
- ลัดดา คล่องแคล่ว (2540). *พฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (มนุษยวิทยาประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. อุดลำนาค.*
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.*
- วรรณดี แก้วเก่า. (2541). *การสำรวจความสนใจในอาชีพและการเลือกศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดฉะเชิงเทรา . วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การวัดและประเมินผลการศึกษา) .กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. อุดลำนาค.*
- วรรณี รักธรรม.(2515). *การศึกษาความเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการสัมฤทธิ์ผลและความรู้สึกผิดชอบของเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร. อุดลำนาค.*
- วารินทร์ สายโอบเอื้อ และสุณีย์ ธีรดากร. (2522). *จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยาและแนะแนว วิทยาลัยครูพระนคร.*
- วารุณี อัครธีรวัฒน์. (2512). *ตัวประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาคเหนือของประเทศไทย.วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดลำนาค.*
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2538). *เอกสารตัวอย่างเรื่องการสร้างหน่วยการเรียนรู้ตัวอย่างเรื่อง การสร้างบรรยากาศในห้องเรียน. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาศึกษาแห่งชาติของประเทศไทย.*

- วิชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ . (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียน ช่วงชั้น 4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร . ปรินิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2524). หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์เรือนอักษร.
- วิชัย ต้นศิริ . (2544). โฉมหน้าการศึกษาไทยในอนาคต : แนวคิดสำคัญของการปฏิรูปใน
พระราชบัญญัติการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชร หมัดป่องตัว.(2545). การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนเกษมโปลี
เทคนิค .ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา) . กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- วันชัย ช่องดารากุล.(2538). สถานภาพและความคาดหวังในการดำเนินงานของฝ่ายบริหารการศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคใต้. สงขลา:สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต
ภาคใต้.
- ศิริชัย กาญจนวาสี . (2526,สิงหาคม) . “การบริหารเวลา”, วารสารการศึกษาเอกชน . (11) : 8.
----- . “การบริหารเวลา”. การศึกษาเอกชน. 8 (11) : 29-37 ; สิงหาคม 2536.
- ศรินทิพย์ พงษ์ศาสดิต. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาโดยวิธีสอบ
ตรงของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศิริณา กุลวรกุลพิทักษ์. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียน
ระดับชั้น ม. 1 ตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้วในพระบรมราชูปถัมภ์ อ. บางพลี จ.
สมุทรปราการ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ศิริภักดิ์ แสงอุษามาศ .(2543). ความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา
ระบบใหม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์
ศศ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. จาก <http://WWW.lib.cmu.ac.th>
- ศรีเรือน แก้วกังวาล.(2530).จิตวิทยาพัฒนาการ (พิมพ์ครั้งที่ 4).กรุงเทพฯ : ประกายพริ้ง.
- . (2539). ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ (รู้เขา รู้เรา). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์
หมอชาวบ้าน.
- สมทรง สุวรรณเลิศ .(2544). ความฉลาดทางอารมณ์ (พิมพ์ครั้งที่ 3).กรุงเทพฯ : สำนักพัฒนาสุขภาพจิต
กรมสุขภาพจิต.

- สมพงษ์ จิตระดับ สุอังคะวาทิน. (2550). *ปัญหาการศึกษา คือ ปัญหาเด็กเยาวชน*. บทความ วันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550, สืบค้นเมื่อ 9 มิถุนายน 2551, จาก <http://www.matichon.co.th>
- สัมพรณี เสดสุบรรณ. (2549). *การใช้เวลาว่างที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเทพศิลาเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สถิต วงศ์สวรรค์. รศ.(2539). *การพัฒนานุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ:อักษรพิทยา.
- สารีย์ นุ่มนวล (2543). *ผลการวางเงื่อนไขในการสอบที่มีต่อความวิตกกังวล แรงจูงใจ และผลสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา)*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สาโรจน์ ปรปักษ์ขาม, สุนทร ตันนันท์ และชวลิต ปรียาสมบัติ.(2518). *Endocrinology*. พิมพ์ครั้งที่ 4 . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์.
- ลีปนันท เกตุทัต. (2533). *การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม : โอกาสและปัญหาที่เด็กและเยาวชนจะเผชิญ*. รายงานการประชุมสมัชชาแห่งชาติ ครั้งที่ 1 ด้านการพัฒนาเด็ก. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป จำกัด.
- สิริพร ดาวัน. (2540). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี . ปรินญานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต(จิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. จัดสำเนา.*
- สุธิดา หงษาชาติ. (2539). *ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบัน บุคลิกภาพและพฤติกรรมรับข่าวสารกับความรู้และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤตทางสังคมและสิ่งแวดล้อมของนักศึกษาพยาบาล. ปรินญานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- สุธีรา ทันสมัย. (2548). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการประกอบวิชาชีพครูของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จ. ปทุมธานี. ปรินญานิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. จัดสำเนา.
- สุปัญญา กิตติสาร. *“การจัดการศึกษาเพื่อให้เข้าใจตนเอง,” มิตรครู. 28(4) : 40-43; กุมภาพันธ์ 2529.*
- สุพิชญา ธีรกุล. (2524). *การนิเทศการศึกษา*. กรุงเทพฯ : วิทยาการ.
- สุพัฒนา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา. (2526). *จิตวิทยาของสตรี*. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์

- สุภาภรณ์ ศศิติกกรรม.(2543). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความอดสาหะในการเรียนของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสระบุรี.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว) . กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรางค์ จันทรเอม. (2525). จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- สุนีย์ ตันติพัฒนานันต์.(2522). การพยาบาลจิตเวช. กรุงเทพฯ:อักษรสัมพันธ์.
- สำเนียง ศิลปประกอบ. (2540). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบในการเรียน
และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยบท
เรียนสำเร็จรูป กับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยม
ศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- หนึ่งฤทัย เมฆวาท. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ตนเองในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
กับความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธี
วิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิกอล. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- อารี พันธุ์มณี. (2544). จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ 1999.
- อุดมลักษณ์ อุปจันทร์. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์. กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- อัญชลี ทองจันทร์.(2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับการปรับตัวทางสังคม
ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดเพชรบุรี โดยการวิเคราะห์เส้นทาง.ปริญญาานิพนธ์
กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) . กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- อัญชลี พวงสมบัติ.(2540). การศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น
คณะวิชาคหกรรม ในวิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ. ปริญญาานิพนธ์. กศ.ม. (การศึกษา
ผู้ใหญ่).กรุงเทพ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- อำพล โอ่งเคลือบ.(2515). ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่าน และลักษณะอื่นบาง
ประการของบุคลิกภาพ.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการ
ศึกษา ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- Adams, Raymond D.(1966). "Alternation of Nervous Function," Principle of Internal medicine.
8th ed. Idited by W.Thorn,and others. Tokyo : Magraw-Hill Kogaku Sha,1977

- Anderson, Mary J. (1970, March). "Effects of Classroom Social Climate on Individual Learning". *American Educational Research Journal*. 7 (3) : 135 – 152.
- Anderson, M.J. (1995). Effects of Classroom Social Climate on Individual Learning. *American Education Research Journal*. 7 (1) : 15-33.
- Atkinson, John w. (1966). *Motive in Fantasy, Action and Society*. New Delhi: Affiliated East-West Press, PVT Ltd.
- (1964). *An Introduction to Motivation*. New York: Van Nostrand Company.
- Ausubel David P. (1968). *Education Psychology: A Cognitive View*. New York: Holt Rinehart and Winston, Inc.
- Baldrige, J. Victor. (1980). *Sociology : A Critical Approach to Power, Conflicy, and Change*. New York : John Willy and sons.
- Beck, Deborah A. "Improving Fourth Graders' Attitudes toward Leisure Time Reading and Increasing Book Involvement," M.S. Practicum. Nova University, 1990.
- Bliss, Edwin C. "Getting thing," *Reader's Digest*. May, 1976.
- Bounomo, C.L. (1990, August). "The Successful and Unsuccessful Foreign Language Student : The Affective Domain." *Dissertation Abstracts International*. 51 (2) : 437 – A.
- Deffenbacher, Jeery L. and Richard M. Suinn. (1982). "*The Self-Control of Anxiety*," in *self Management and Practice*. New York: Pergamon Press.
- Dusek, J.B (1980). "The Development of Test Anxiety in Children," in *Test Anxiety Theory, Research and Applications*. P. 87-110. Hillside : Lawrence Erlbaum Associates.
- Epstein, S. (1972). "*The Nature of Anxiety ;*" *Current Trends in Theory and Research Volume II*. Edited by C.D. Spielberger. P. 291-337. New York: Academic Press.
- Good, Thoman L. and Jere E. Brophy. (1973). *Looking in Classrooms*. New York : Harper & Row. Good, V.C. and others. (1973). *Education Dictionary of Education*. 2nd ed., New York: McGraw-Hill Book Company.
- Groen, J.J. (1975). "*The Measurement of Emotion and Arousal in the Clinical Physiological Laboratory and in Medical Practice*," in *Emotions-Their Parameters and Measurement*. Edited by L. Levi. P. 724-746. New York : Raven press.

- Herman, Herbert J.M. (1970). A Questionnaire Measures of Achievement Motivation. *Journal of Applied Psychology*.
- Hilgard, E.R. (1967). *Introduction to Psychology*. New York : Harcourt Brace and World Inc.
- Izard, C.E. (1972). *Patterns of Emotion : A New Analysis of anxiety and Depression*. New York : Academic Press.
- Klein, S.B. (1982). *Motivation biosocial approaches*. New York: McGraw-Hill.
- Krahe, M.J. (1991, September). "An Analysis of Achievement Motives, Skill and Values and Their Effect of Managerial Performance," *Dissertation Abstracts International*. p. 52.
- Lamm, H; Schmidt, R.W.; & Trommsdorff, G. 1976. Sex and Social class as determinants of future orientation in adolescent. *Journal of personality and Social Psychology* 34:317-326.
- Levitt, E. E. (1967). *The Psychology of Anxiety*. New York : Bobb-Menill Company, Inc.
- Lindgram, Henry C. (1976). *Educational Psychology in the Classroom*. New York : John Wiley and Sons, Inc.
- Linn, L. (1980). "Clinical Manifestation of Psychiatric Disorder," *Comprehensive Textbook of Psychiatry*. 3rd ed. Baltimore : William & Williams. 1:1022-1023.
- Maslow, A.H. (1970). *Motivation and Personality*. New York : Harper and Brother.
- McClelland, David C. ;and Others. (1953). *The Achievement Motivation*. New York: Appleton Century Crofts, Inc.
- Meade, R.D. (1971). Future time perspective of college students in America and India. *Journal of Social Psychology* 83:175-182.
- Mischel, W. (1974). "Processes in Delay of Gratification," in L. Berkowitz (ed.) *Advances in Experimental Social Psychology*. Vol. 7. New York: Academic Press.
- Murray, Andrew. "The Problem of Leisure Time used by Youths," *Thesis Abstract International*. Africans Text, 1988.
- Pansini, Janet Mac Carty. (1997, February). *The Experience and Perception of Interpersonal Relationships with Peer and Groups in Middle Adolescence : A Qualitative Study*. New York : Dissertation Abstracts.
- Patterson, C. H. (1973). *Theories of Counseling and Psychotherapy*. 2th ed. New York. Harper and Row Publishers.

- Phillips, B.N., Martin, R.P. and Meyers, J. (1972). *"Intervention in Relation to Anxiety in School."* In *Anxiety : Current in Theory Vol.II*. New York : Academic Press.
- Raynor. (1982). *Motivation, Career striving and Aging*. Washington : Hemisphere Publishing Corporation.
- Rycroft, Charles.(1978). *Anxiety and Neurosis*. Harmondsworth : Penguin Books.
- Sarason, Seymour B. and others. (1960). *Anxiety in Elementary School Children*. New York : John Wiley and Sons.
- Shukla, P. (1993, January). *"Achievement Motivation as a Function of Age, Educational Status and Cognitive Style of Managers in Industrial Organization,"* *Psycho-Lingua*. p .23.
- Suinn, R.M. and Edward, R. (1982). "The Measurement of Mathematics Anxiety : The Mathematics Anxiety Rating Scale for Adolescents," *Journal of Clinical Psychology*. 38(3) :576-580.
- Spielberger, C.D. (1966). *Anxiety and behavior*. New York.
- (1972). *Conceptual and Methodological Issues in Anxiety Research*. Anxiety Current Trends in Theory and Research. New York : Academic Press.
- Uris, Auraen. *The Executive Desk Book* . New York : Van Nostrand Reinhold, 1970.
- Voorn, Randall Jay. (1990, December). *"Environment Fit : The Relationship Between Small Liberal Arts Colleges and Their Environment (College Environment)"*. Dissertation Abstracts International. 52 : 125.
- Watson, R.L. and Henry Clay Lindgren. (1973). *Psychology of the Child*. 3rd ed., New York : John Willing & Son.
- Watson, J.P. (1974,May). *"The treatment of anxiety,"* *Nursing Mirror*. 138 : 72-73.
- Wiley, Ruth C. (1961). *The Self-Concept*. Lincion: University of Nebraska Press.
- Wright, D. (1975). *The Psychology of Moral Behavior*. Middlese, England : Penguin Book

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความอนุเคราะห์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ 0309

วันที่ 14 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวปิยรัตน์ จันทรเรือง นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ และ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และ อาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวปิยรัตน์ จันทรเรือง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ 0308

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา

เนื่องด้วย นางสาวปิยรัตน์ จันทรเรือง นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสนา จุลรัตน์ และรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาว ปิยรัตน์ จันทรเรือง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 084-8288-061

ที่ ศธ 0519.12/ 0310

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มกราคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์

เนื่องด้วย นางสาวปิยรัตน์ จันทรเรือง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ และรองศาสตราจารย์เวณิ กริทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 6 ห้องเรียน ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนมกราคม - มีนาคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวปิยรัตน์ จันทรเรือง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-8288-061

ที่ ศธ 0519.12/ 0723

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตย

เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

27 มกราคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นกรรมการเพิ่มเติมการสอบปากเปล่าปริญญาโท

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

เนื่องด้วย นางสาวปิยรัตน์ จันทรเรือง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร” ได้รับอนุมัติให้สอบปากเปล่าปริญญาโท ในวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2552 เวลา 13.00 น. ณ ห้อง 12-402 ก ตึก 12 คณะศึกษาศาสตร์ ในวันนี้ บัณฑิตวิทยาลัยพิจารณาเห็นว่า รองศาสตราจารย์อารี พันธุ์มณี เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญเป็นกรรมการเพิ่มเติมการสอบปากเปล่าปริญญาโทของนิสิตผู้นี้ ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว

บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในครั้งนี้ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2258-4119, 0-2649-5067

โทรสาร 0-2258-4119

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

ชื่อเรื่อง **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร**

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 9 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียน
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- ตอนที่ 9 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ซึ่งนักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อถูกหรือข้อผิดและไม่มีผลกระทบต่อการเรียนแต่อย่างใด ดังนั้นขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็น เพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถามฉบับนี้

ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

นางสาวปิยรัตน์ จันทรเรือง

นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความลงไปในช่วงว่าง.....ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ () ชาย () หญิง

2. เกรดเฉลี่ยสะสม.....

3. รายได้ของผู้ปกครองเฉลี่ย.....บาท/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่วงว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	นักเรียนมีความตั้งใจที่จะเรียนให้สำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้					
2	นักเรียนชอบคุยกับเพื่อน เกี่ยวกับเรื่องการศึกษาต่อหลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3					
3	นักเรียนเรียนเพื่อนำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพในอนาคต					
4	นักเรียนอดทนต่อการเรียนไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใดเพื่อความสำเร็จในอนาคต					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
5	แม้ว่านักเรียนไม่ชอบวิชาใดก็ตาม นักเรียนจะพยายามตั้งใจเรียนเพื่อสอบให้ได้คะแนนดี					
6	นักเรียนชอบวางแผนและทำตารางอ่านหนังสือสอบไว้แต่เนิ่นๆ เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการสอบ					
7	นักเรียนคิดจะเรียนต่อในระดับสูง เพื่อที่จะได้ทำงานที่ดี					
8	ถ้าเพื่อนไปศึกษาต่อที่ใดนักเรียนจะตามไปศึกษาด้วย					
9	นักเรียนสำรวจและประเมินความสามารถของตนเองก่อนจะตัดสินใจเลือกเรียนสาขาที่จะศึกษาต่อ					
10	นักเรียนคิดว่าการเรียนเนื้อหาเฉพาะในชั้นเรียนไม่เพียงพอสำหรับการศึกษาต่อ					
11	นักเรียนมีการวางแผนไว้แล้วว่าทำอย่างไรจึงจะสามารถสอบเรียนต่อได้					
12	นักเรียนทุ่มเทและพยายามในการเรียน เพื่อให้พ่อแม่ภูมิใจ					
13	นักเรียนคิดวางแผนไว้แล้วว่าจะประกอบอาชีพใดในอนาคต					
14	นักเรียนคิดว่าการศึกษาคือช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาในการเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	เมื่อนักเรียนได้รับมอบหมายงานจากอาจารย์ นักเรียนจะตั้งใจทำงานส่งให้ทันตามเวลาที่กำหนด					
2	นักเรียนกำหนดตารางเวลาดูหนังสือไว้อย่างชัดเจน แต่มักจะไม่ปฏิบัติตามนั้น					
3	นักเรียนเตรียมหนังสือ สมุดจดงานและอุปกรณ์ เครื่องเขียนเพื่อความพร้อมในการเรียน					
4	นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนเมื่อถึงเวลา เข้าห้องเรียน					
5	นักเรียนมักชักชวนเพื่อนๆ จับกลุ่มเพื่อทบทวน บทเรียนตามลำดับวิชาในตารางสอบ					
6	เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจบทเรียนวิชาใด นักเรียนขอให้ อาจารย์อธิบายเพิ่มเติมในห้องเรียน					
7	เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการทำรายงานนักเรียนจะใช้ เวลาว่างค้นคว้าจากหนังสือต่างๆ					
8	ถ้าบทเรียนยาก นักเรียนใช้เวลามากในการอ่าน ทบทวนหลายๆ ครั้งจนเข้าใจ					
9	นักเรียนไม่มีเวลาทบทวนบทเรียน					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
10	นักเรียนใช้เวลาว่างในแต่ละวันค้นคว้าหาความรู้ เพิ่มเติมในห้องสมุด					
11	นักเรียนจัดตารางอ่านหนังสือก่อนสอบเสมอ					
12	นักเรียนทบทวนสิ่งที่ได้เรียนอยู่เสมอ แม้ว่าจะจำได้ แล้วก็ตาม					
13	นักเรียนแบ่งเวลาสำหรับทำการบ้านทุกวัน					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อ
นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับ
ข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	เมื่อทำงานใดๆ นักเรียนจะตั้งใจทำงานนั้นอย่างเต็ม ความสามารถ					
2	นักเรียนพยายามทำคะแนนสอบให้ได้คะแนนสูงขึ้น กว่าครั้งก่อนเสมอ					
3	นักเรียนมักจะอ่านหนังสือได้จำนวนมากกว่าที่ตั้งใจ เอาไว้ว่าจะอ่านในตอนแรก					
4	ในการเรียนหนังสือนักเรียนคิดว่าความพยายามเป็น สิ่งสำคัญ					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
5	นักเรียนให้ความสนใจกับการทำการบ้านมาก					
6	นักเรียนตั้งใจเรียนในทุกวิชา					
7	นักเรียนยกย่องคนที่ได้เข้าไปสู่ตำแหน่งสูงด้วยความ ความสามารถของตัวเอง					
8	นักเรียนชอบใช้ชีวิตแบบสบายๆโดยไม่ต้องทำ อะไร					
9	เมื่อนักเรียนพบว่า การบ้านที่กำลังทำอยู่นั้นยาก มากนักเรียนมักจะเลิกทำโดยเร็ว					
10	นักเรียนเป็นผู้เห็นความสำคัญของอนาคตหรือมุ่งมั่น เพื่ออนาคต					
11	นักเรียนจะเปรียบเทียบผลการเรียนกับผู้อื่นเสมอ เพื่อจะได้พัฒนาตนเองให้เรียนได้ดีขึ้น					
12	นักเรียนมีความพยายามเพิ่มมากขึ้นเมื่อรู้ว่าเรียน ด้อยกว่าเพื่อนๆ					
13	แม้ว่าการบ้านที่กำลังทำอยู่ยากมากนักเรียนก็จะ พยายามทำให้สำเร็จจนได้					
14	นักเรียนหาความรู้อยู่เสมอๆ เมื่อมีโอกาส เพื่อ ความก้าวหน้าในการเรียน					
15	เมื่อนักเรียนได้รับมอบหมายให้ทำงานแล้วประสบ ปัญหาต่างๆ นักเรียนจะหมดความพยายามที่จะ ทำงานนั้นต่อไป					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนอ่านหนังสือเรียนมากกว่าออกไปเล่นกับเพื่อน					
2	เมื่อนักเรียนสอบได้คะแนนดีผู้ปกครองจะให้รางวัลนักเรียน					
3	ผู้ปกครองให้กำลังใจนักเรียนเมื่อนักเรียนพบอุปสรรคต่างๆ					
4	ผู้ปกครองให้โอกาสนักเรียนตัดสินใจเลือกกระทำตามความต้องการของนักเรียนเอง					
5	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนกระทำการสิ่งที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน					
6	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนสอบเข้าศึกษาต่อในระดับสูงให้ได้					
7	ผู้ปกครองหวังไว้นักเรียนต้องได้ทำงานที่มั่นคงในอนาคต					
8	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนมีผลการเรียนดี					
9	ผู้ปกครองอยากให้นักเรียนขยันเรียนมากขึ้น					
10	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนเรียนในสาขาที่ตนเองชอบ					
11	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนทำงานในหน่วยงานของรัฐ					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เมื่อ
นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับ
ข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	สถานที่เรียน บริเวณรอบโรงเรียนมีสถานที่พักผ่อนที่ร่มรื่น					
2	โรงเรียนมีระบบรักษาความปลอดภัยที่ดี					
3	ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอ					
4	ห้องเรียนมีความสะอาด					
5	โรงเรียนมีสถานที่ให้นั่งอ่านหนังสือเพียงพอสำหรับ นักเรียน					
6	ห้องเรียนกว้างขวางเหมาะสมกับจำนวนของ นักเรียน					
7	โต๊ะเก้าอี้มีจำนวนเพียงพอกับนักเรียน					
8	ในห้องเรียนอากาศถ่ายเทได้ดี					
9	สภาพห้องเรียนเหมาะสมกับลักษณะวิชาที่เรียน					
10	<u>สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน</u> บริเวณอาคารเรียนมีการจัดสื่อการเรียนรู้ ที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้					
11	โรงเรียนมีอุปกรณ์สำหรับฝึกภาคปฏิบัติเพียงพอกับ จำนวนนักเรียน					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
12	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับ รายวิชา					
13	ห้องเรียนมีระบบขยายเสียงที่ช่วยให้นักเรียนทุกคน ในชั้นเรียนได้ยินครูสอนอย่างทั่วถึง					
14	โรงเรียนมีอุปกรณ์ช่วยสอนที่ทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น					
15	อาจารย์ใช้สื่อประกอบการสอนที่ช่วยให้เกิดการ เรียนรู้					
16	เครื่องมือที่ช่วยในการสอนอยู่ในสภาพที่เก่าและ ชำรุด					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน
เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับ
ข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	นักเรียนปฏิบัติต่อครู นักเรียนให้ความร่วมมือทุกครั้งเมื่อครูขอให้ร่วม กิจกรรม					
2	นักเรียนเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
3	นักเรียนทำความเคารพครู นอกห้องเรียน					
4	นักเรียนรู้สึกมีกำลังใจในการเรียน เมื่อครูชม					
5	นักเรียนไม่รู้สึกโกรธเมื่อถูกครูทำโทษ					
6	เมื่อนักเรียนทำงานบกพร่องครูมักแนะนำสิ่งถูกต้องให้					
7	ครูปฏิบัติต่อนักเรียน ครูว่ากล่าวตักเตือนเมื่อเห็นนักเรียนทำผิดระเบียบ					
8	ครูให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่เมื่อนักเรียนมีปัญหา					
9	ครูรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน					
10	ครูยิ้มแย้มทักทาย เมื่อพบนักเรียนนอกห้องเรียน					
11	ครูตัดสินอย่างยุติธรรมเมื่อเกิดการทะเลาะวิวาทกันระหว่างนักเรียนในชั้นเรียน					
12	ครูพูดจากับนักเรียนด้วยความไพเราะ					
13	ครูให้อภัยเมื่อนักเรียนทำผิด					
14	ครูให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนทำความดี					
15	ครูให้ความสนใจนักเรียนทุกคน ถึงแม้ว่านักเรียนบางคนเรียนหนังสือไม่เก่ง					
16	ครูให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมต่างๆ กับนักเรียน					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เมื่อ
นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับ
ข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	นักเรียนสามารถพูดคุยกับเพื่อนๆ ได้ทุกคน					
2	เมื่อนักเรียนทำการบ้านไม่ได้ เพื่อนในห้องที่เข้าใจจะ ช่วยอธิบายให้					
3	ในการทำงานกลุ่มนักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็น ของเพื่อน					
4	นักเรียนเป็นที่พึ่งของเพื่อนในการเรียนเสมอ					
5	นักเรียนเป็นที่รักของเพื่อนๆ ในห้องเรียน					
6	เพื่อนบางคนไม่ชอบนักเรียน					
7	นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายจากกลุ่ม ด้วย ความเต็มใจ					
8	นักเรียนกับเพื่อนในชั้นเรียนทำกิจกรรมร่วมกันด้วย ความสามัคคี					
9	เพื่อนในห้องคอยเตือนให้นักเรียนอ่านหนังสือก่อน สอบ					
10	นักเรียนมีเพื่อนสนิทที่ให้ความช่วยเหลือทั้งในเรื่อง ส่วนตัวและเรื่องการเรียนรู้					
11	เมื่อเพื่อนสอบได้คะแนนดี นักเรียนมักจะอิจฉาอยู่ใน ใจ					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
12	เมื่อเพื่อนทำความดี นักเรียนชมเชยเพื่อนด้วยความ จริงใจ					
13	นักเรียนกับเพื่อนไม่เคยทะเลาะกัน					
14	เมื่อเพื่อนขาดเรียนไปหลายวันนักเรียนรู้สึกเป็นห่วง และช่วยติดตามให้เพื่อนกลับมาเรียน					
15	เมื่อเพื่อนไม่มาเรียนหนังสือ นักเรียนเป็นคนเก็บ เอกสารไว้ให้เพื่อนทุกครั้ง					
16	เมื่อนักเรียนเห็นเพื่อนมีความทุกข์ นักเรียนจะพูด ปลอบใจเพื่อนเสมอ					

ตอนที่ 9 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อ เมื่อ
นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับ
ข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ด้านร่างกาย นักเรียนนอนไม่หลับเพราะกังวลในการ เตรียมตัวสอบ					
2	นักเรียนรู้สึกเบื่ออาหารเพราะกังวลในการเตรียมตัว สอบ					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
3	นักเรียนรู้สึกแน่นหน้าอกเมื่อใกล้ถึงเวลาสอบ					
4	นักเรียนมีอาการมือเท้าเย็นเมื่อนึกถึงวันที่จะสอบ หรือเมื่อใกล้ถึงเวลาสอบ					
5	นักเรียนรับประทานอาหารได้มาก เมื่อรู้สึกมั่นใจว่า สามารถทำข้อสอบได้กับความรู้ที่เตรียมมา					
6	นักเรียนหัวใจเต้นเร็วเมื่อกลัวว่าจะทำข้อสอบไม่ได้					
7	เมื่อใกล้เข้าห้องสอบนักเรียนตื่นเต้น โดยหายใจแรง และเร็วขึ้น					
8	ด้านจิตใจ นักเรียนรู้สึกหงุดหงิดเพราะกังวลในการเตรียมตัว สอบ					
9	นักเรียนกลัวว่าตนเองมีความรู้ไม่มากพอเมื่อไป สอบแข่งขันกับผู้อื่น					
10	นักเรียนรู้สึกกังวลว่าการสอบครั้งนี้เป็นการตัดสิน อนาคตของนักเรียน					
11	นักเรียนไม่มีสมาธิในการดูหนังสือ					
12	นักเรียนรู้สึกสับสนไม่รู้ว่าต้องอ่านหนังสือสอบวิชาใด ก่อน					
13	นักเรียนรู้สึกกลัว เพราะคิดว่าข้อสอบต้องยากมาก					
14	นักเรียนกลัวว่าจะไม่มีเวลาอ่านหนังสือตามที่ตั้งใจไว้					
15	นักเรียนกังวลว่าถ้าไม่สามารถสอบเข้าศึกษาต่อที่ หวังไว้ได้ นักเรียนจะเรียนต่ออะไรที่ไหนดี					
16	นักเรียนกังวลว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาจมีปัญหาในการส่งเสียให้เรียนต่อ					

ภาคผนวก ค

คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.213
2	6.361
3	5.199
4	5.718
5	5.313
6	3.924
7	3.807
8	5.333
9	3.814
10	2.732
11	4.263
12	6.182
13	4.113
14	6.411

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .892

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	8.768
2	2.495
3	6.623
4	6.699
5	7.968
6	7.557
7	8.423
8	2.155
9	5.222
10	4.595
11	6.623
12	6.619
13	6.194

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .875

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	7.328
2	3.517
3	4.931
4	6.339
5	6.365
6	6.186
7	7.545
8	7.259
9	2.186
10	6.365
11	6.225
12	5.282
13	5.652
14	6.225
15	2.933

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .880

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.909
2	5.227
3	7.045
4	6.926
5	6.220
6	5.896
7	7.058
8	5.451
9	4.406
10	7.671
11	5.583

มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .930

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	6.939
2	7.289
3	4.389
4	4.440
5	8.339
6	6.834
7	6.870
8	7.173
9	4.841
10	5.135
11	5.721
12	5.196
13	8.778
14	5.858
15	5.699
16	1.986

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .945

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.026
2	4.127
3	5.097
4	5.439
5	2.945
6	5.067
7	3.856
8	2.091
9	3.515
10	3.223
11	4.382
12	3.355
13	5.047
14	5.034
15	3.822
16	3.393

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .922

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	6.398
2	4.970
3	5.628
4	7.931
5	5.080
6	2.524
7	5.716
8	4.007
9	5.312
10	6.433
11	3.136
12	5.361
13	5.925
14	7.230
15	6.566
16	6.787

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .903

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.983
2	2.293
3	3.905
4	3.918
5	4.840
6	3.115
7	2.469
8	4.154
9	2.237
10	4.641
11	3.624
12	3.265
13	2.354
14	3.373
15	3.277
16	2.529

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .836

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางสาวปิยรัตน์ จันทร์เรือง
วันเดือนปีเกิด	10 กุมภาพันธ์ 2528
สถานที่เกิด	อุบลราชธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	33 ถนนวิศิษฐ์ ตำบลเขมราฐ อำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี 34170
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2535	ประถมศึกษาปีที่ 1-6 จากโรงเรียนเขมราฐ
พ.ศ.2541	มัธยมศึกษาปีที่ 1-6 จากโรงเรียนเขมราฐพิทยาคม
พ.ศ.2546	ศึกษานันทนาการ คณะพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2552	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร